

Miért változtat meg mindent a kegyelem?

Chuck Smith

A szereteten alapuló kapcsolat Istennel

Gondolkodtál-e már ennek az egyszerű gondolatnak a mélységén: „Isten szeret”? Ebben a kijelentésben testesül meg a legjelentősebb igazság, amelyet bárki megragadhat: Isten egy szeretetteljes kapcsolatra hívott el bennünket Önmagával. A mi részünk ebben a kapcsolatban egyszerűen az, hogy bízunk és higgyünk Isten mélységes törődésében és könyörületességében, amelyet szabadon áraszt ki ránk.

Mily gyönyörűséges megtapasztalni az Istennel való szeretetteljes kapcsolat szabadságát és örömét! Mégis szomorú, hogy oly sokan vannak, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy törvénykező módon közelítsenek Istenhez. Az ő igazságosságuk arra alapozódik, amit ők az Úrért meg tudnak tenni, ahelyett, hogy arra alapoznának, amit Isten tett értük. Tilalmak és szabályok hosszú jegyzékét hordozzák magukkal, mert szerintük csak ezek betartásával maradhatnak közel Istenhez.

Tőlem sem áll távol az ilyen önpusztító, téves igazságosság. Gyerekkoromban a környék legistenfélőbb fiújának tartottam magam, mert nem tettem dolgokat, amit mások. Nem cigarettáztam. Nem jártam táncolni. Nem jártam szórakozóhelyekre. Úgy tanítottak, hogy az ilyen dolgok felettébb bűnösök. Ezért nemcsak kerültem az ilyen dolgokat, hanem sokkal igazabbnak tartottam magam gyengébb társaimnál, akik viszont megtették ezeket. Azt hittem, sokkal szentebb vagyok a tanító gyerekénél, mert ő összeszedte a cigarettacsikkeket és elszívta őket. Büszke voltam magamra, mert én nem tettem ilyeneket, és biztos voltam abban, hogy ezt Isten is észreveszi.

Volt mégis egy nagy gondom. Habár szórakozni (színházba) nem mentem el, mégis nagyon szerettem volna megnézni a Hófehérkét, és ezért kárhoztatva éreztem magam. Így minden vasárnap éjjel újra megtértem és megígértem Istennek, hogy a következő héten más leszek. Nagy dolognak számított, ha Vele való közösségem túlélte a hétfő reggelt, mert az én igazságom inkább akaraterő és törekvés kérdése volt, és ezért egy idő után Istennel való kapcsolatom egy óriási feszültséggé vált. Minden nyáron részt vettem a gyülekezeti ifjúsági táborban. A táborozás utolsó estéjén óriási tábortűzet gyújtottunk, összegyűltünk körülötte és dicsőítő énekeket énekeltünk, mint például: „Alárendelek mindent Neked” és „Követni foglak Téged, Uram”. Ez alatt az idő alatt, amíg érzelmileg feltöltödtünk, megkértek bennünket, hogy írjuk le azokat a dolgokat az életünkéből, amelyeket szerettünk volna, ha Isten megváltoztat, vagy írjuk le azt, amiben szeretnénk elkötelezni magunkat Istennek. Mindannyian fogtunk egy tobozt, amibe a papírokat belegyűrtük, és a tűzbe dobtuk. Amint az égő tobozt néztem, könnyek gördültek végig az arcomon. Azt mondtam Istennek, hogy szeretném, ha szeretetével felemésztene az életemet, hogy teljes egészében az Ő szolgálatára adhassam azt oda.

A tábortűz után a táborvezetők egy kártyacsomagot tettek elénk. A kártyán ez állt: *Ígérem, Isten kegyelméből, hogy az elkövetkező évben, nem megyek színházba, nem fogok egy szál cigarettát sem elszívni, nem fogok alkoholt inni, nem fogok káromkodni, és nem fogok táncra járni.* Ezeket a kártyákat aláírtuk, és egész évben a pénztárcánkban hordtuk őket.

Ügyeltem arra, hogy minden fogadalmam megtartsam – de ez kiszárított, kimerített, mert egy törvénykező kapcsolatban találtam magam Istennel. Nagyon kevés örömöm volt Krisztussal való kapcsolatomban, mert egy szerződés alapján viszonyultam Istenhez. Nem szeghettem meg a megegyezést, hiszen rajta volt a dátum és az aláírásom is; és mindig magammal hordoztam a hátsó zsebemben. Nem bonthattam fel, mert elköteleztem magam, hogy megtartom ezt a megegyezést; és erőszakosan hittem, hogy Isten tartozik nekem a törekvéseim miatt. Istennek jónak kellett lennie hozzám... vagy legalábbis jobbnak, mint másokhoz, akik nem tartották meg fogadalmaikat.

Képzeld el, milyen megrázkódtatás ért, amikor a barátaim, akik közel sem voltak olyan igazak, mint én, megnyerték azt a versenyt, ahol ki kellett találnunk, hány zselés cukorka van az üvegben! Megharagudtam Istenre, és ezt kérdeztem: „Istenem, miért nem engem áldottál meg? Tudod, hogy én jobban megérdemlem a győzelmet, mint ők.” Minél többet gondolkodtam róla, annál jobban összezavarodtam. Én megtartottam az alku rám eső részét, de úgy nézett ki, mintha Isten erre egyáltalán nem figyelt volna. Folyton becsapottnak és megalázottnak éreztem magam.

Időnként, természetesen őszinte voltam magamhoz és akkor látni kezdtem, hogy messzemenően sem voltam olyan igazságos, mint amilyennek gondoltam magam. Tudtam, hogy hozzáállásom gyakran nem olyan volt, mint kellett volna. Voltak pillanatok, amikor tudtam, hogy alaposan eltértem Isten akaratától. Visszaemlékszem arra az időre, amikor középiskolában belógtam egy színházi előadásra. Ezért aztán hat hónapig mérhetetlenül kárhozotva éreztem magam, mert megszegtem a fogadalmamat. Gyakran úgy éreztem, hogy Isten nem tart méltónak arra, hogy megáldjon. Nagyon sok dologért szerettem volna imádkozni, de hát mi jogom lett volna bármit is kérni Tőle, hiszen olyan szörnyűségesen cserbenhagytam? A cselekedetek általi megigazulás nehéz terhét magammal vittem korai szolgálatom éveibe, Tusconba (Arizonába). Nem sokba tellett, amíg megértettem, hogy a szolgálat több, mint amit én megtapasztaltam, és Istennel való kapcsolat is több, mint aminek a részese voltam. A bajt az is tetézte, hogy láttam, amint az akkori kor egyes jelentős evangélistái beutazzák az Államokat, és láttam, amint sátrak megteltek újonnan megtért emberekkel; mások pedig csodálatos gyógyulásokat tapasztaltak meg. Vágyakoztam arra, hogy ilyenfajta erő legyen jelen az életemben és a szolgálatomban. Ezért aztán őszintén elkezdtem keresni Istent böjtöléssel és imával a tusconi sivatagban. Egyedül mentem el, csak egy kulacs víz, egy Biblia és egy füzet volt nálam; és az Úrra váraкоztam. Könyörögtem Istenhez áldásért, erőért és felkenetésért az életemre. Ilyen lelki fegyelem után egyfajta lelkesedést keltettem önmagamban, hogy Isten meg fogja áldani a gyülekezetet, mert én böjtöltem és imádkoztam. Alig vártam már a következő szolgálatot, hogy lássam, mit fog Isten tenni.

Szerencsétlenségemre a böjtöléstől annyira legyengültem, hogy vasárnap alig tudtam a szószék mögé állni, s a gondolataim annyira elkalandoztak, hogy nehéz volt egy összefüggő üzenetet prédikálni. Az emberek majdnem elaludtak és én lesújtva éreztem magam. Itt vagyok én, aki elvártam, hogy Isten mérhetetlen megmozdulást tegyen – és ehelyett egy horkoló kórust hallottam. Csalódott voltam és mérges: *De Istenem, talán nem láttad, amint böjtöltem és imádkoztam? Meg kell áldanod ezt a gyülekezetet – és engem is, ha már az áldásoknál tartasz!*

Akkor még nem értettem, hogy böjtölésemmel és imámmal megpróbáltam kényszeríteni Istent, hogy kötelességének érezze azt tenni, amit én akarok. Azt gondoltam, ha az emberek olyan csodákat láthatnának, amelyek a Cselekedetek könyvében le vannak írva, meggyőződhetnének Jézus Krisztus valóságáról.

De csak később fedeztem fel, hogy az egyedüli bizonyosság, amelyet a világnak mutathatunk az a szeretet, amelyet egymás felé tanúsítunk; az a szeretet, amely magából Istenből árad ki. A szabályokhoz és törvényekhez való igazodás egyszerűen nem eredményezhet egy szereteten alapuló kapcsolatot Istennel. Megpróbálhatjuk a törvény előírásait rákényszeríteni az Úrral való kapcsolatunkra, de csak Jézus szeretete által tudjuk megnyerni azt a biztonságot és megingathatatlanságot, amire vágyunk. A Biblia arról ír, hogy a szeretet a törvény beteljesülése, betöltése. Amikor megkérdezték Jézust, hogy melyik a legfontosabb parancsolat, Jézus azt válaszolta, hogy szeresd a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből, és szeresd a te felebarátodat, mint önmagadat. Az Istennel és másokkal való kapcsolatunk kulcsa a szeretet, és nem a törvény betartása.

Isten azt akarja, hogy megtapasztaljuk annak az örömét, amint Ő magához von bennünket egy sokkal erősebb kötelékkel, mint a kötelességek és a törvényből adódó büntudat. Ha még most is szabályok és törvények jegyzéke alapján kötődünk Istenhez, hamarosan azt vennénk észre, hogy szinte megőrülünk és tusakodunk azok a szabályok ellen, amit magunk állítottunk fel. Óriási különbség van aközött, amikor a szeretet öröme által jövünk ebbe a kapcsolatba, vagy amikor kötelességek és büntudat által vagyunk megkötözve.

Isten sohasem akarta, hogy az Ő népe a törvény végtelen jegyzéke alapján, egy külső nyomást érezve kötődjön Hozzá. Istennek nem kedves hallani a mi sopánkodásunkat és panaszkodásunkat: „Micsoda nyűg! Újra gyülekezetbe kell mennem, amikor száz más dolgot szívesebben csinálnék, de ha nem megyek, akkor Isten nem fog többé szeretni és a prédikátor gonosz tekintettel néz majd rám, hogy hiányoztam a prédikációjáról.”

Ha azt látjuk, hogy nehezünkre esik dolgokat megtenni, akkor ez biztos jele annak, hogy nem Isten szeretetén alapuló kapcsolat miatt teszünk, hanem a törvénykezés hibájába estünk. Isten sokkal többet akar nekünk adni, mint egy szeretet nélküli, egyhangú élet!

Isten sohasem talált ki egy hosszú szerződést, amiben ez állna: „Élj az én kikötéseim (feltételeim) szerint és akkor szeretni foglak, és meg foglak áldani; de ha megszeged a legkisebbet is az én fenntartásaim közül, akkor minden más, amit teszel semmit érő és nem vagy méltó az én királyságomhoz!” A keresztények Istenhez nem egy kemény szerződés alapján kötődnek. Pál azt mondta, hogy az egyedüli dolog, amely szorongatta, Jézus Krisztus szeretete volt (2Kor. 5:14).

Isten türelmének évekig kellett munkálkodnia az életemben ahhoz, hogy képessé tegyen arra, hogy megszabaduljak az önigazultság rabságából. Évekig azt hallottam, hogy a Római levél másokat mérhetetlenül megáld. Mivel mindig az áldást kerestem, végre elhatároztam, hogy elmélyülök benne. Ám a legnagyobb erőfeszitésem ellenére, nehéz volt megértenem, elfogadnom. De úgy döntöttem, hogy kitartok, és talán felfedezem, amit mások olyan ellenállhatatlannak, lenyűgözőnek tartottak.

Egy nap, amint tanulmányoztam ezt a nagyszerű könyvet, Isten forradalmasította (felújította) a Vele való kapcsolatomat. Itt nyilatkoztatta ki, hogy a *kegyelem* szó jelentése annyira egyszerű, jól felruházott, mégis ritkán megértett. Ettől a pillanattól kezdve olyan szabad és szerető kapcsolatban találtam magam Istennel, hogy már kevésbé sem érdekelt, hogy látok-e látványosságot, csodát a szolgálatomban, vagy sem. Felfedeztem, hogy annak ellenére, hogy hajlamos vagyok a megbotránkozásra és elbukásra, az én hibáim mégsem idegenítették el Istent tőlem. Istennel való kapcsolatom már nem volt hullámvasúthoz hasonló, telve mélységekkel és magaslatokkal, hanem inkább egy folyamatos és szilárd utazás az Ő csodálatos szeretetében.

Képzeld el, hogyan éreztem magam, amikor felfedeztem ezt a nagyszerű igazságot „Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm. 8:31). Évekig abban a tévhitben munkálkodtam, hogy Isten ellenem van. Úgy képzeltem el Őt, hogy mindig arra vár, hogy kilépjek a sorból, és hogy ezért tüzes ítélettel sújthasson le rám. Végre megértettem, hogy Isten azt akarja, hogy élvezzem az Ő feltétlen szeretetének békéjét, nem pedig a félelmet, amely mindig törvénykezéshez társul. Elkezdtem Istenhez egy teljesen új módon viszonyulni.

Megtanultam, hogy a törvény azért adatott, hogy mint védelmező irányító, szolgálja Isten népét. Korlátozásai úgy szolgáltak, mint a szülő biztonsági útmutatásai, amelyek csak a gyerek javát szolgálják. Ha egyszer felfedezzük Isten kegyelmének csodálatosságát, tovább már nem kell a törvény megkötözöttségében élnünk. Szabadon megközelíthetjük az életet, mert szeretjük Istent, és nem akarunk semmi olyat tenni, ami a Vele való szerető kapcsolatot megrontaná. Amikor ismerjük a Vele való közösség örömét, nem engedjük meg, hogy bármilyen gát és akadály közénk álljon.

Sőt, minél többet megtapasztalunk Jézus szeretetéből, annál inkább ez válik az életünk elsődleges vágyává és középpontjává. A törvény kényszerítő megvilágításai feleslegessé válnak, mert vágyakozni fogunk arra, hogy az Úrnak kedveskedjünk, csupán azért, mert szeretjük Őt.

Ez az élet legnagyobb öröme: megtapasztalni Istennel való szerető kapcsolat valóságát. Tudni azt, hogy Ő velünk van, mellettünk van, hogy Ő szeret bennünket, és ez a legnagyobb biztonság forrása, amit bárki valaha is ismert. Felfedezni azt, hogy Isten dicsőséges kegyelme volt az egyik legjelentősebb eseménye teljes lelki megtapasztalásomnak. Megtanultam Istenhez egy teljesen új módon, új alapokra építve viszonyulni: nem az én cselekedeteimre vagy megigazultságomra, hanem Isten szeretetére, Jézus Krisztuson keresztül.

Ez a kegyelem, ez adja meg az élet értelmét. Sőt ez teszi az életet – *igazi* életté, *bőséges* életté, *betöltött és megelégedett* életté – egyáltalán lehetővé. Amikor megnyílik a szemünk, hogy lássuk a meglepő igazságát annak, hogy Istennel való kapcsolatunk nem a mi törekvéseink kicsiny

kövecskéitől függnék, hanem az Ő sziklaszilárd, változatlan és szerető jellemétől, akkor az élet félelmetes lehetőségei színes megvilágításban jelennek meg előttünk.

A kegyelem a sivár, kihalt és puszta fennsíkokat gazdag, zöld legelőkké formálja át. Átváltja a kényszerű feladatokat, lelkes, szerető szolgálattá. Botladozó törekvéseink könnyeit és büntudatát örökkévaló örömmé, nevetéssé és gyönyörűségekkel változtatja, amelyek Isten jobbán vannak örökké. *A kegyelem mindent megváltoztat!*

Felfedezted-e Isten kegyelméből való élet mély örömét? Szívesen vennéd-e az emlékeztetőt arról, hogy Istennel való kapcsolatunk nem a mi gyenge törekvéseinktől függ, hanem attól, amit az Ő mindenható karjai már megvalósítottak számunkra. Bárhol is légy lelki utazásodban, arra kérek, hogy néhány percre fontolgasd velem Isten csodálatos kegyelmét, amit kiáraszt ránk.

Mert tudod, hogy igaz: *A kegyelem mindent megváltoztat!*

1. Kegyelem Megbocsátott!

Egy este hallottam a volt államtitkár, Dr. Henry Kissinger beszédét. Arról beszélt az összegyűlteknél, hogy az önéletrajzában az első hiba az 1159. oldalon van. Ugyanakkor megjegyezte, hogy ez volt az ő utolsó hibája.

Ha én egy önéletrajzot írnék, az első hibám valószínű, már a könyv bevezetőjében megtalálható lenne. Ha nem ott, akkor magában a tartalomjegyzékben! Semmiképp sem állhatnék Isten elé saját jószágomra alapozva. Ez nem azt jelenti, hogy én nyomorult vagyok, vagy erkölcsileg megrontott egyéniség; hanem azt, hogy közel sem vagyok elég jó ahhoz, hogy egy abszolút szent Isten előtt megálljak.

Az önigazultság zsákutcája

Úgy válhatunk igazzá, hogy először meghatározzuk, mi az igazság ahhoz, hogy eszerint tudjunk élni, majd e meghatározás szerint élünk. Csak egy probléma van: senki sem éli meg saját meghatározását (formuláját), ezért számtalan kimagyarázást fogunk használni, miért buktunk el. A legismertebb kimagyarázás az, hogy valójában nem a mi hibánk volt. Ha leejtek egy poharat és eltörik, ez nem azért történt, mert én ügyetlen voltam, hanem mert valaki épp akkor szólt, amikor nem kellett volna. Mások túl nagy zajt csaptak a másik szobában, ezért az én hibám valójában az ő hibájuk: „Most nézd meg, mit tettem miattad!” mondom. „Temiattad hibáztam, ezért ez nem az én hibám”. Senki sem fogadja el a szemrehányást, senki sem szereti a hibáztatást.

Ez a hozzáállás Ádámtól ered. Évát hibáztatta saját bukása miatt: „Az asszony, akit nekem adtál...” – mondta Istennek – „...az ő hibája, hogy olyan vagyok, amilyen” (1Móz. 3:12). A Példabeszédek arról beszél: „Micsoda népség az, amely tisztának tartja magát, pedig ki sem mosták szennyéből!” (Péld. 30:12).

Ha úgy gondolsz, hogy Krisztus vére nélkül tiszta lehetsz akkor önigazultságod megcsalt. A Biblia azt mondja: „...ha azt mondjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság... ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük Őt, és nincs meg bennünk az Ő Igéje” (1Ján. 1:8,10). Az Ige tisztán megmutatja a problémánkat: „Az egész világ Isten ítélete alá essék (áll) ... Mindnyájan vétkeztek, és híjával vannak Isten dicsőségének.” (Róm. 3:19c,23).

Amikor a törvény megtartása által próbáljuk megalapozni igazságosságunkat, végül be kell ismernünk, hogy nagyon bizonytalan talajon állunk. Erkölcsileg mindig jobbnak gondolom magam,

mint amilyenek te látsz, és te mindig rosszabbnak tűnsz nekem, mint te önmagadnak. Figyelhetem az életedet, és mindenféle hibát fogok látni benne; de ha a saját életemet nézem, csak néhány hibát fogok találni, amelyek nem is tűnnek olyan rossznak. Az az igazság, amit én *el tudok* érni cselekedeteim által, csak színlelt igazságosság lesz. A Biblia ezt mondja: „Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ézsa. 64:5).

*Ha Istennel való kapcsolatom
jóságomtól és igazságomtól függne,
soha sem sikerülne ez a kapcsolat.*

Az már majdnem komikus, ahogyan az emberek pompáznak, díszlegnek rongyaikban. Úgy ténferegnek körbe-körbe – hogy ők „szentebbek, mint te” – gögös vallásosságukban, mintha a fellegekben járnának. Suttognak-seppegnek, mert azt hiszik, hogy ezek a hangok szentebbek és igazabbak. Más hangsúlyt használnak, „jelölve nagyobb fokú” hódolatukat Isten felé, igazabbnak érezve magukat másoknál, kifejezésmódjuk miatt. Látjuk, amint büszkélkednek önigazultságukban, kevélyen lépkednek, feltűnősködnek, felváganak... és mindegyre Isten csak csóválja fejét, és ennyit mond „piszkos rongyok”.

Ha Istennel való kapcsolatom attól függne, milyen igaz és jó vagyok, soha sem sikerülne megtartanom ezt a kapcsolatot. Elbuktam. Híjával vagyok Isten dicsőségének. A legtöbb, amit adhatok, amikor sikerül egy nap, vagy megfelelő a bioritmusom és minden a megfelelő módon történik. „Jó fej vagyok.” „Ember, nem vagyok semmi!” Mégis a legjobb törekvéseim sem érnek semmit, a legtökéletesebb napomon Isten lenéz rám és ennyit mond: „piszkos rongyok”.

Ha megpróbálom betartani a törvényt, az kárhoztat engem, mert a valódi törvény a belső hozzáállásommal foglalkozik. Amikor az önigazultság mércéje alatt cselekedtem, beláttam, hogy rossz néven vettem bizonyos dolgokat, amelyeket mások tettek. Keserűség volt bennem. Beláttam, hogy gyűlöltem bizonyos embereket és hogy féltékeny és irigy voltam rájuk azokért a dolgokért, amelyek a birtokukban voltak. Ráébredtem, hogy az én meghatározásomat kényszerítettem erőszakosan, és ez miatt megsemmisítettem Istennel való kapcsolatomat. Más nem maradt hátra, mint újrakezdeni mindent előről.

Sajnos, mikorra már úgy éreztem, hogy visszaépítettem Istennel a megfelelő kapcsolatot, akkor mindig történt valami. Rákényszerültem, hogy újra elkezdjek mászni fölfelé a jó cselekedetek létráján, mire eljutottam arra a létrafokra, amikor úgy gondoltam, hogy most már Isten elé jöhetek. Úgy éreztem, hogy előbb nem is érhetem el azt a létrafokot; mégis, ha valaki egy rossz mozdulatot tett az autópályán, akkor ordítottam: „Hol tanultál meg vezetni te örült?” Újra kellett kezdődnie az egész folyamatnak (létramászás).

Mi a megfelelő szint?

Azok, akik azt hiszik, hogy Jézus nélkül elfogadhatóvá válhatnak Isten előtt, kritikus (döntő jelentőségű) kérdésekkel állnak szemben. Ha azt hiszik, hogy mennybe juthatnak a jóság egy bizonyos fokának elérésével, akkor milyen szintnek kell megfelelniük? Mit kér tőlük Isten? Sokan azt mondják „én úgy érzem, hogy alapjában véve jó ember vagyok és hajlandó vagyok Isten elé állni érdemeim szerint”. Ezek az emberek azonban elfelejtik, hogy Isten mércéi különböznek a mieinktől. Jézus megmutatta nekünk Isten elvárásait azokkal szemben, akik a menny felé törekszenek, amikor saját erejükből versenyeznek, akkor Ő ezt mondta: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Máté 5:48).

Annak az embernek a számára, aki Isten előtt igaz akar lenni, az elvárás nem kevesebb, mint az abszolút tökéletesség – nem elég minden erővel próbálkozni, vagy őszintén akarni, hanem kivétel nélkül be kell tartani mindazt, amit Isten valaha is parancsolt az embernek. Akik őszintén azt hiszik,

hogy megvásárolhatják az örök életet jó cselekedeteikkel, azoknak téves, eltorzított felfogásuk van Isten szentségéről és arról, hogy mit jelent Istennel békében lenni.

Ha az igazságos élet mércéjét akarjuk fölállítani, akkor Jézus példáját kell alapul venni. Jézus volt az egyedüli személy, akinek az élete arra indította Istent, hogy ezt mondja „ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm” (Máté 3:17). Ahhoz, hogy élvezzem az Istennel való kapcsolatot, olyan igaznak kellennem, mint Jézus. János 16:8,10-ben Jézus ezt mondta: „és amikor Ő eljön (Ő, vagyis a Szent Lélek) megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében, és én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem”. Jézus mennybemenetele volt Isten bizonyossága a világnak az Ő Fiáról. Ez olyan, mintha Ő ezt mondta volna: „ez az az igazságosság, amelyet én elfogadok a mennyben”. Jézus élete az igazságosságnak egyedüli mércéje, és ha azt akarom, hogy Isten elfogadjon, akkor olyan igaznak kellennem, mint Jézus Krisztus. Az Ige az mutatja, hogy csak egyetlenegyféle igazságosság van, amit Isten elfogad: és ez *csak* Krisztus igazságossága. Ha saját cselekedeteinkre alapozva akarunk megállni Isten előtt, akkor életünk el kell, hogy érje Jézus jóságát.

Belátom, hogy ez lehetetlen. Nem tudom elérni az ilyen igazságosságot. Jézus maga mondta „Ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:28). Ezt mondta „Én pedig azt mondom nektek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre” (Máté 5:22). Továbbá ezt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal akik titeket gyűlölnék. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak. Aki egyik orcádat megüti fordítsd neki a másikat is; és attól aki felsőruhádát elveszi ne vond meg alsó ruhádát se. Mindennek pedig, aki tőled kér, adj; és attól, aki elveszi a tiédet, ne kérd vissza.” (Luk. 6:27-30). Ő azt parancsolta, hogy „szeressétek ellenségeiteket, és cselekedjétek jót, adjatok kölcsönt, semmiért nem várva viszonzást” (Luk. 6:35). Hogy lehet bárki is *ilyen* igazságos? Tudom, hogy én nem lehetek. Szörnyen elbuktam. Talán ez azt jelenti, hogy örökre el leszek választva Istentől? Talán nincs semmi lehetősége annak, hogy újra élvezsem Istennel a kapcsolatot? Továbbra is ilyen üresnek és csalódottnak kell éreznem magam, keresve és kutatva valamit, amit soha sem érhetek el? Ha van reménye annak, hogy Isten megbocsásson nekünk, nem épülhet cselekedeteinkre. Ahogy Pál mondta: „A törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Ő előtte” (Róm. 3:20).

Ha valaha is élvezni fogjuk Istennel a kapcsolatot, akkor ezt más alapokra kell fektetni, és nem öngigazultságunkra. Azok a törvények, amelyeket Isten az igazságosság alapjaként alkotott meg, túl szigorúak ahhoz, hogy mi azok által éljünk. Képtelenek vagyunk rá. Egyedüli reménységünk az, hogy Isten gondoskodott az igazságosságnak egy másik formájáról, amely egyáltalán nem cselekedeteinktől függ.

Hála Istennek, van egy teljesen más alapú igazságosság! *Kegyelemnek* hívják.

Mi a kegyelem?

A *kegyelem* szó alapjelentése „szépség”. Az Újszövetségben a kegyelem jelentése: „Isten nem megérdemelt jóindulata”. Kegyelem az, amikor Isten megadja, amit magamtól nem tudnék elérni. A kegyelem azt jelenti, hogy Isten elfogad akkor is, ha nem érdemlem meg az ő kegyelmét, ha nem vagyok méltó rá.

A Biblia azt tanítja, hogy Istenbe vetett bizalmam és hitem alapján kapom meg a kegyelmet. Zsidók 11:6 azt mondja, hogy hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A szent Isten megbocsátott nekünk, egyszerűen csak azért, mert hiszünk Jézus Krisztusban, az Ő halálában miértünk. Amikor bízunk benne, akkor tiszta lappal kezdetünk.

Lehetetlen, hogy a bűneink megbocsátassanak a vallásos rendszer törvényeinek teljesítése által. Szükséges volt, hogy Krisztus a keresztre menjen, ahhoz, hogy lerakja azokat az alapokat, amelyek által megközelíthetem Istent. Amikor Jézus a kertben imádkozott így szólt: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e poharat” (Luk. 22:42). Ezzel azt fejezi ki, hogy „ha lehetséges, hogy az ember az én halálomon kívül bármi más módon üdvösségre jusson – ha a vallásosságuk által üdvösségre juthatnak vagy ha valamilyen módon elérhetik az (ön)megigazulást – akkor én nem akarok a

keresztre menni. Kérlek, ne tégy ki Engem ennek az istenítéletnek.” Mivel ez lehetetlen volt, ezért a keresztre ment, meghalt, eltemették és föltámadt. Az Ő halála lehetővé tette Istennek, hogy kiárássa az Ő kegyelmét rád és rám. Lehet, hogy egy példa segíteni fog ezt megérteni. Képzeld el, hogy bűncselekménnyel vádolnak. Törvényszegést követél el egy szomszédod birtokán. Amint ezt bármely ügyész (vádló) tudja, két lehetőség van, hogy kiutat találj a vád alól. Megpróbálhatod meggyőzni őket, hogy nem követél el törvényszegést vagy, hogy jogosan voltál ott.

Most használd ezt a logikát a mi lelki helyzetünkben. Isten vádat emelt ellenünk, mert bűnösök vagyunk – mert lázadtunk az Ő törvénye és akarata ellen. Igazságtalansággal vádolt bennünket.

Hogyan igazulhatunk meg ezektől a vádaktól? Nem gondolhatjuk magunkat ártatlannak, mert bűnösök vagyunk. Mindannyian vétkeztünk, azt sem mondhatjuk, hogy szabadságunk volt ezt megtenni. A mi cselekedeteink egyértelműen rosszak voltak. Ha megbocsátásra vágyunk a törvény nem lehet segítségünkre. Nem volt jogunk megtenni, mégis megtettük, ezért bűnösen állunk.

A nagy bankrablás

Vegyünk egy új példát. Tételezzük fel, hogy kiraboltam egy bankot. A törvény elítél. Nem mondhatom: „Én nem raboltam...” és azt sem, hogy bebizonyítom, nem én tettem. A videokamera tettenért. Azt sem mondhatom, hogy jogom volt ezt megtenni, mivel a rablás nincs belefoglalva az Első Törvénymódosításba. Ezért semmi lehetőség sincs arra, hogy a törvény által megbocsátást nyerjek.

A megpróbáltatások alatt azt mondhatom: „Megígérem, amíg élek, több bankot nem rabolok. Mostantól fogva jó és tiszta életet fogok élni. Helytelenül és igazságtalanul senkitől sem fogok elvenni semmit újra.” Ez akkor sem igazolja a már elkövetett bűnt. Azt mondhatnám, azért kellene nekem megbocsátani, mert jó dolgokra használtam fel a pénzt, sok jót tettem. Valamennyit adtam a gyülekezetnek és ettem a családom, mégis az én „igaz” cselekedeteim nem ellensúlyozhatják vagy oldhatják fel bűneimet.

A bíró elrendelheti, hogy fizessem vissza a banknak mindazt a pénzt, amit elvettem. A mondatom egy részére utalva elrendelheti, hogy szedegessem a konzervdobozokat az autópálya mellett és ezzel segítsek megtartani Amerika szépségét. Az életem hátralévő részét jó cselekedetekkel tölthetem el, ezek mégsem fognak föloldani a bűnvád alól. A törvény cselekvése nem tudja kitörölni bűntudatomat. A múltbeli rossz tetteim ettől még megmaradnak. Egy rabló vagyok és az ítélet egyértelmű.

Miért van az akkor, hogy nagyon sok ember jó cselekedetei alapján magát „ártatlannak” gondolva könyörög Istenhez lelki dolgokért?

Sokan közülünk bűneinkre, bűntudatunkra és igazságtalanságunkra sajnálattal, megbánással válaszolunk és új megoldáshoz fordulunk. Új törvénymódosításokat akarunk létrehozni és új lapot kezdeni, de ezek a törekvések még sem nyerhetik el megbocsátásunkat. A már megtett cselekedeteink miatt érzett bűntudatunkat még a legjobb törekvéseink sem tudják kiengesztelni. Soha sem igazulhatunk meg a jó cselekedeteink által, ég ha egész életünkben is jót cselekszünk, ezek a jó cselekedetek nem tudják kiengesztelni Isten haragját bűneinkért.

Isten egyedül az Ő egyszülött Fiának áldozatára alapozva bocsátja meg bűneinket. Jézus Krisztus ellen, az ártatlan Bárány és tökéletesség ellen, aki nem ismert bűnt, emelték a vádat minden bűntudatunkért, múltbeli és jövőbeli rossz cselekedeteinkért. Ő értünk halt meg. Elhordozta bűnünket; Ő értünk szenvedett, és a mi bűneinkért halt meg. Pál ezt írta: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne” (2Kor. 5:21). Jézus bűnné lett értünk, hogy általa megbocsátást nyerjünk. Más szavakkal, Ő helyet cserélt velünk „...hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor. 8:9). Bűneinket magára vette és megbocsátotta azáltal, hogy egyszerű hittel elfogadjuk és bízunk Benne.

Jézus a mi reménységünk

Amikor Isten Jézusra tette mindannyiunk bűnét, akkor Krisztust ítélte meg azzal az ítélettel, amit mi érdemeltünk volna meg. Ő hordozta el a mi megérdemelt büntetésünket, amiről a Biblia azt

mondja: „halál” (Róm. 6:23). Isten kijelentette: ha hiszünk Jézus Krisztusban, mint Urunkban és Megváltónkban, minden egyes rossz dologért, amelyet valaha is tettünk, megbocsátást nyerünk. „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Ján. 1:7). Ez a megtisztulás olyan valami, amit a törvény soha sem tudott volna megtenni, ez a kegyelem gondviselése.

*Küszködhetünk, hogy a mennybe
jussunk saját törekvéseink által, vagy
reménységünket, hitünket Jézusba
helyezzük.*

A tényállás az, hogy az *egyedüli* reménységünk a hit. Isten megbocsátását soha sem fizethetjük meg jó cselekedeteinkkel, törekvéseinkkel vagy munkánkkal. Pál erős szavakkal jelenti ki: „Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” (Róm. 4:5). Isten nem annak tulajdonít igazságot aki munkálkodik, hanem annak, aki egyszerűen hisz. Isten azért bocsát meg nekünk, mert hiszünk Jézus Krisztus befejezett munkájában.

A választás lehetősége a tiéd

Választhatsz. Küszködhetsz és megpróbálhatsz jó cselekedeteid és törekvéseid által olyan jó lenni, mint Krisztus, hogy a mennybe juss vagy hihetsz Jézusban és elfoglalhatsz megfelelő helyedet Istennel, Isten kegyelmi ajándéka által.

Számomra ez egyáltalán nem kérdéses. Tudom, hogy semmiképp sem tudnék a mennybe jutni jó cselekedeteim által. A múltbeli bűneim miatt reménytelenül állok megítélve. Semmi lehetőségem sincs arra, hogy Isten elfogadjon irgalmán kívül.

A jó hír az, hogy Isten gondoskodott egy olyan módról, amely által Isten elfogad bennünket. Isten, aki abszolút szent, tiszta és olyan igaz, hogy a bűn nem létezhet az Ő jelenében. Utat biztosított olyan emberek számára, mint mi, hogy közösségünk lehessen Istennel. Amikor hiszünk Jézus Krisztus áldozatában – annak ellenére, hogy megérdemelnénk ezt –, az Atya tökéletes megbocsátással fogad el bennünket.

Ez a kegyelem evangéliuma. Mindannyian Istenhez jöhetünk, habár messze vagyunk a tökéletességtől, mégis élvezhetjük Vele a gyönyörű kapcsolatot, az Ő Fián, Jézus Krisztuson keresztül.

Amikor az Atyához jövünk, az Ő Fiába vetett hit által, akkor egy szilárd kapcsolatunk van Vele, mert mi már Isten fiai vagyunk, és mivel Ő a mi Atyánk, nem kell arról gondolkodnunk, hogy méltók vagyunk-e Hozzá jönni. Nem érdemeink szerint jövünk, hanem a Vele való kapcsolat alapján.

Ez a kegyelem evangéliumának lényege. Isten úgy néz ránk, mintha soha sem követtünk volna el ellene egyetlen bűnt sem. Nekem nehéz magamat ilyennek látnom. Amikor a tükörbe nézek, ezt mondom: „Chuck, te bűnös vagy. Nem tudod korlátozni az étvágyadat; annyi hibád van.” Mégis Isten rám néz és ezt mondja: „Megbocsáttattott!” Szeret és elfogad olyannak, amilyen vagyok, mert Krisztusban vagyok. Ahogyan elfogadta az Ő Fiát, most ugyanúgy fogad el engem. Pál azt mondja: elfogadott bennünket „a Szerelmesben” (Eféz. 1:6). Ő a Szerelmes, Krisztus; és mivel te Krisztusban vagy, Isten elfogad ugyanúgy, ahogy Krisztust elfogadja.

Ezért a kegyelem evangéliuma a legjobb hír, amit valaha is hallottam. Isten megbocsát nekünk, mert hiszünk az Ő Fiában, akit elküldött, hogy meghaljon a mi bűneinkért. Minden bűnünk el lett mosva. Nincsenek számontartva a bűneink. Ahogy Pál mondja: „Boldogok, akiknek megbocsáttak

az ő hamisságaik, és akiknek elfedeztetek az ő bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít” (Róm. 4:7,8).

Mint Isten fiai, minden jogunk megvan arra, hogy bármit kérjünk a mi Atyánktól, amire szükségünk van. Minden jogunk megvan arra, hogy bízzunk a mi Atyánk bölcsességében, aki az Ő ismerete szerint, tudva mi a legjobb számunkra, vagy megadja vagy elveti a kérést. A mi mennyei Atyánk kezeibe helyezhetjük magunkat, aki annyira szeret bennünket. Ő csak a legjobbat adja nekünk. Milyen öröm tudni azt, hogy Isten minden vágya az, hogy az Ő szeretetének gazdagságát és teljességét kiárassza ránk – nem azért, mert megérdemeljük, hanem mert szeret bennünket. Ez Jézus Krisztus kegyelmi evangéliuma.

2. Kegyelem Az ajtó soha sincs zárva

Oly gyönyörű ez; mégis a megbocsátás csak egy része a kegyelem evangéliumának. Sok ember hiszi, hogy Isten megbocsátott nekünk Krisztusban; a jó hír második felével van csak gondjuk. Mégpedig, hogy csak Krisztusba vetett hit által bizonyulunk igaznak Isten előtt.

Nem mindenki hiszi ezt el; legalábbis nem különösképpen. Különböző emberek különböző igazságossági szinteket állapítottak meg. Mégis ritkán tudnak megegyezni abban, hogy melyek ezek a mércék.

Az arany kívül vagy belül van?

Nemrég egyes csoportok azt tanították, hogy istentelen (helytelen) gombokat viselni. Kapcsokat és kapocsszemeket használtak ruháikon, és arra még csak nem is gondoltak volna, hogy bármin is gombokat viseljenek. „Te gombokat viselsz?” – mondanák. „Hogyan lehetsz ennyire istentelen? Milyen szégyenletes!” Még ma is vannak olyan csoportok, akik azt tanítják, hogy aranyat viselni teljesen bűnös; semmiképp sem lehetsz istenfélő, ha aranyat viselsz. A történelem során az emberek váltakozó mércék alapján határozták meg az istenfélőséget – azzal az elképzeléssel, hogy ha kitartanak ezek a különleges elvárások mellett, akkor Isten elfogadja őket.

Az igazi probléma abból adódik, amikor az istenfélőséget törvény vagy a cselekedetek alapján próbáljuk meghatározni. Az igazság az, hogy még azoknak az elvárásoknak, mércéknek sem tudunk megfelelni, amelyeket magunk állítunk fel magunknak.

Mindannyian egy bizonyos erkölcsi normát fogadunk el, az alapján, hogy mi mit tartunk jónak és helyesnek. Ez vagyok én valójában, vagy legalább is ez lehetnék, ha nem lennének külső akadályok. Pszichológusok ezt „superego”-nak, vagy a képzeletbeli (eszményi) énünknek nevezik. Sajnos, senki sem ismeri a „valódi énemet”. Miért? Azért, mert a „valódi énem” tökéletes; illetve nem is ismerem a valódi énemet, mert a körülmények folyton megakadályoznak, hogy valójában olyan csodálatos legyek, mint amilyen vagyok.

A pszichológusok a „superego” mellett beszélnek még az „ego”-ról, ami a valós én, a valódi te. Szomorú, mégis a valós *te* nem tud azok a mércék szerint élni, amelyeket az eszményi *én* fölállít.

Tehát, ha egy óriási különbség van a „superego”-d és az „ego”-d között, akkor úgy néznek rád, hogy nehezen alkalmazkodó, összehangolatlan viselkedésű személy vagy. Ellenben, ha tudod, hogy nem vagy tökéletes és ha az eszményi énednek nincs olyan magas mércéje, akkor egy könnyen alkalmazkodó és jól beilleszkedni tudó személy vagy.

A pszichológusok mindig megpróbálják egy magasabb szintről alacsonyabb szintre hozni egy személy „superego”-ját, magyarázva azt, hogy a páciens nem gyakorlatias célokat tűzött ki maga

elé. „Senki sem tökéletes; senki sem olyan jó,” – mondják. „Amit te csinálsz, az nem olyan feltűnő. Nem olyan abnormális. Mindenki ezt teszi. Nem kellene magadnak ilyen magas mércéket fölállítani!” Ezek a gyógyászok folyton megpróbálják a „superego” és „ego” közötti különbséget kiegyenlíteni, hogy egy kiegyensúlyozottabb életet éljünk. Azáltal próbálnak gyógyszert találni, hogy az eszményi én mércéit egy alacsonyabb szintre próbálják hozni.

Allítsd ezt szembe Jézus cselekedeteivel! Ő nem próbálja alacsonyabb szintre hozni az eszményi én mércéit; Ő inkább a valódi ént emeli magasabb szintre. Ő fel akarja emelni a te valós énedet!

Annak ellenére, hogy a valós én mindig az eszményi én szintje alatt van, Isten előtt én akkor is igaz vagyok és úgy néz rám, hogy én tökéletes vagyok, azért, mert hiszek Jézus Krisztusban. Ez a kegyelem evangéliumának a második része. 1. Jézus megbocsátotta és elmosta bűneidet. Mert hiszel benne ezért Isten igaznak lát. Isten előtt igaz vagy, mert hiszel Jézusban; függetlenül attól, hogy mit teszel, hogy megfelelsz-e az erkölcsi elvárásoknak.

Ez a dicsőséges evangélium, az örömhír. Tudni ezt – hogy azért, mert hiszek Jézus Krisztusban, Isten elfogad és előtte igaz vagyok; mert Jézus Krisztusba vetett hitem tulajdoníttatik nekem igazsággul –, ez valóban jó hír.

Az ajtó mindig nyitva áll

Miért olyan jó hír ez? Soha sem kell félve ezt mondanom: „Nem merek Isten elé menni, mert épp most hazudtam. Épp most veszítettem el a türelmem. Épp most csaptam be valakit. Nincs jogom segítséget kérni Istentől, mert hibáztam.” Ha cselekedeteink által igazulunk meg, akkor Sátán szinte minden alkalommal bezárhatja előttünk az ajtót, mert soha sem teszek annyit, amennyit tudom, hogy tennem kellene. Soha sem vagyok olyan jó, amilyennek lennem kellene, sőt még az én eszményi énem által kialakított mércéket – amelyeket helyesnek éreztem – sem tudtam teljesíteni. Sátán ezt a hibámat fogja felhasználni arra, hogy Istentől távol tartson, és hogy megakadályozzon abban, hogy Isten elé jöjjenek: „Nincs jogod ismét Isten segítségét kérni, hiszen most hagytad cserben. Tudod, hogy a te cselekedeteid nem tetszőek Istennek, mégis megtetted. Most bajban vagy és azt akarod, hogy Isten segítsen. Azt hiszed, hogy Isten meghallgat? Semmiképp sem!” Sátán mindig visszatart Istentől, ha rávesz arra, hogy magamba vagy magamra nézzek; viszont ha Krisztusra nézek és hiszek benne, Isten előtt igaz vagyok és már nem is tarthat vissza Sátán Istentől.

Ennek ellenére Ő ezt mondja nekem: „Chuck te egy nyomorult ember vagy. Semmi jogod nincs arra, hogy felállj az emberek előtt és hirdesd Jézus Krisztus dicsőséges evangéliumát. Arra sincs jogod, hogy tanítsd Isten igéjét. Itt is, ott is hibáztál, nézd meg magad.” Amikor ez történik, mindig mosolygok, mert biztos vagyok abban, hogy néhány dolgot elvitettem – és még van néhány dolog, amit meg sem említett! Én meg azt mondom neki: „Sátán ne próbálj megfélemlíteni vádaskodásoddal; azt nem fogod elérni, hogy elfussak és elrejtőzzek, sőt tudom, hogy amit mondasz az igaz. Tudom, hogy hibáztam és vannak gyengeségeim, de ezzel nem tudsz eltávolítani Jézustól, hanem inkább közelebb viszel hozzá; mert az Ő keresztje az én egyedüli reménységem.”

Oda futok, ahol biztonságban vagyok és Ő az egyedüli hely, ahol reménységet találok. Nincs reménységem magamban, sem önigazultságomban. Az egyedüli reménységem Jézus Krisztus bizonyosságtételében van, és abban a munkában reménykedem, amelyet Isten az Ő Szent Lelke által munkált bennem, hogy Krisztus képmására formáljon.

Azokat a dolgokat, amelyeket én nem tudok megtenni, ő megteszi helyettem. Amiben gyenge vagyok Ő megerősít engem. Beismertem gyengeségeim és tehetetlenségemben rábízta magam, és azokat a dolgokat, amelyeket hetente, vagy folyamatosan elrontottam, azokban most szilárdan állok, „...mert az Ő ereje erőtlenség által végeztetik el” (2Kor. 12:9).

Természetesen nem vagyok tökéletes. Távol állok tőle! Hála Istennek, hogy már nem vagyok az, aki voltam. Mégis, ha Isten jelenlegi tökéletlenségemre néz, szentnek és igaznak lát. Ezért sehol máshol nem akarok lenni, csak Jézus Krisztusban. Ha Isten Krisztusban tökéletesnek és szentnek lát bennünket, akkor mi se nézzük magunkat Krisztuson kívül.

Az megigazulásnak nincsenek fokozatai

Isten Krisztus igazságát tulajdonította hitünk miatt, ezért ostobaság lenne megpróbálni tökéletesíteni – cselekedeteink által – azt az igazságosságot, amelyet Krisztus állított fel. Isten igazságát nekünk tulajdonította, ezért nem tudjuk az Ő munkáját tökéletesíteni. Mi igazak vagyunk azért, mert elfogadjuk Istent és hiszünk és bízunk Jézus Krisztus munkájában.

*Mi most és az örökkévalóságban igazak
vagyunk Isten Fiába, Jézusba vetett
egyszerű hitünk miatt*

A mennyben senki sem fog büszkélkedni, hogy mi mindent tett azért, hogy ilyen igazzá legyen. Nem kell végighallgatnunk amíg Ábrahám vagy Dávid vagy Pál elmesélik mindazokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket tettek azért, hogy igazként állhassanak meg Isten előtt. Ezek az emberek egyszerűen hittek Istenben és hitük tulajdonított nekik igazságot.

A mennyben nem fogjuk hasonlítani jó cselekedeteinket egymáséihoz. Csak egyvalaki lesz az, aki dicsőséget érdemel Isten trónja előtt. Csak egy fénylő csillag lesz. Nem lesznek lelki, társadalmi rétegek (kaszatok), ahol egyesek a saját cselekedeteik dicsőségében sütkéreznek, amíg mások közülünk a sarokban fogunk állni elmélkedve azon, hogy hogyan is jutottunk mi el idáig. Jézus, egyedül csak Jézus lesz méltó arra, hogy elvegye a dicsőséget üdvösségünkért. Ha Ő nem lett volna, vagy ha nem Miatta lett volna üdvösségünk, soha sem jutottunk volna el odáig.

Ahogy Pál mondta: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében” (Gal. 6:14). Függetlenül attól, hogy mennyi jócselekedetet tettünk érte, függetlenül attól, hogy hány embert vezettünk Hozzá, vagy hány gyülekezetet alapítottunk meg, a mi egyedüli dicsőségünk Jézus Krisztusban van, aki meghalt értünk. A mi igazságosságunk nem a jó cselekedeteinktől, emberi törekvéseinktől vagy a különböző rítusoktól vagy étkezési szokásoktól függ. A mi igazságosságunk – itt és most és mindörökké – Isten Fiába, Jézusba vetett egyszerű hitünk eredménye.

A hit általi megigazulás elűz minden kételyt és megkülönböztetést azok között, akik Krisztusban vannak. Én nem vagyok jobb téged és te sem vagy jobb tőlem. Mi mindannyian bűnösök vagyunk és csak Isten dicsőséges kegyelme által üdvözülünk. Nincs más lehetőség arra, hogy Isten előtt megálljunk igazságban. Isten csak egyféle igazságosságot fogad el, ami Jézus Krisztusnak tulajdonított igazságosság.

Ha Istenhez önigazultságunk vagy cselekedeteink által akarunk közelíteni, vagy ha az áldást azért fogadjuk el, mert ezen a héten jól viselkedtünk, vagy mert annyi fejezetet olvastunk és annyit imádkoztunk, akkor Istennel való kapcsolatunk ingatag lesz. Néha úgy fogom érezni, hogy Istennel való kapcsolatom jó, míg máskor úgy fogom érezni, hogy Istennel való kapcsolatom rossz. Miért? Azért, mert önigazultságom alapján próbálok Istenhez közelíteni.

Kegyelem nélkül nem lehet egy szilárd kapcsolat Istennel és nem fogom megtapasztalni békéjét. Ha Istennel való kapcsolatom attól függne, hogy hogy érzem magam vagy hogy hogyan éltem az életem, esetleg saját igazságosságomtól, akkor az esetek többségében nem tudnék Istenhez közelíteni. Az áldások ajtaja soha sincs zárva előttem, ha Istennel való kapcsolatom az Ő kegyelmére alapozom. Isten kegyelme – az Ő meg nem érdemelt jóindulata – miatt áld. *Soha sem* tudom megvásárolni, vagy kiérdemelni Isten áldásait. Az áldások, amik az életembe jönnek, mindig Istentől kaptak, meg nem érdemelt jóindulatára épülnek. Isten annyira szeret, hogy mindenképp megáld. Isten oly jó! Az igazi dicsőítés az, amely önkéntelenül száll fel szíveinkből Istenhez, felismerve Isten csodás kegyelmét felénk.

Fokozódó önfejlődés

Számunkra túl nehéz eltávolodni attól az elgondolástól, hogy cselekedeteinknek egy kicsi közül sincs Isten előtt való megigazulásunkhoz. Hajlamosak vagyunk arra, hogy azt higgyük, hogy egyes hívők viselkedésük miatt szentebbek, mint mások. Még mi is beleeshetünk ebbe a csapdába és észrevevessük, hogy e szerint a mérce szerint ítélünk meg másokat mi is. Ha valaki nem olyan buzgó, mint mi vagyunk, vagy cselekedetei nem érik el azt a szintet, amit mi, akkor biztos, hogy ez a személy nem olyan igaz, mint mi.

A cselekedetek általi megigazulást túl nehéz eltávolítani gondolkodásunkból, mert ez az elképzelés már mélyen belénkrogzódott és ezért sokan találjuk magunkat szembe egy folytonos tusakodással büntudatunk miatt. Még keresztényekként is felfigyelhetünk arra, hogy időnként büntudati nyomással károsítjuk lelkünket. Mert szeretjük Istent, olyan személyes mércéket szeretnénk megvalósítani az életünkben, hogy ezek bizonyítsák azt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Mivel Krisztus bennem lakozik, az Ő szeretetét ki akarom nyilatkoztatni az életemben, és az Ő szeretete a türelemben, hosszútűrésben kedvességben, gyengédségben és irgalmasságban nyilvánul meg.

Ez a szeretet az életünkben mégis annyira törékeny! Ha az autópályán vezetek és valaki előttem egy örült mozdulatot tesz és veszélyezteti az életem, azonnal elkap az indulat és ilyenkor szívesen rádudálnék és nekimennék, hogy megmutassam annak az „idiótának”, hogy mi a véleményem a vezetési módszereiről. Miután mindezeket az aljas dolgokat megtettem, eszembe jut, hogy a rendszámtáblán az áll: „GOLGOTA”. Egyszerre minden ismerős kárhoztató érzés, büntudat összefut a szívemben. Jönnek a vádló gondolatok „*te is jó példa vagy!*” Amelyek elárasztják az elmémet és teljesen istentelennek érzem magam. Már megint elsúrtam, újra kiábrándítottam Istent és olyan érzésem lesz, hogy teljesen el vagyok választva Tőle.

*Istenhez közelíteni törekvéseink és
cselekedeteink alapján, mindig egy
tusakodás lesz. Nem ismerhetjük meg
Isten békéjét, amíg nem tapasztaltuk
meg az Ő kegyelmét*

Azt nehéz felfogni, hogy annak ellenére, hogy cselekedeteink igazságtalanok, rosszak még sincs semmi közül ahhoz, hogy hogyan állok Isten előtt. A törvényről és a cselekedetéről való elképzeléstől annyira nehéz elválasztani a megigazulás elvét. Életem és igazságom Isten előtt úgy tűnik, hogy elválaszthatatlanul kötődik egymáshoz, még sincs egymáshoz semmi közül.

Az igazság az, hogy Isten maga tulajdonított nekem igazságot egyszerűen azért, mert hiszek az Ő Fiában, Jézus Krisztusban. Akkor lenne összefüggésben életem és igazságom Isten előtt, ha a különböző törvénykezések megtartása, mint például „soha ne légy mérges,” vagy „ne légy türelmetlen a gyerekeiddel” Istennel kapcsolatba tudott volna hozni bennünket. Nincsenek olyan törvények, amelyek életet adnak, mert a bűn halált és Istentől való elválasztódást hozott. Ahhoz, hogy éljünk, Istennek egy Új Szövetséget kellett létrehoznia, ami ígéretekre és nem cselekedetek általi megigazulásra alapozódott. A kegyelem evangéliuma az Újszövetség.

Kegyelem és béke

Lehet, hogy egy nyomorult ember voltál. Ingerlékeny és szörnyű voltál és úgy érzed, hogy Isten semmiképp sem szerethet. Végtelenül undorodsz testi gyengeségedtől és bukásaidtól. Tudod, hogy egyedül Isten ítéletét érdemled meg.

Hirtelen a semmiből Isten dicsőségesen megáld. Abban a pillanatban önkéntelenül a szívedből elkezded Istent dicsőíteni. Ez a dicsőítés legvalósabb formája – olyan imádat, amely önkéntelenül tör fel szívedből, válaszként Isten kegyelmére. Az ilyen dicsőítés mondja azt: „Isten annyira nagyon jó hozzám. Egy cseppet sem érdemlek meg ebből a jóságból.”

Mert kegyelem által jövök Istenhez, soha sem vagyok híján Isten áldásainak. Másrészt viszont, ha azt várom el Istentől, hogy érdemeim, jóságom és cselekedeteim szerint viszonyuljon hozzám, akkor az esetek többségében nem tapasztalhatom meg Isten áldásait.

Felfedeztem, hogy Istentől kapott áldásaimnak semmi köze sincs külső megjelenésemhez, viselkedésmódomhoz, hanem inkább azért vagyok híján Isten áldásainak életemben, mert több hitre volna szükségem. Megtanultam, hogy Isten áldásai feltétlenek. Minél jobban látom Isten áldásait az életemben, annál inkább belátom mennyire érdemtelen vagyok. Ez a csodás igazság miatt teljes békém lehet. Nem kell aggodalmaskodnom.

Ha Istennel való kapcsolatomban saját igazságunk miatt bízunk, soha sem fogunk állandó békét megtapasztalni. Mindig tusakodást fogunk megtapasztalni, ha Istenhez törekvéseink és cselekedeteink alapján viszonyulunk, ez mindig feszültség és nyomasztó érzés lesz. Ha valaha is megtapasztaljuk Isten békéjét, akkor rá kell jönnünk arra, hogy Isten csodálatos kegyelme akkor is árad felénk, amikor nyomorultak vagyunk és nem érdemeljük meg azt.

Miután elfogadtuk Isten dicsőséges kegyelmét, Isten békéje fog élni bennünk és az Ő békéje tölti majd be szívünket. Tudjuk, hogy Ő szeret bennünket – annak ellenére, hogy távol vagyunk a tökéletességtől, vagy, hogy elhibáztunk dolgokat. Amikor úgy tűnik, hogy senki sem szeret bennünket (és nem is hibáztatjuk őket, mert még mi sem szeretjük magunkat), Isten akkor is szeret bennünket.

Hallottál már az újszövetségi szíami ikrekről? Ez a két kicsi szó a „kegyelem és a béke”. Mindig párosával vannak, ebben a sorrendben. Azt mondhatjuk, hogy e két „ikerszó” közül a kegyelem az idősebb. Mindig így van kegyelem és béke; soha sem találjuk így: béke és kegyelem. Miért? Mert akkor fordított sorrendben állnának. A helyes sorrend *mindig* kegyelem és béke, mert nem ismerhetjük szívünkben Isten békéjét, amíg *először* nem tapasztaltuk meg Isten kegyelmét az életünkben.

Olyan tiszta, mint Jézus

A Biblia azt mondja, hogy aki hisz Jézusban „megigazul”. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy úgy állhatunk Isten előtt, mintha soha sem követtünk volna el bűnt.

Istennek ez nem volt csekélység! Ha mindannyian bűnt követtünk el és eltévesztettük a célt, hogyan nézhet Isten úgy ránk, mintha soha sem követtünk volna el bűnt, és, hogy Ő továbbra is igaz maradjon? Ha Isten az életünket valójában, igazsága szerint nézi, akkor az Ő igazságának megfelelően kell cselekednie. Akkor hogyan bánhat úgy velünk, mintha tökéletesek lennénk?

Itt kel életre az evangélium hatalma. Isten megteremtette a bűntelen Jézust, hogy bűnné legyen értünk. A Biblia arról beszél, hogy Isten mindannyiunk bűnét és törvényszegését az ártatlan Jézusra tette. Jézus, a szó szoros értelmében a helyemben állt, és elhordozta azt a büntetést, amit bűnös emberként megérdemeltem volna.

Ez a kegyelem dicsőséges evangéliuma. Az, hogy mi Isten előtt igazságban állhatunk sokkal felsőbbrendűbb bármitől, amit a törvény által elérhettünk volna. Függetlenül attól, hogy milyen kínlódva próbáljuk megtartani a törvényt, mindig híjával vagyunk Isten dicsőségének. Azt az igazságot, amelyet Krisztusba vetett hit által kapunk meg, az nekünk tulajdonított, és teljes. Nem tudunk semmit hozzáadni. Krisztusban teljesen tökéletesen és igazan állok Isten előtt. Nincs vád ellenem. Az Ő szemében én tökéletes vagyok, viszont ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy én

tökéletes ember vagyok. Jézus Krisztusban vagyok tökéletes mert az Ő igazságát tulajdonítja nekem, mert hiszek Benne.

Dicsőítem Istent, mert megismertette velem kegyelmét, és a Vele való kapcsolatom az Ő szeretetére épül! Ez nem változik. Akkor sem, amikor én letört vagyok vagy hibázok vagy haragszom. Ez egy olyan kapcsolat, amely szilárd és mindig jelenvaló. Akkor is szeret ha aranyos vagyok és akkor is, amikor goromba vagyok. Mennyire jó ismerni Isten kegyelmét és a kegyelem általi evangéliumot!

3.

Kegyelem

Nincsenek kedvencek a Királyságban

Észrevetted-e már, hogy Isten azokat az embereket jelöli ki az üdvösségre, akiket mi menthetetleneknek látunk. A Golgota Gyülekezetben nem szokatlan az, hogy régen nem látott barátok váratlanul találkoznak a folyosón, fürkészően egymásra néznek és egyszerre mondják: „Hát te mit csinálsz itt?” Nagyon meglepő mindkettőjük számára látni egymást a gyülekezetben Bibliával a kezükben és mosollyal az arcukon. Egyik sem gondolta volna, hogy a másik üdvözülhet.

Nem hiszem, hogy a korai gyülekezetben túl sokan imádkoztak volna Pál megtéréseért. Valószínű ezt mondták: „Uram semmisítsd meg ezt az embert! Meg fogja ölni a gyülekezetet. Állítsd meg őt, Uram!” Valószínű abban reménykedtek, hogy Isten csökkenteni fogja haragját az ítélet napján. Mégis Isten más módszerrel állította meg őt, ellentétben azzal, amiben ők reménykedtek. Isten Saul életét egy új megállóhoz vezette amint Damaszkusz felé tartott, és 180 fokban megváltoztatta élete irányát. Saul újjászületett mint Pál és a kegyelem evangéliumának legnagyobb hirdetője lett a történelemben.

Isten az, aki a legesélytelenebb embereket is az Ő kegyelmének győzelmi emlékévé formálja át. Ő képes gyönyörűen átváltoztatni bennünket, képes megváltoztatni értékrendjeinket és új teremtményekké formál bennünket Krisztusban. Arra hív el bennünket, hogy példák legyünk arra, mire képes az Ő kegyelme.

Senki sem túl kicsi

Néha hibázunk, amikor azt gondoljuk, hogy Isten csak „különleges” embereket használ – az erős, az intelligens, a gyönyörű embereket. Nem hisszük, hogy számunkra is van hely. Annyira tévedünk!

Isten számára nincsenek „fontos” emberek. Isten egyszerű embereket használ és rajtuk keresztül munkálkodik. Ezért írta Pál: „Mert tekintsétek csak a ti hivatásokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívtak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket;” (1Kor. 1:26,27)

Isten szereti az egyszerű népet és ajándékokkal áld meg bennünket, hogy betöltsük elhívásunkat Krisztus testében. Minden képességünk egy ajándék Tőle. Mindent Tőle kaptunk. Ahogy Pál mondta az 1Kor. 4:7-ben: „...Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna?...”

Hogyan dicsekedhetem szolgálatomban úgy, mintha nem kaptam volna; mintha az, amit képes vagyok megosztani, abból adódna, hogy én olyan zseniális vagyok? Ami értékes van bennem, azt Istentől kaptam. Semmiképp sem dicsekedhetek és büszke sem lehetek, mintha független lennék Tőle. Nélküle én semmi vagyok. Nélküle semmire sem vagyok képes. Az emberek gyakran

kifejlesztenek egy olyan felnagyított nézetet önmagukról, hogy ők mennyire fontosak és nagyszerűek, és kapzsi tekintettel maguknak tulajdonítják a munkát. Az igazság az, hogy Istennek nincs ránk szüksége. Sajnálom, ha ez kellemetlen számodra, hogy jelentéktelen vagy, de ez az igazság. Ő azt választotta, hogy használ bennünket, habár nem lenne köteles. Szabadon használhatna valaki mást.

Számomra ez tökéletes. Isten nem azért választott, hogy én szolgáljam, mert annyira nagyszerű vagyok. Isten nem a nagyszerűségünk vagy képességeink vagy lehetőségeink miatt választ bennünket. Azért választ bennünket, mert úgy döntött, hogy bennünket választ. A fontoskodó, büszke emberek nem szeretik ezt. Ők a „választás” lehetősége fölött állnak... ezért általában ők nem választottak. Isten kegyelme szerint választ. Engem választ. Téged választ.

A mennyország tele lesz meglepetéssel. Az első meglepetés az lesz, amikor körülnézünk és meglátjuk azokat az embereket, akikről soha sem gondoltuk volna, hogy ide eljutnak. A második meglepetést azok fogják okozni, akik az első sorban fognak ülni a megtiszteltetés helyén. Ezt fogjuk mondani: „Kik ezek az emberek? Soha sem láttam még őket.” „Néhányan a Golgota Gyülekezetbe jártak.” Mások azt mondják majd: „De hát hol van Chuck?” És valahol a tömeg legvégén ott kiabálok majd: „Itt vagyok! Hála Istennek, az Ő kegyelméből sikerült eljutnom ide.”

Mindenki egyenlő Isten országában?

Mielőtt Pál apostol találkozott volna Jézussal szemtől-szembe a Damaszkuszba vezető úton, Pál élete nagyobb részét farizeusként élte. A farizeusok, amint emlékeztek tagjai voltak egy szigorú, törvénykező zsidó szektának, akik erősen elnyomták Jézust. Megízlelheted, hogy kik voltak valójában, ha figyelembe veszed imáikat; a számunkra fennmaradt néhány imából. Minden reggel a rabbik így imádkoztak: „Köszönöm Atyám, hogy nem pogánynak, rabnak, vagy nőnek születtem.” Kétség nélkül ez volt Pál imaélete hosszú éveikig.

Érdekes, hogy a Gal. 3:28-ban az apostol ennek az imának a három összetevőjét a fejükhöz vágja; „Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”

*Jézus minden ember számára
egyenlővé tette a bejutást Istenhez.
Isten az Ő drága, szeretett
gyermekéiként fogad el bennünket – ez
az evangélium szépsége.*

Jézus az egyenlőség nagymestere. Az Ő kegyelme elutasítja azt, hogy az egyik személyt a másik fölé emelje. Mi mind egyek vagyunk Krisztusban, Isten ugyanolyan készséggel fogadja el az egyik bűnöst, mint a másikat. Isten óriási értékeket helyez minden egyes személyre.

Ez az evangélium óriási benyomást tett az emberekre világszerte. Vedd figyelembe a női jogokat. A kereszténység megérkezése előtt Új-Guineában a nők méltatlanok voltak arra, hogy Istent dicsőítsék. A nők csak annyi volt megengedve, hogy megérintse a dicsőítés helyét, és hogy meghalhasson. Az ilyen másodosztályú állampolgárság szégyenletes és félelemmel teli légkört teremtett maga körül, és egy végletesen magas öngyilkossági arányhoz vezetett a nők között. Az életüknek kevés értelme volt, mert a rájuk nehezedő nyomás nagy volt. Képzeld el, milyen benyomást tett a kegyelem evangéliuma, amikor megjelent ebben a kultúrában. Az emberek egyszerre felfedezték, hogy Krisztusban nincs különbség férfi és nő között.

Jézus minden ember számára egyenlővé tette a bejutást Istenhez, függetlenül az ő népesedési csoportjaitól. Isten nem úgy fogad el bennünket, mint megigazult idegeneket vagy távoli ismerősöket, hanem, mint az Ő szeretett drága gyermekeit. „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat

adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek;” (Ján. 1:12). Ez az evangélium szépsége.

Függetlenül attól, hogy milyenek voltunk, vagy milyen rosszat tettünk, ha hiszünk Krisztusban minden bűnünk bocsánatot nyer. Mindezek felett szinte felfoghatatlan áldás az, hogy Isten úgy fogad el bennünket, mint fiait. Ezt értette Pál az alatt, amikor ezt írta: „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.” (Gal. 3:26). A „gyerekek” szó ebben a fejezetben szó szerint azt jelenti, hogy „fiú helyében áll”.

Istennek nincsenek fontos emberei. Kegyelmének alanyai nem csak az erős vagy szép vagy intelligens emberek. Ő bennünket, egyszerű embereket hív maga mellé, s a szeretetével lágyan átölel bennünket. Ez a kegyelem evangéliuma.

Kegyelem által kiválasztott

Pál egész életét Isten kegyelmes választásának eredményeként látta. Ahogy mondta: „amikor tetszett Istennek... hogy kinyilatkoztassa Fiát bennem.” (Gal. 1:15,16). Ezt akarja tenni Isten mindannyiunk életében. Ezt akarja Isten tenni benned és bennem. Isten kívánja kinyilatkoztatni az Ő Fiát a világnak rajtad keresztül.

Tulajdonképpen a megfogánásod pillanatától munkálkodott az életedben, hogy azzá a tökéletes eszközzé formáljon, akin keresztül kinyilatkoztathatja az Ő Fiát. Ezért írta Pál: „De amikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az Ő kegyelme által.” (Gal. 1:15). Jelentős látni, hogy hogyan készítette elő Isten Pált az Ő szolgálatára már sokkal előbb, mint ahogy Neki szolgálja lett volna.

Isten tudta, hogy szüksége lesz egy különleges személyre, hogy a kegyelem evangéliumát a pogányokhoz vigye. Ennek az embernek szakítania kellett a zsidók megrögzött hagyományaival, akik hajlamosak a törzs – népcsalád – központúságra. Nem keveredtek volna a pogányokkal, még azt is elutasították, hogy velük egyenek, vagy házukba menjenek. Sőt, amikor egy farizeus az utcán járt szorosan magához tartotta a köntösét, maga köré tekerte, hogy köntöse nehozzáérjen egy pogányhoz. Ha egy farizeus véletlenül megérintett egy nem zsidót, akkor e farizeus hazament, megfürdött, megmosta a köntösét és aznap nem ment a templomba. Tisztátalannak tartotta magát. Mégis Istennek egy olyan emberre volt szüksége, hogy hirdesse az evangéliumot, aki a pogányok között élt volna és egy lett volna közülük.

Milyen érdekes, hogy Isten erre a különleges feladatra azt a zsidót választotta, aki az ő atyáinak hagyományaiért a legbuzgóbb volt!

Amint Pál visszanézett életére, láthatta, hogy Isten keze volt az ő életén, már a kezdet kezdetén. Mivel a görög kultúra betöltötte a világot, Isten olyan embert választott, aki ismert volt ezekben a szokásokban és filozófiákban. Római állampolgár kellett, hogy legyen, mivel sokat kellett majd utaznia, át kellett utaznia az egész római birodalmat és különböző veszélyekkel kellett szembenéznie.

Ezért Isten elrendezte, hogy Saul római állampolgárként születhessen. Hogy hogyan kapta meg állampolgárságát, az ismeretlen, mégis ez nagy előnyt jelentett Pál számára, megmentve őt különböző nehéz és életveszélyes körülményektől (lásd Ap.Csel. 22,25).

Tarsus szintén a görög kultúra erős hatása alatt volt. Pál nemcsak egy kicsit volt kitéve a hellenisztikus szokásoknak és gondolkodásnak; ő ennek része volt. Ez lehetővé tette számára, hogy hatásosan foglalkozzon a pogányokkal és, hogy ismerje a görög gondolkodás árnyalatait. Származási háttere lehetővé tette számára azt, hogy elmondja Jézus Krisztus igazságát a görögöknek.

Ugyanakkor Istennek szüksége volt egy olyan személyre, aki teljesen zsidó. Amikor Pál körülbelül 12 éves volt, szülei elküldték Jeruzsálembe, hogy Gamáiel kezei alatt tanuljon, az akkori kor egyik legnagyobb zsidó tudósától. Ott Pál magába szívta a zsidó kultúrát és hagyományt és kifejlesztette a Talmud (szigorú zsidó vallási szabályok, melyektől nem lehet eltérni) és a zsidó írások ismeretét. Pál túlbuzgóvá vált a törvényért és a legjobb képességei szerint próbálta ezt megtartani, hogy igazzá válhasson. Pál kitűnt kortársai közül. A filippibelieknek ezt írta: „Jóllehet

nekem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább” (Fil. 3:4). Péter és a többi tanítvány háttérüket illetően halászok és vámszedők voltak, és nem voltak készek arra, hogy a törvényt olyan alaposan megértsek, mint Pál.

Amikor végre eljött az a nap, hogy Isten kinyilatkoztassa kegyelmét Pálnak a Damaszkuszba vezető úton, az apostol azonnal össze tudta egyeztetni az ószövetségi írásokat Jézus Krisztus jelenlegi megjelenésével. A Messiást egy teljesen más nézőpontból látta. Pál volt Isten tökéletes választása arra, hogy hirdesse a kegyelem evangéliumát, mert ha bárki is a törvény által akart megigazulni, az Pál volt. Itt volt egy ember, aki azt mondhatta: „A törvénybeli igazság tekintetében, (én) feddhetetlen voltam.” (Fil. 3:6). Ő tudta a hiábavalóságát annak a próbálkozásnak, ami a törvény által akart megigazulni, és amikor eljutott Jézus Krisztus dicsőséges megismeréséhez, örömmel elfogadta az új igazságosságot, amely neki tulajdonított Krisztusba vetett hite által.

Semmi sem változott

Pál története drámai, de ne gondold egy percre sem, hogy az ilyen isteni előkészítés egyedülálló volt az ő számára, vagy más újszövetségi szent számára. Példának okáért elemezhetem a saját életem és láthatom, hogy Isten engem már anyám méhétől különválasztott arra a munkára, amelyet nekem szánt.

Visszanézek és látok nagy jelentőségű eseményeket, amelyek akkor nem tűntek olyan fontosnak. Most már belátom, hogy ezek az események voltak életem keresztútjai, amelyek segítettek megformálni és meghatározni sorsomat. Visszanézhetek és láthatom Isten kezét ezeknek a helyzeteknek mindegyikében, habár akkor nem láttam, hogy Isten keze bárhol is ott lenne a közelben. Azt hittem Isten elhagyott. Most már azonban látom, hogy hogyan munkálkodott Isten életem nehéz körülményeiben, hogy előkészítsen arra a munkára, amelyet nekem szánt. Érdekes felidézni azokat a döntéseket, amelyeket a kritikus pillanatokban hoztam és látni azt, hogy Isten keze vezérelt mindvégig.

Énekeljük: „Az én Megváltóm mindvégig vezet.” Utólag már bizonyosságot tehetek arról, hogy Isten keze volt az életemen már a kezdettől fogva. Volt, amikor Isten természetfeletti módon védelmezte meg életem. Egy különleges munkája volt számomra és megőrzött erre a munkára.

Néhány hónappal születésem előtt nővérem gyakorlatilag meghalt. Bárki megállapíthatta, hogy meghalt. Megszűnt lélegezni, a pulzusa megállt, szemei felakadtak, az állkapcsa megmeredt. Semmilyen életjel nem volt benne. Édesanyám, aki nem sokkal ez az esemény előtt adta át életét Jézus Krisztusnak, felkapta nővéremet és elrohant az otthonunk közelében levő templomba. Berohant a tanító lakásába és letette a gyenge, élettelen testet. A pásztor imádkozni kezdett, majd ezt mondta édesanyámnak: „Smith nővér, vegye le tekintetét a kislányáról, tekintsen most inkább Jézusra.” Nehéz volt ezt anyámnak ebben a helyzetben megtennie, de mégis sikerült neki és ezt mondta az Úrnak: „Uram, ha visszaadod lányomat, egész életemben Téged foglak szolgálni, életemet Neked adom, szolgáló leszek. Mindent megteszek, amit csak kérsz tőlem. Kérlek add vissza nekem a kislányomat.” Isten ekkor megérintette nővéremet, és egy szempillantás alatt meggyógyította.

Amikor édesapám hazaért az uszodából egy nővér várt rá. „Jobb ha elmegy és megkeresi a feleségét.” – mondta. „A lány haldoklik. Lehet, hogy már meg is halt. Ekkor édesapám elrohant a pásztorhoz és meg akarta verni és a testvéremet el akarta vinni a kórházba. Úgy gondolta, hogy örültség ilyenkor imádkozni, amikor orvosra van szükség. Amikor bement a szobába és látta a testvérem állapotát, belátta, hogy már túl késő. Összetörve borult le Isten elé. E csoda következményeként, édesapám is elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának, s néhány hónap múlva közvetlenül születésem után már Istennek adott hálát a kórház folyosóján: „Dicsőség az Úrnak! Fiú!” Édesanyám viszont így imádkozott: „Óh, Istenem, a fiam által fogom beteljesíteni fogadalmamat, amit Neked tettem.” S már akkor az Úrnak szentelte életemet. Én erről persze nem tudhattam.

Édesanyám kicsi koromtól kezdve elvetette Isten igéjét a szívembe. Amint a kertben hintáztam ő segített megtanulni az igeverseket. Amikor 4 éves lettem megtanított arra, hogyan olvassam a

Bibliát. Kibetűztem azokat a szavakat, amelyeket nem tudtam kiejteni. Visszaemlékezett azokra az alkalmakra, amikor nem tudtam minden betűt, de mégis a legjobbat próbáltam magamból produkálni. Nevetve emlékezett vissza arra, hogy egy „V” betűt egy „fejtetőre állított sáturnak” neveztem. Türelemmel és szeretettel nevelt és tanított Isten félelmére.

7 éves koromra fel tudtam sorolni a Biblia összes könyvét és le is tudtam őket írni. Lefekvéskor soha sem hallottam meséket, csak Bibliatörténeteket. A „Piroska és a Farkas” helyett inkább Dávid és Mózes történetén nőttem fel. Az anyukám arra tanított, hogy ha Isten velem van, akkor nem kell félnem senkitől és semmitől. Semmilyen óriás nem jöhet ellenem, ha Isten velem van.

Nem emlékszem egyetlenegy olyan alkalomra sem, amikor nem ismertem és nem szerettem volna Istent. Nem volt megtérési bizonyosságom. Eljött az az idő is, amikor nyilvánosan megvallottam hitemet és megkeresztelkedtem; de úgy tűnik, hogy már anyám méhétől fogva kiválasztattam Istennek, és az Ő igéjének. Ahogy növekedtem eldöntöttem, hogy idegsebész leszek és elkezdtem előkészítő tanfolyamokra járni. Bármikor meséltem ambícióimról, az anyukám csak mosolygott és bátorított. Soha sem beszélt fogadalmáról, amelyet Istennek tett életemmel kapcsolatban születésem órájában. Tinédzser koromban egy nyári ifjúsági tábor alatt Isten megváltoztatta az életem és Úrrá fogadtam Jézus Krisztust. Isten azt a bizonyosságot adta a szívembe, hogy az emberek fizikai szükségletein kívül sokkal fontosabb és nagyobb szükségleteik vannak. Fizikai szükségletek ellátása ideiglenes segítséget nyújt, amíg az emberek szellemi szükségleteinek ellátása örök értékű. Isten arra hívott el, hogy az emberek lelkének szolgáljam az Ő gyógyító erejét.

Azt hittem, hogy édesanyám mélységesen csalódott lesz, ha megtudja, hogy az ő fia nem lesz orvos. Lankadt vállakra és komor arcokra számítottam, amikor arra gondoltam, hogy bejelentem családomnak, hogy az életem iránya megváltozott. Elmeséltem édesanyámnak, hogy úgy érzem Isten az Ő szolgálatára hív és, hogy bibliaiskolába szeretnék menni. Édesanyám csak elmosolyodott és ezt mondta: „Rendben van, fiam.” Ámulatba ejtő volt, hogy édesanyám nem sírt és még csak nem is haragudott.

Elmentem a bibliaiskolába, felkészültem a szolgálatra, összeházasodtam Kay-el, és együtt kezdtük el szolgálatunkat. Édesanyám nem sokkal halála előtt elmesélte a nővérem történetét és beszélt arról az ígétről is, amelyet Istennek tett és, hogy rajtam keresztül fogja ezt megtartani. Édesanyám a legsodálatosabb és legistenfélőbb emberek egyike volt, akiket valaha is ismertem. Óriási áldás volt. Mélységesen lelki asszony. Ha visszanézek, látom, hogy Isten már anyám méhétől fogva kiválasztott arra a szolgálatra, amelyet nekem szánt.

Tudtad azt, hogy ez rád is ugyanígy igaz? Ha hit által a te örökkévaló sorsod Jézus Krisztus szerető kezeibe teted, biztos lehetsz abban, hogy Isten az életed eseményeit és körülményeit egy gyönyörű mozaikká formálja, amely kinyilatkoztatja majd az Ő Fiát a körülötted lévő embereknek. Az Ő keze ugyanúgy rajtad van most is, mint amikor megszületted.

Kegyelemből elhívott

Nagyon fontos emlékeznünk arra, hogy *kegyelem által* van rajtunk Isten keze. Mindannyian *kegyelem által* hívattunk el. Ahogy Pál mondta: „De amikor Istennek tetszett, elválasztott engem, az én anyám méhétől fogva és elhívott az Ő kegyelme által” (Gal. 1:15, a kiemelés hozzáadott). Nem érdemlem meg azt, hogy Isten elhívjon az ő szolgálatára. Nem érdemlem meg az üdvösséget, és azt sem, hogy a mennybe jussak. A pokol legforróbb részét érdemlem. Mégis, Isten nem ezt adta sem nekem, sem másoknak. Isten kegyelmesen megtervezte életünket, és mindannyiunknak egy különleges munkát adott. Vannak, akik az életükre szabott munkát egy óra alatt el tudják végezni; míg mások közülünk lassabbak és egész életükben gürcölnek azért, hogy Isten végső tervét betöltsék.

*Istennek különleges feladata van
mindannyiunk számára, és fontos, hogy
mindannyian felkészüljünk
elhívásunkra*

Emlékezz Márdokeus Eszterhez intézett kérdésére: „És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra?” (Eszter 4:14). Eszter néhány nap alatt betöltötte Isten fő célját, amelyet az életére szabott. Isten fölemelte őt és a perzsa királyi udvarba vitte és Ahasvérus király feleségévé tette, hogy Ahasvérus Eszter közbenjárása által megkímélje a zsidókat.

Isten mindannyiunk számára egy különleges munkát tartogat, és szükséges, hogy mindannyian fel legyünk készülve erre a munkára. Sokan közülünk az életünk nagyobb részét előkészületben töltjük, mielőtt eljönne a mi napunk. Be fogjuk tölteni Isten akaratát az életünkben, és utána meghalunk. Isten céljai életünkre nézve akkorra már be lesznek fejezve.

Bárhol is találjuk magunkat Istennek megvolt a célja azzal, hogy oda helyezett bennünket, ahol vagyunk. Az Ő keze az életünkön van és életünk minden körülményén. Lehet, hogy nehéz megpróbáltatásokon megyünk keresztül, de a nehézségek szükségesek. Isten ki akarja fejleszteni bennünk azokat a tulajdonságokat, amelyek felkészítenek bennünket arra, hogy betöltsük azt a tervet, amelyet Ő az életünkre szabott.

Isten mindannyiunkban dolgozik. Mi az Ő alkotása vagyunk, az Ő *poiema*-ja vagyunk, vagy másként remekműve (Eféz. 2:10). Isten mindannyiunkban az Ő kegyelme szerint fog munkálkodni, hogy be tudjuk tölteni azt a feladatot, amit számunkra rendelt el az Ő királyságában az Ő dicsőségére.

Óvakodj a csapdától

Sátán tudja, hogy Isten keze rajtunk van, és megpróbálja fölhasználni gyengeségeinket és tehetetlenségünket, hogy elbátortalanítson bennünket. Az ördög gyakran fog esztelen dolgokat követelni tőlünk, megpróbálva elhitetni velünk azt, hogy Isten áll mögöttük, és hogy Isten buzdít bennünket arra, hogy törekedjünk és erőlködjünk (küzdjünk) elérni a tökéletességnek azon szintjét, amely felülmúlja képességeinket.

Gyakran kétségbeesünk, amikor Sátán zaklat és megterhel bennünket. Végtelenül elbátortalanodunk és fel akarjuk adni. Bármikor megpróbálunk betölteni egy olyan elvárást, amelyet nem Isten állított eléünk, akkor szívünk megterhelődik, nehéz lesz, és tragikus kimenetele lehet.

Egy fiatal, mozgássérült fiú járt a gyülekezetünkbe. Minden szolgálat után odajött hozzám és beszélgetett velem. Beszédhibás volt, mégis mindig csodáltam kifejezőképességét, csodáltam az intelligenciáját; kérdései jók és éleslátásúak voltak.

Ugyanakkor végtelenül megterhelt volt, és egy napon megpróbálta magát egy kocsni elé vetni a gyülekezet előtti forgalmas úton. Behoztuk az irodába és imádkoztunk vele és kihívtuk a hatóságokat. Úgy éreztük, hogy saját biztonsága érdekében az orvos ki kell, hogy vizsgálja. Bekerült a kórházba, ahol kivizsgálták és kiengedték.

Nyilvánvaló volt, hogy kárhoztatástól szenvedett. „Chuck!” – sírt – „Nem tudom abbahagyni a dohányzást.” Próbáltam vigasztalni, hogy most ne ezzel törődjön és hogy a dohányzás miatt ő nem másodosztályú keresztény. A következő vasárnap ott volt újra a gyülekezetben és elmondta nekem, hogy Isten kézbevette az ügyét. Azt mondta, hogy belátta, hogy valójában el kell köteleznie magát Istennek és ezt meg is tette, mégis láttam, hogy meg volt terhelve. Nyilvánvalóan Sátán vádolta testi gyengesége miatt és gyötörte fizikai fogyatékossága miatt.

Egy nap az elbátortalanodás és kárhoztatás terhe fiatal életébe került. Kiugrott a helyi hotel erkélyéről és meghalt – mindez azért történt, mert megengedte, hogy az ellenség a gyengeségét használva elbátortalanítsa.

Bárcsak megtanulta volna ez a fiatalember azt, hogy nem lehetünk többek, mint amire Isten képessé tesz bennünket! Isten Szent Lelkének munkáján kívül senki sem tud elérni egyetlenegy értéket sem életében. Mégsem kell mérgelődnünk, bosszankodnunk. Ne kárhoztassuk magunkat. Ne vádoljuk magunkat szüntelen hibáinkért. Csak ismerjük fel és ismerjük be gyengeségeinket és mondjuk alázatosan: „Uram tudom, hogy gyenge vagyok. Szükségem van a segítségedre. Átadom

ezt Neked és kérlek, Uram, tedd meg azt számomra, amit én nem tudok megtenni magamért!” és Ő meg fogja tenni.

Mindenki szívesen látott

Krisztus teste gyönyörű dolog. Krisztus testének minden része fontos és szükséges az élethez. Milyen furcsa és tehetetlen test lenne az, ha mind szájából állna! Isten engem a test szájává tett, de biztos, hogy az egész test nem szájából áll. Sok más része a testnek sokkal fontosabb, mint a száj. Mennyire gyönyörű azt látni, amikor Krisztus teste úgy működik, ahogy az el volt tervezve. Különböző életvitelű, különböző népesedési csoportok és különböző háttérrel rendelkező emberek egységben szolgálják Istent!

Isten ki akarja nyilatkoztatni az Ő Fiát benned, bárhol jöttél, bárhol vagy, bármit teszel. Engedd, hogy Jézus Krisztus ragyogjon életeden keresztül, hozzáállásodon reakcióidon és válaszaidon keresztül.

Régen azt énekeltük a gyülekezetben: „Hadd látsszon meg Jézus szépsége, az Ő könyörületessége és tisztasága bennem! Óh, a Te isteni Lelked tisztítsa meg az én természetem, míg Jézus szépsége nem látszik bennem.” Ez több, mint csak egy szép mondat, vagy egy csodálatos ima. Mindegyikünk szívében ez a vágy kellene, hogy legyen: „Óh, Uram, hadd legyen a Te szépséged látható bennem.” Ahogy Dávid imádkozott: „Én igazságban nézem a Te orcádat, megelégszem a Te ábrázatoddal, midőn felserkenek.” (Zsolt. 17:15).

A Lélek által mindannyian – a szeretetreméltó és az egyszerű, az erős és a gyenge, a ragyogó, pompás és a lassú – átformálódunk Jézus képmására. Együtt vagyunk az Ő kegyelmének alanyai. Együtt fogunk örülni azon a dicsőséges napon, amikor fölébredünk és meglátjuk Őt, és olyanok leszünk, mint Ő.

Hogyan is lehetne ez másképp?

4.

Kegyelem A kegyelem élethű leírása

Más dolog a kegyelemről elvont értelemben beszélni, de teljesen más leírni, hogy milyen is, hogyan is néz ki valójában. Ha „egy kép ezer szót is megérdemel,” akkor milyen kép lenne a kegyelem? Valószínű, hogy a kegyelemről a legjobb képet az egész Bibliában egy ótestamentumi jellem mutatja be, amelyet néhány ószövetségi író is idéz. Ábrahám általánosan elfogadott, mint mindazoknak az atyja, akik hisznek. Ő egy egyértelmű képet ad nekünk arról, hogy mi a kegyelem és mit tesz a kegyelem. A római és a galáciai levélben Pál apostol visszamegy Ábrahámhoz, mint az elsődleges példához. Ábrahámot Isten hite alapján fogadta el. A római levél 4:3-ban Pál ezt írja: „Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám Istennek és tulajdonítták ez neki igazságul.” Az apostol ugyanezt a példát használja a galáciabeliekhez írt levélben ezt írta: „Miképpen Ábrahám hitt Istennek és tulajdoníttatott neki igazságul. Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai” (Gal. 3:6,7).

A történet ismételése

Az 1Móz. 15 elmondja, hogy Ábrahámnak és feleségének, Sárának nem lehetett gyereke. Mégis Isten egy ígéretet adott nekik, hogy az ő magvukon keresztül az egész föld népe megáldatik.

Minden valószínűtlenséggel ellentétben Ábrahám bízott Istenben. Az 1Móz. 15:6 ezt mondja: „És hitt az ÚRNAK és tulajdonítták az önéki igazságul.”

Az évek múltak, de a gyerek sehol, Ábrahám és Sára elkezdtek kételkedni, hogy Isten vajon megtartja-e ígéretét. Ezért egy nap Sára kezébe vette a dolgokat és azt ajánlotta Ábrahámnak, hogy ejtse teherbe szolgálóleányát, Hágárt; és akkor úgy nevelnék fel a gyermeket, mintha az övék lenne. (Érdekes, hogy a pótszülőség nem egy újonnan kifejlesztett elképzelés, mint azt hinni szeretnénk!) Hágár megtermékenyült és egy fiút szült, akik Izmaelnek neveztek. Mégis, amikor ez a fiú 13 éves volt, Isten megismételte Ábrahámnak tett ígéretét. Ábrahámnak mégis nehéz volt elhinni, hogy Isten fiat tud adni neki Sárán keresztül. Azt mondta Istennek, hogy ez mind jó, de hát miért ne áldaná meg Izmaelt, ha már ő úgyis megvan?

Milyen reménykeltő, hogy Ábrahám, akit a Biblia mindazok atyjának nevez, akik hisznek (Róm. 4:11), tusakodott azzal a gondolattal és nehéz volt neki elhinni, hogy az ígéret Sárán keresztül betöltődhet! Amikor az Úr megismételte ígéretét, hogy Ő majd gondoskodik egy fiúról Sárán keresztül, ez annyira elképesztő volt, hogy Sára nevetett. Évekkel később, amikor betöltődött az ígéret és Sárának fia született, Izsáknak nevezték el fiukat, ami annyit jelent „nevetés”. Amint Izsák növekedett bátyja, Izmael rossz néven vette azt a figyelmet, melyet az ígéret gyermekére árasztottak. Amikor Izsák elváltatását ünnepelték, Izmael távolról figyelt, csúfolva öccsét. Sára figyelte Izmael rosszindulatát, és követelte, hogy Ábrahám küldje el mindkettőjüket, Izmaelt is és anyját, Hágárt is. Sára ragaszkodott ahhoz, hogy ne osztozzanak Izmaellel az Izsáknak járó örökségen.

Természetesen ez az esemény fordulat összetörte Ábrahámot, de Isten biztosította őt, hogy Ő maga fogja gondját viselni Izmaelnek. Ábrahámnak hallgatnia kellett Sárára és el kellett üznie a rabszolganőt és fiát. Nyilvánvaló volt, hogy ők nem örökölhetik Isten megígért áldását.

A festmény megfestése

Amikor Pál alá akarta támasztani a hit általi, kegyelemből való megigazulást, visszavezette olvasóit Ábrahámhoz. Azt mondta, hogy Ábrahám története egy olyan jelképet tartalmaz, amely megmagyarázza elképzelését. Hagyományosan, Pál idejéből való rabbik úgy tartották, hogy az ige minden részének kétféle magyarázata van. Az első, az úgy nevezett *peshat*, az igerész egyszerű és nyilvánvaló jelentésének magyarázata. Ugyanakkor azt is hitték, hogy minden egyes résznek van egy titkos jelentése is (a *remez*). Egyes rabbik még két kiegészítő magyarázatban is hittek: a *derash* ami magába foglalt minden jelképes jelentést és minden olyat, ami nem volt egyértelmű; és a *sod* (*titok*) amely egy jelképes jelentést tartalmazott. Ezeknek az összetett és gyakran ellentétes gondolkodású iskoláknak a hátránya az, hogy az átlagembert összezavartan és kétségek között hagyja az Ige üzenetével kapcsolatban.

Én abban hiszek, hogy a legjobb a szöveg egyszerű, s nyilvánvaló jelentésére figyelni. Isten teljes egészében képes pontosan azt mondani, amit akar. Sokan eltértek a Biblia egyértelmű tanításától, keresve az Írás átszellemült és képzeletdús magyarázatát. Nézzünk szembe azzal a ténnyel, hogy elegendő átszellemültséggel az ártalmatlan öreganyó meséjéből kialakíthatunk egy óriási prédikációt. Gondold csak el, amint az az öreg néni odamegy a konyhaszekrényhez, hogy az ő szegény kutyájának csontot adjon. El is tudjuk őt képzelni, hogy amint a konyhaszekrényhez lépve üresen találja azt; az elhagyatottság csapdájába esve elbátortalanodva áll az élet ürességében, mert a konyhaszekrény üres volt. Tragikus nap az, amikor minden forrásunk kifogyott! Gondolj csak bele a mély lelki belemagyarázás lehetőségeibe.

Egy kis képzelőerővel a bolhából elefántot csinálhatunk. A jó tanács az lenne, hogy kerüljük a jelképes magyarázásokat, amíg maga az Írás nem ad alapot a jelképre. A Szent Lélek ihletése által Pál egy jelképes példát csinál Ábrahám életéből, és ez megbízható:

„Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, és a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által. Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sínai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár, mert Hágár a Sínai hegy Arábiában,

hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindannyiunknak anyja, mert meg van írva: Ujjongj te meddő, ki nem szülsz; vigadozzál és kiálts ki nem vajúdol; mert sokkal több az elhagyatottnak magzatja, mint akinek férje van. Mi pedig, atyámfiak, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk. De valamint akkor a test szerint született üldözte a lélek szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. Annakokáért, atyámfiak, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.” (Gal. 4:22-31).

A történet jelentősége

Pál elmondja, hogy ezek az események nem csupán történelmi értelemben jelentősek, hanem ábrázolják azoknak a nehéz állapotát, akik cselekedetek által próbálják örökölni Isten áldásait. Hágár és fia megtestesítői azoknak, akik a törvény betöltése által próbálnak megigazulni Isten előtt. Amikor Ábrahám és Sára nem látták az ígéret beteljesedését, kétségbeesetten saját törekvéseikhez fordultak, amelyek csak bonyodalmakat okoztak. Mivel Izmael a test gyümölcse volt, azokat képviselik, akik emberi cselekedetek által keresik az áldást. Izsák viszont az ígéret gyermeke, azokat képviseli, akik hit által fogják örökölni Isten áldását.

Érdekes, hogy amint Izmael kinevette Izsákot, ugyanúgy akik ma a törvény kötelékében élnek, kigúnyolják azokat, akik a hit általi életet választják. Pál arról beszél, hogy a júdeisták nyomasztó taktikái előre ki voltak tervezve, hogy konfliktust keltsenek ezek között a testvérek között. Hasonló módon Pál idejében azokat is ki kellett volna taszítani, akik ragaszkodtak a törvény általi megigazuláshoz. Krisztus után 70-ben Jeruzsálemben beteljesedett ez a jelkép, amint Titusz vezetése alatt a római hadtestek megsemmisítették Jeruzsálemet. Azok, akik üldözték a hit embereit, száműzettek.

*Isten szabadsága, ígérete és áldásai
azokéi, akik Jézus Krisztus által keresik
az Istennel való megigazulást.*

Pál szembeállítja a törvénykezők szomorú végét az ígéret gyermekének gyönyörű jövőjével. Ézsaiást idézve ezt írja: „Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj és kiálts, ki nem vajúdtál, mert többek az elhagyottnak fiai a férjnélvaló fiainál azt mondja az Úr.” (Ézsa. 54:1). Ő ez alatt azt érti, hogy ezek a hívők hitük eredményeként gyűltek össze a királyságba és létszámban mérhetetlenül fölülmúlták azokat, akik cselekedeteik által próbálták elérni Istent.

Itt kerül középpontba a jelkép: „Annakokáért, atyámfiak, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi” (Gal. 4:31). Mindazok, akik Krisztuséi, azok Isten áldásait fogják örökölni és ők Ábrahámnak tett ígéretének beteljesedései, minekáltal a föld minden nemzetsége az ő magvában fog megáldatni. Ábrahám magván keresztül, Jézus Krisztuson keresztül megkaptuk az áldást. A szabadság az ígéret, és Isten áldásai azokéi, akik Jézus Krisztuson keresztül keresik Istennel való megigazulásukat. Mint Isten feltétlen szeretetének befogadói és mint az ígéret gyermekei örvendezhetünk Istennel való állandó kapcsolatunkban.

Mint ahogy a dicsőítő dal oly ékesszólóan fejezi ki: „Jézus megfizetett mindent. Neki tartozom mindennel; a bűn ott hagyta vörös foltját, de Ő fehérre mosta, mint a hó.” Amikor megjelenünk Isten trónusa előtt tiszteletteljesen fogunk Krisztus előtt állni, látván mindazt, amit Krisztus tett értünk. Isten ígéreteinek erejét látva senki sem fogja azt mondani: „Hűségem és törekvéseim által értem el ezt a dicsőséget.” Helyette meghajtjuk fejünket és túlradó örömmel mondjuk „Köszönöm Jézus; Te tettél mindent!” Tudtam, hogy Te tudsz megváltani. Tudtam, hogy jócselekedeteim által soha sem tudtam volna megváltani magam. Köszönöm Uram.

A kulcskérdés

Ilyen volt Ábrahám hite, de a kulcsfontosságú kérdés az, hogy Isten mikor tulajdonította igaznak ezt az embert – miután körülmetéltetett vagy előtte? A galáciai tévtanítók azt mondták: „Nem lehetsz igaz, amíg körül nem metéltetsz.” Ők ragaszkodtak a körülmetélkedés szertartásához, mivel úgy tartották, hogy ez az üdvösség alapja.

Mikor tulajdonította Isten Ábrahám hitét igazságnak? Ez a körülmetélkedés szertartása előtt vagy után volt? Előtte volt, nem utána! Ábrahám igaznak számított, mielőtt bármit is tudott volna erről a szertartásról. A neki tulajdonított igazság kinyilatkoztatása az 1Móz. 15-ben található meg, viszont a körülmetélkedés szertartása csak két fejezettel később jelenik meg. Mikor Ábrahám hitt Istenben, akkor hite tulajdonított neki igazságnak.

Ugyanez érvényes rád és rám is; abban a pillanatban, amikor hiszünk és bízunk Jézus Krisztusban Isten igazságot tulajdonít nekünk – nem annak alapján, amit tettünk, vagy amit tenni fogunk, hanem egyszerűen Jézusba vetett hitünk alapján. Krisztus a mennynek Ura, Isten Fia, az én személyes megváltóm és én hinni fogok benne. Amikor ezt teszem, Isten ezt mondja rólam: „Igaz!” Egy nap Jézust megkérdezték: „Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?” Jézus válaszolt: „Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit küldött” (Ján. 6:28,29). Ha Isten dolgait akarod cselekedni higgyél Jézus Krisztusban. Ez Isten dolga. Ezt kéri Isten tőlünk.

Mi a valódi hit?

Érdekes, hogy Jakab – aki egy levelet írt azért, hogy bátorítsa és cselekedetekre buzdítsa őket – ugyanakkor Ábrahámot használja, mint a hit példáját. Arra szeretné figyelmeztetni őket, hogy a hit cselekedetek nélkül halott: „Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; és beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított neki igazságnak, és Isten barátjának neveztetett.” (Jak. 2:22,23).

*Cselekedeteinknek összhangban kell
lenniük azzal, amiben hiszünk. A hit
nem csupán az, amiről beszélünk; a hit
a cselekedeteink által válik
nyilvánvalóvá.*

Más szavakkal az igaz hit több a szavaknál. Az igaz hit helyes cselekedetekhez vezet. Ha valójában hiszek egy dologban, akkor cselekedeteink is aszerint alakulnak. Lehet, hogy hevesen ellenkezem egy dologba vetett hit ellen, de ha cselekedeteim nem támasztják alá hitem, akkor az megkérdőjelezhető.

Például azt mondhatom, hogy hiszek abban, hogy hétfőn óriási csökkenés lesz az értéktőzsdén és az a pénz már semmire sem lesz jó. A bankok bezárnak és nem lehet majd pénzt kivenni. Mégis, ha nem megyek el és nem veszem ki minden letétbe helyezett pénzem, jogosan mondhatod, hogy valójában nem hiszek abban, amit mondok. Cselekedeteinknek összhangban kell lenniük azzal, amit hiszünk, különben hitünk megkérdőjelezhető. Mert Ábrahám valójában hitt abban, hogy Izsáktól neveztetik az ő magva, ezért Ábrahám képes volt fölvinni fiát a hegyre, az oltárra tenni és kést emelni rá. Kész volt megölni Izsákot, mert hitt abban, hogy Isten megígérte, hogy Izsáktól neveztetik az ő magva (ekkor Izsáknak még nem volt gyermeke) hajlandó volt engedelmeskedni Istennek abban, hogy Izsákot áldozatként ajánlja föl. Tudta, hogy ha szükséges Isten föl fogja támasztani Izsákot a halottakból, hogy betöltse ígérteit (lásd Zsid. 11:19) ennyire hitte ő Isten ígérteit.

Mennyire hiszünk *mi* Isten ígéreteiben? Évekkel ezelőtt hallottam egy fickóról, akinek elfogyott az üzemanyaga egy hóvihár közepén és egy embertől kellett kérnie olajat. A folyó, amely

elválasztotta az ő házat a szomszédjától befagyott, ezért letérdelt és amennyire csak tudott kinyújtózott a jégen és ujjperceivel megkopogtatva próbálta megállapítani a jég vastagságát. Így apránként, kopogtatva a jeget jutott át a jégen. Hamarosan véresek voltak az ujjpercei. Mikorra elérte a folyó túlsó végét, zajt hallott maga mögött... és egy csapat lovat látott, amint dörögve futottak át a jégen.

Egyesek azt mondják: „Hiszem Isten ígéreteit, mégis kopogtatunk, hogy meglássuk, hogy meg tudnak-e bennünket tartani ígéretei. Kételkedve lépünk ki: „Tudom, hogy Isten azt mondta, hogy gondját viseli minden szükségletemnek” – mondjuk – „de nem vagyok benne biztos, hogy Ő valóban meg fogja-e tenni. Például van egy számlám, amit ki kell fizetnem, de nem vagyok benne biztos, hogy Isten valójában megadja-e rá a pénzt – és én azért kopogtatok, hogy meglássam valóban be fogja-e tartani ígéreteit. Nagyon remélem, hogy beválik az ígérete és ellátja minden szükségletem!” Ezzel ellentétben mások vállalják Isten ígéreteit, mert megtanulták, hogy Isten mindig megtartja azokat, függetlenül attól, milyen elkeserítőnek is látszanak a körülmények. Valamikor lehet, hogy ők is kopogtatták a jeget – de ahogy telt-múlt az idő felfedezték, hogy Isten hűséges. Végül megerősödött a hitük és elkezdtek hitük szerint cselekedni. Mindannyian megélik hitünket; az életünkben mutatkoznak meg.

Ábrahám hite az ő cselekedetei által mutatkozott meg, bizonyosodott be. Ha ott ült volna és vitázott volna Istennel, akkor lényegében nem hitt volna. Képzeld el, ha ő ezt mondta volna: „Istenem, nem ajánlhatom föl Izsákot. Mit értesz ez alatt, Uram? Ő az én fiam. Azt ígérted, hogy az ő magvától neveztetik minden nemzetség a földön. Uram, ezt nem tehetem meg.” Sokan úgy gondolják, hogy csupán beszélni valamiről, az hitté válik, de a hit nem csak az, amit mondasz; a hit cselekvő. Cselekedeteid által bizonyított.

Ezért idézi Jakab is ugyanazt az ószövetségi részt, mint Pál, mert be próbálja bizonyítani, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Azt mondani, hogy hiszel valamiben, de mégsem éled, azt bizonyítja, hogy nincs valódi hited. Az igazi hit bizonyítja magát cselekedeteiben, amelyek összhangban vannak a kijelentett hittel. Ábrahám hitt Istenben és hite kimunkálta cselekedeteit, amelyek összhangban voltak hitével. Ennekokáért Isten, hitét tulajdonította neki igazságul.

Ábrahám nem azért volt igaz, amit tett. Ő amiatt volt igaz, amiben hitt. Amit tett, összhangban volt azzal, amit hitt. Isten Ábrahám hitét tulajdonította neki igazságul bizalma és hite miatt.

Érted végre?

Ezen dolgok egyike sem jelenti azt természetesen, hogy cselekedeteink mindig tökéletesek lesznek. Mint Isten gyermekei, mi hiszünk Jézus Krisztusban és ezért be vagyunk avatva a lelki harcba. Habár Jézusban megújult a szellemünk, mégis testben vagyunk, ebben a romlott házban. Az én romlott házamnak erős követeléseim vannak felém. Időnként úgy találom, hogy nem teszem azokat a dolgokat, amelyeket szeretnék. Néha foglalatosságaim és cselekedeteim szemben állnak, ellentétesek Jézus Krisztusba vetett hitemmel, viszont nem tudok a bűn állapotában élni, járni. Megbotolhatok és eleshetek, mint mindenki, de nem maradok abban. Jézus buzdít és segít felállnom. Amikor megbotlok, vagy elesek, Isten nem törli ki nevem az élet könyvéből. Amikor lányod, vagy fiad járni tanítod botlásuk, botladozásuk nem tesz haragossá. Nem fogsz ordítani: „Kifelé innét, te kölyök! Már nem is vagy az *én* gyerekem, így elesni! Kitagadlak, nem ismerlek.” Nem, te főlemeled a gyereked és megkérded tőle: „Jól vagy? Próbáld meg még egyszer! Gyere apuhoz! Gyere! Gyere!” Bátorítod a gyermeked, hogy próbálja meg újra és újra.

Te Isten gyermeke vagy. Segíteni próbál, hogy kialakíthass vele egy kapcsolatot, hogy vele együtt járj. Vigasztaló tudni azt, hogy amikor megbotlunk és elesünk, nem rúg ki bennünket. Nem vet meg bennünket. Nem mondja: „Nem vagy többé a gyermekem, mert elbotlottál!” Ehelyett felemel bennünket, leporol és ezt mondja: „Jól van, próbáld meg újra.”

Bárki, aki Istentől született, nem tud bűnben élni. Nem élhetünk a bűnben. Ha mégis, ezzel azt bizonyítjuk, hogy nem hiszünk abban, amiről beszélünk. Ábrahám hitt Istenben és cselekedetei követték hitét.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy Ábrahám egyszer hitben odaszentelte életét Istennek, és attól kezdve soha sem inogott meg hitében. Ez egyáltalán nem igaz. Annak ellenére, hogy Ábrahám a hit nagy embere volt, voltak idők, amikor elbotlott és a Biblia két példát említ az 1Móz. 15:6-ban az Úr két eseményt említ, amelyben leírja hitének nagy botlásait. Az 1Móz. 12-es és 20-as fejezetei leírják, hogyan agyalta ki Ábrahám a hazugságot, hogy mentse saját bőrét, ahelyett, hogy Istenre bízta volna magát, hogy Ő védelmezze meg. Ábrahám is jégkopogtató lehetett volna – de nem ez volt életének domináló jellemzője. Ideiglenes botlásai miatt szenvedett, mint mi mindannyian, viszont nem élt ezekben a botlásokban. Olyan mértékben megélte hitét, hogy a Biblia a hit atyjának nevezi. Ábrahám hite elvezette őt arra a pontra, ahol megélte hitét.

Mégsem ezek a cselekedetei voltak, amelyek miatt Isten igazságot tulajdonított neki, az ő igazsága hit által tulajdonított neki. Ez ugyanígy van velünk is. Hitünk feltétlenül egy engedelmes élethez és helyes cselekedetekhez kell, hogy vezessen bennünket; nem engedelmességünk, vagy jó cselekedeteink miatt fogunk igazan állni Isten előtt, hanem Jézus Krisztus igazsága, hit által tulajdonítatik nekünk.

Mert bízom Istenben és hiszek Jézus Krisztusban, Ábrahám fia vagyok. Leszármazottjává válok és így azok az ígéreték és áldások amelyeket Isten Ábrahámnak adott, az enyéme is.

A kegyelem evangéliuma már régen, Ábrahámban hirdettetett. Az ő élete csodálatos példája annak, ami a kegyelem és amit a kegyelem tesz. Sokkal szebb, mint bármelyik festmény, amely a világ legnagyobb, leghíresebb Szépművészeti Múzeumában található. Ez egy pompás portré Isten szeretetéről a bűnös ember felé, aki teljes bizalmát belé helyezi és a legjobb dolog a képben az, hogy mi a háttérben állunk és homlokunk ezzel a felirattal van feldíszítve „áldott”.

5. Kegyelem Egyszerre csak egy lépés

Évekkel ezelőtt egy közeli barátom működtetett egy élelmiszerkiszállító üzletet. A szállítások során találkozott egy kis üzlettulajdonos feleségével. Elkezdtek tréfálkozni egymással, rendszeresen találkoztak, kávéztak és beszélgettek. Hamarosan észrevették, hogy szeretik egymást, elhagyták családjukat és összeköltöztek. Ekkor volt az, hogy ennek az embernek a felesége, aki szintén jó barát volt, felhívott bennünket és megkért, hogy imádkozzunk a férjéért.

Időközben annak a gyülekezetnek a pásztor, a hova barátaink jártak meglátogatta ezt az embert. A pásztor elmondta neki, hogy volt egy látomása egy fekete halottaskocsiról. Ha nem hagyja ott azt a nőt és nem megy vissza a feleségéhez, akkor úgy fogják kivinni a szobából. Ez a szigorú megközelítés csak meg jobban felidegesítette ezt az embert és még jobban beleásta őt erkölcstelen döntésébe. Akkor fölhevítette a felesége és megkért, hogy beszéljek vele.

Beleegyeztem, hogy elmegyek és megkeresem a barátom, és a város szegénynegyedében találtam rá, egy ócska garázsban, amit lakásnak rendeztek be. Amikor megláttam a kis, mocskos otthonát, megdöbbenett, hogy mit veszített el. A felesége és lányai nagyszerűek voltak, és az otthona is egy csodálatos területen helyezkedett el. Ez az ember egy falat kenyérért adta el a lelkét. Szégyen fedte az arcát, amikor az ajtóhoz lépett. Nagyon udvarias volt, behívott, hogy üljek le. Amint a barátom új életét néztem arra gondoltam, *Óh Istenem! Hogyan adhatott föl olyan sokat ilyen kicsiért?*

Összetört a szívem, mert szerettem ezt az embert. Darabokra tépett a látványa annak, hogy mibe esett bele. Nem tudtam elrejtani az érzelmeimet és zavaromban elkezdtem sírni. Megszomorodás

vett erőt rajtam és amikor a szeretője előbukkant a konyhából csak zokogni tudtam. Végül már annyira zavarba jöttem, hogy azt mondtam: „Nagyon sajnálom. Tudom, hogy azért jöttem, hogy meglátogassalak, de sajnos most nem tudok beszélni.” Felkeltem, hazamentem és úgy éreztem magam, mint egy örült. Egy jó barátom felesége megkért, hogy menjek, látogassam meg a férjét és próbáljam meg megbékíteni őket egymással, és én meg csak ülni és sírni tudtam.

A következő reggel kaptam egy telefont, melyben azt a hírt közölték velem, hogy a barátom néhány órával a távozásom után hazament a családjához.

Milyen körülményt használt Isten, hogy elérje ezt a csodálatos gyógyulást, egy megtört kapcsolatban? Biztosan nem egy „én szentebb vagyok, mint te” hozzáállást. Az Úr Lelke egy gyengéd és megtört lelket adott nekem, ami egy örömteli megbékéléshez vezetett. Azt hittem, hogy szörnyen elhibáztam – de felfedeztem, hogy amikor azt válasszuk, hogy a Lélek szerint járunk, Isten örül, amikor meglepő módon hatalmasan munkálkodhat.

Lélek szerint járni egy csodálatosan nagy gyakorlati előny. Ez nem azt jelenti, hogy átlebegünk az életen glóriával a fejünkön és angyali mosollyal az arcunkon. Lehetünk lelkiek, mégis tudunk azonosulni az emberek földi dolgaival. Egyes keresztények annyira elítélően nézik kultúránk világiasságát, hogy még beszélni sem tudnak barátaikkal, rokonaikkal, szomszédaikkal. A Lélek szerint való járás nem vesz ki bennünket a valóságból; hanem a Lélekben való járás inkább megengedi, hogy a leghatékonyabban munkálkodjunk a valóságban.

Az első a kapcsolat

Valaki egyszer azt mondta: „A lényeg az, hogy a lényegét megtartsuk a lényegnek.” Ez mennyire igaz a szellemi királyságban! Amíg a Lélek szerinti járás egy óriási előny, nem szabad elfelejtenünk, hogy a kapcsolat nem itt kezdődik. Hogy hogyan viselkedünk, meghatározza, milyen kapcsolat fog kialakulni.

Egy nagyszerű példája található meg ennek az Efézusi levélben. Az első három fejezet a kapcsolatokkal foglalkozik és csak ezután kezd beszélni a keresztény felelősségéről, a negyedik részben: „Ennekokáért... járjatok méltóan az elhíváshoz, amellyel elhívattatok.” Az első lépés a kapcsolatteremtés, mert ez alapot ad minden más dolog kialakulásához.

Ha megpróbálunk Istennel járni mielőtt kialakítanánk Vele egy megfelelő kapcsolatot, akkor nem fog sikerülni. Ahhoz, hogy járni tudjunk, szükséges, hogy előbb megtartsuk az egyensúlyt. Ez még a testi – fizikai – valóságban is így van. Mielőtt a gyerekek elkezdenének járni, meg kell, hogy tanulják hogyan tartsák meg az egyensúlyt ülés közben. A következő, amit meg kell tanulniuk az, hogy hogyan kell állni; és csak ezután kezdenek el bizonytalanul lépkedni, majd rendesen járni.

Az Efézusi levélben Pál apostol arról beszél, hogy miután megértettük, hogy mit jelent Krisztussal együtt ülni a mennyekben, csak akkor kezdjük el megtapasztalni Isten hatalmát, erejét. Isten ereje segít majd, és lehetővé teszi azt, hogy úgy járjunk, ahogy az kedves Isten előtt. Itt egy meghatározott növekedést láthatunk. Először is kiegyensúlyozott kapcsolatunknak kell lennie Istennel; és csak utána tudjuk megtanulni, hogy hogyan kell Istennel járni.

Egy időben testünk kívánságai szerint éltünk, engedelmeskedve a test és az értelem (érzelme) vágyainak, és el voltunk választva Istentől, de akkor Isten kegyelme átformálta életünket és akkor kezdtük el megtapasztalni az Úrral való örömteli kapcsolatot. Mindaddig fogjuk élvezni Istennel ezt a mélységes kapcsolatot, amíg megengedjük, hogy Isten Lelke irányítsa életünket.

Éljük meg szavainkat

Sokan vannak, akik arra hivatkoznak, hogy van kapcsolatuk Istennel, megfelelő keresztény szavakkal, kifejezésekkel dobálóznak, de gyakorlatilag nem járnak az Úrral. Nagyon fontos, hogy megtanuljuk „megélni szavainkat (cselekedni szavainkat)”. Életünknek meg kell egyeznie elhívásunkkal, áldásainkkal és Istennel való új kapcsolatunkkal is.

*Az elménk az a csatatér, ahol
elhatározzuk, hogy a lélek szerint, vagy
hogy a test kívánságai szerint fogunk*

A kérdés az, hogy hogyan fogunk ebben dönteni. Hogyan kerüljük ki azt, hogy a világ csábításának, csalogatásának áramlata elvigyen bennünket? Pálnak volt erre egy válasza a galácia 5:16-ban: „Mondom pedig *Lélek szerint járjatok* és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek” (kiemelés hozzácsatolva).

A „jární” szó görög fordítása ebben a részben olyan szó, amely leírja egy személy életének domináló jellemzőjét. Ha valakinek az életét a fösვნყség uralja, akkor ez a tulajdonság lesz jellemző rá; ha valaki minden helyzetben segítőkész, akkor ez lesz meghatározó jellemvonása.

Lélekben jární azt jelenti, hogy megengedjük a Szent Léleknek, hogy irányítsa az életünket. Minden nap megadatott a lehetőség, hogy a testünk kívánságai szerint, illetve a Lélek szerint éljünk. Az elménk az a csatatér, ahol eldöntjük melyik fog uralkodni. Segítségünkre szolgál, ha elképzeljük, hogy Isten úgy tervezte meg az emberi értelmet, hogy úgy működjön, mint egy számítógép. A számítógép csak azt tudja kiadni, ami be lett programozva. Ugyanígy a mi elménket is naponta programozzuk. Ha testi dolgokat viszünk be, akkor az életünket a testiesség fogja jellemezni, de ha az elménket a Lélek dolgaival kezdjük el táplálni, akkor az életünk a Lélek elsőbrendűségét fogja visszatükrözni. Bátran beszélünk egy dinamikus lelki életről, miközben abba a csapdába esünk, hogy életünkben az első és legfontosabb dolog, hogy testünk kívánságainak eleget tegyünk. Az életünkben a legnagyobb probléma amellyel szembenézünk, természetesen az az erő, amellyel bűnös természetünk uralkodik felettünk. Hogyan lehetünk szabadok a legyőzhetetlennek tűnő test rabságától?

Az egyszerű és igen ötletes válasz az, hogy: *Ne a testtel harcolj, erősítsd a Lelket!* Ne a sötétség ellen harcolj; fordulj a fény felé.

Hogy ezt megtegyük, fel kell először ismernünk azt, hogy természetünknek kettős oldala van: lelki és testi. Ha Lélek szerint akarunk jární, akkor a lelki emberünket kell táplálnunk. Ha nem táplálom testem, ő emlékeztetni fog szükségleteiről.

Valaki egyszer azt mondta nekem, hogy három napi böjt után elmúlik az éhségérzet. Én épp az ellenkezőjét találtam igaznak. Három napi böjtnél az elmém már a lehető legizletesebb ételekről álmodozik. Ez a testem határozott, nyomatékos emlékeztetője arra, hogy szükségleteinek eleget kell tennem, és ezért táplálom magam. Mozgok, vitaminokat szedek, hogy testileg megerősödjek.

A lelki felépüléshez, megerősödéshez is ugyanilyen bánásmód szükséges. Rendszeresen meg kell emésztenünk az Élet Kenyerét, Isten Igéjét.

Az Ige befogadása

Ironikus az a tény, hogy Isten Igéjével való közösség az utolsó dolog, amellyel elfoglaljuk magunkat. „Természetesen időt kell töltenem az Ige olvasásával” mondjuk „csak most jelen pillanatban nincs időm rá.” A lelkünk gyakran rendellenesen, görcsösen és kiegyensúlyozatlanul tápláltatik. Elhanyagoljuk az Ige rendszeres tanulmányozását és a: „Na, nyissuk ki valahol a Bibliát és lássuk mit ír!” módszerrel cseréljük fel. Ritkán tanulmányozzuk a Bibliát rendszeresen és ezért nincs növekedés. Végül pedig kötelességtudóan tápláljuk a testünket, de elhanyagoljuk a Lélek szükségleteit. Ennek eredményeként a lelki ember legyengült és a test kezd el uralkodni.

Ha akarom, hogy a lelki emberem megerősödjön, ez csak akkor valósul meg, ha a Léleknek vetek, mert akkor a Lélektől fogok aratni is. Nem vethetek a testnek, abban reménykedve, hogy ez valamilyen módon lelki termést fog hozni. Ahhoz, hogy Lélekben járjunk, szükséges, hogy tápláljuk a Lelket. Ez azt jelenti, hogy el kell magam határozni arra, hogy egyre több és több időt fogok eltölteni Isten Igéjében. Jób ezt mondta: „Az Ő ajkainak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát.” (Jób 23:12). Fontos Isten Igéjét olyan komolyan venni, amilyen fontos az valójában. Jézus azt mondta, hogy az Ő szavai „Lélek és élet” ezért Isten Igéjében töltött idő lesz az alapja a Lélekben való járásnak.

Közösség Istennel

A Lélekben való járás örömeinek megtapasztalásához feltétlenül szükséges tényező az ima előtérbe helyezése. Istennel való közösségből fakadó öröm által megerősödik bennünk a Lélek. Egyre jobban tudatában leszünk Isten jelenlétének mindenben, amit teszünk és minden körülményben, amellyel szembekerülünk.

*Lélekben járni egyszerűen azt jelenti,
hogy Istent tudatosan tesszük állandó
társunkká.*

Isten jelenlétének tudata megnyit értelmünk előtt egy teljesebb és kifejtettebb világnézetet. Meg vagyok győződve arról, hogy egyik legnagyobb szükségletünk az, hogy egyre jobban tudatosodjon bennünk Isten jelenléte, minden időben. Amikor Pál az epikureus és sztoikus filozófusokhoz szólt Athénban, amint azt a Cselekedetek könyvének 17. fejezete kijelenti „Mert Őbenne (Istenben) élünk, mozgunk és vagyunk” (vers 28).

Életünk jelentősen átforgalmazható, ha tudatosodik bennünk, hogy Isten szüntelen velünk van. Ha ezt a tényt szem előtt tévesszük, ez megnyitja az ajtót a lelki katasztrófa felé. Minél távolabb kerül Isten tudatunkból, annál jobban vonzódunk azokhoz a dolgokhoz, amelyek bűnös természetünknek kedvesek. Amikor megbotlunk és elesünk, valószínű nagyon sok külső tényezőre foghatjuk rá, magyarázhatjuk meg viselkedésüket, de a valódi probléma, a probléma gyökere az, hogy Isten állandó jelenlétét szem előtt tévesztettük és tudatunkban távol kerültünk tőle. A Lélekben való járáshoz szükséges utasítás egyszerűen az, hogy Istent tudatosan tesszük állandó, egész napi útítársunkká.

Amikor Lélekben járunk és Isten jelenlétének tudatában élünk szüntelen, nem lesz továbbá szükségünk arra, hogy mások zaklassanak bennünket és szónokoljanak nekünk, hogy hogyan kell egy kereszténynek élnie. Megújul, feléled életünk, amint Isten közelségét és szeretetét szüntelenül szem előtt tartjuk, tudatunkba vessük.

Hogyan válik ingerültségünk, haragunk örömmé?

Hatalmasan megváltozik a világi dolgokról való gondolkodásunk is, ha megengedjük a Szent Léleknek, hogy uralja életünket. Lehet, hogy külső körülményeink változatlanok maradnak, de ha hozzáállásunk teljesen átforgalmazódik, akkor még a legidegesítőbb helyzetben, dologban is örömet találunk.

Vannak mindannyiunk életében olyan gyűlöletes dolgok, amelyeket utálattal teszünk meg. Ekkor a megközelítés-kikerülés konfliktusának klasszikus hibájába esünk, tudva azt, hogy ha nem tesszük meg, hanem kikerüljük a gyűlöletes dolgokat, akkor csak rontunk helyzetünkön.

Utálom kivinni a szemetet, de tudom, ha nem viszem ki, akkor hamarosan az egész udvar és a ház eleje szemétbűzzel telik meg. Ezért csak elvégzem a munkát, habár sokkal jobban örülnék egy tál finom madártejnek, de ha elhanyagolom a feladatom, akkor hamarosan összekeveredik a szemét bűze a madártej illatával és gyorsan elszáll a vágyam, hogy madártejet egyek. Még egy ilyen egyszerű házimunkában is van választási lehetőségem. Panaszkozhatok és moroghatok, hogy mennyire utálom kivinni a szemetet, vagy pedig a morgolódás helyett, gyorsan elvégezhetem a feladatom, és így több időt tudok fordítani Istenre. Fűtyörészve dicsőíthetem Istent egy hálaadó dallammal, amíg a kukához érek. Ahogy közeledek Isten felé egyre kevesebbet gondolok a szemétre és többet az Ő kegyelmére. Elvégezhetem a legellenszenvesebb, legutálatosabb feladatot, minden zaklatottság és nyugtalankodás nélkül, ha a Lélek dolgaira figyelek.

Vegyük példának a várakozást. Csak néhány dolog lehet elviselhetetlenebb és bosszantóbb egy piros lámpánál, amikor az ember siet valahova és tudja, hogy meg kell várnia, hogy a lámpa pirosról zöldre váltson át.

Ahelyett, hogy feszültté válnék, a Bibliámat mindig a mellettem levő ülésen tartom, hogy amikor piros lámpához érek és tudom, hogy lesz egy kis időm, akkor elolvasok egy kis részt az Igéből, és a

következő dolog, amit észreveszek az, hogy a mögöttem levő autó már dudál is rám. Az idő olyan gyorsan múlik, amikor az Igéből táplálkozom!

A Lélekben való járás egy izgalmas megtapasztalássá válik, amint megtanuljuk azt, hogy mit jelent Istennel egy mély közösségben lenni. Egyre jobban fölhangolódunk Isten dolgaira – és az Ő jelenéből száll szívünkbe teremtő munkájának szépsége.

Ki vezet?

A járás feltételezi a mozgást. Járás közben az egyik helyről a másikra mozdulunk el. Egy bizonyos ponton vagyunk és egy másik helyre kerülünk. Rendeltetési helyünk attól függ, hogy melyik irányt válasszuk.

Hasonló módon a Lélekben való járás elvisz bennünket az egyik lelki érettségi helyről a másikra. Egyre érettebbekké válunk amint a Szent Lélekre figyelünk és abba az irányba megyünk, ahova Ő irányít bennünket – mégis így kerülünk néha nehézségekbe.

Amikor egy gondolat, vagy hajlandóság kerül tudatunkba, hogyan tudjuk megkülönböztetni, hogyha az a szándék, vagy elgondolás Istentől van-e, vagy sem? Az Ige azt mondja, hogy Isten szívünk hústábláira írja törvényeit (lásd Jer. 31:33, 2Kor. 3:3). Isten egy elgondolást ültet a lelkembe, a lelkem pedig közli ezt az elgondolást az értelmemmel. Ennek általános értelmezése az, hogy van egy ötlet, egy gondolat, vagy az ihletésnek egy hirtelen pillanata. Isten egy vágyat fog adni, és ez a vágy fogja kinyilatkoztatni Istennek életünkre vonatkozó akaratát.

Sajnos, ugyanakkor vannak olyan vágyaim is, amelyek bűnös természetemnek vágyai. Testem tudja, hogy hogyan kell elültetni a különböző gondolatokat és a dolgokhoz való hajlandóságot az elmémbe. Időnként nehéz megkülönböztetni azt, hogy egy elgondolás illetve szándék Istentől jön-e, vagy a testemtől.

Nemrég szembesültem ezzel a problémával, amint Venturában (Kalifornia) mentem egy előadásra. Ez a nap nagyszerű volt, és az a gondolat futott át az agyamon, hogy jó lenne egy kis kitérőt tenni és élvezni az óceán mellett húzódó autópályáról a kilátás szépségét. Nézni a szörfözőket, érezni a hús tengeri szellőt, és mivel ez csodálatos élmény, ezért arra gyanakodtam, hogy talán a testem vágyakozik erre a kitérőre, de mégis úgy döntöttem, hogy elkényeztetem magam egy kicsit.

Ahogy alakultak a körülmények rájöttem arra, hogy Isten ezt már jóval előbb eltervezte számomra. Amint Malibuhoz közeledtem, két stoppost láttam állni az út mellett, és egy erős indíttatást éreztem arra, hogy megálljak és felvegyem őket. Ahogy észak felé haladtunk, lehetőségem nyílt arra, hogy ennek a két személynek Krisztusról beszéljek.

Ez a pár Venturában maradt, s a következő este eljöttek abba a gyülekezetbe, ahol beszéltem. Az este nyilvánosan megvallották Krisztusba vetett hitüket, és azóta már megerősödtek a helyi közösségben. Miután az események kibontakoztak, vissza tudtam nézni: *Istenem! Ez annyira csodálatos volt! Isten irányított. A vágy, hogy az óceán mellett húzódó autópályán menjek, Tőle jött.*

Mégis, gyakran nehéz meghatározni azt, hogy mikor van az amikor az Úr szól szívünkhöz. Gyakran tévesen azt gondoljuk, hogy Isten csak titokzatos, vagy drámai módon tud bennünket vezetni. *Ha Isten szól hozzám gondoljuk megremeg a hely, ahol vagyok, a fények elhomályosodnak és mindez egy hátborzongató érzés lesz.* Isten így még sohasem szólt hozzám. Amikor Isten szól hozzám, akkor a lelkemhez szól, ami az üzenetet az értelmemnek továbbítja egy olyan természetes módon, amely által meg tudom különböztetni, hogy ez Isten hangja-e vagy sem.

Jó lenne, ha tudnék egy képletet, vagy egy egyszerű, három pontból álló tesztet adni, amelyből meg tudnánk határozni Isten hangját; de ha létezik is ilyen folyamat, akkor lehet, hogy még csak én nem fedeztem azt fel. Én ugyanúgy tusakodom magamban, mint te, hogy megkülönböztethessem a Lélek hangját a testem hangjától. Jó lenne, ha egy biztos módszert tudnék adni, amely által biztosan tudnánk, hogy Istentől hallunk-e vagy sem, de sajnos ez felülmúlja képességeimet.

Ennek ellenére Isten mégsem hagyott bennünket homályos ködben. Elküldte Szent Lelkét, hogy a szívünkben lakozzon és különleges helyzetekben vezessen bennünket, ugyanakkor megadja az Ő

Igéje által kijelentett igazsághoz a szükséges megértést. Sohasem fog bennünket Igéjével ellentétbe kerülő úton vezetni.

Az Ige megértése

Érdekes látni azt, hogy egyes emberek, akik még csak majd a jövőben fogják elfogadni az Urat, könnyen elbátortalanodnak, ha megkísérlik olvasni a Bibliát. Látják azt az óriási benyomást amelyet az Ige tett milliók életében, látják a nyugati civilizációra gyakorolt hatását, és ők is meg akarják érteni a Biblia mondanivalóját.

Ezek az emberek változatlanul megtorpannak, elbátortalanodnak és felbőszülnek, mert maga a Biblia értelme (számukra megérthetlensége) arra készíti őket, hogy kitérjenek előle. Ez nem meglepő, hiszen maga a Biblia mondja, hogy az érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg (1Kor. 2:14) ugyanakkor a lelki ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltet meg. Mivel Krisztuson keresztül, az egyedüli igaz úton jövünk Istenhez, az Ő Szent Lelke felfedheti előttünk Isten titkait. Isten Igéje élővé és érthetővé válik számunkra.

A Léleknek folytonos kinyilatkoztatása megelevenítő. Elképesztő, milyen gyakran tudok elolvasni egy fejezetet anélkül, hogy valamit megértenék, valami kinyilatkozna előttem. Gyakran a fejezet végére érek és azt kérdezem magamtól: „Mit is olvastam?” Amikor ez történik, akkor megállok és imádkozom: „Uram, biztos, hogy van valami ebben a részben, ami által szólni akarsz hozzám. Nyisd meg kérlek értelmem és engedd meg, hogy Szent Lelked szóljon hozzám a Te Igédén keresztül.” Amikor újra elolvasom a fejezetet, lenyűgöző, milyen igazságokat mutat meg az Úr a szívemnek.

A vasárnap reggeli szolgálaton a gyülekezetünkben szoktuk azt csinálni, hogy például én felolvasok egy sort a zsoltárokból és a közösség válaszként olvassa a következő sort. A harmadik szolgálat alkalmával már olyan dolgokat fogok meglátni az Igében, amik az első órában fel sem tűntek. Valamelyik igevers különlegesen és hatalmasan elkezd szólni hozzám. A Lélekben való járás élénk és eleven része megtapasztalni azt, amint a Lélek bevezet bennünket minden igazságba.

Törekedj!

Testünk, ez az elbukott világi rendszer és Sátán maga valódi akadályt jelentenek lelki fejlődésünkben. Ennek ellenére az Ige azt tanácsolja, hogy azok a dolgok, amelyek előttem vannak, azoknak nekidölvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. (Fil. 3:14) Jézus azt mondta: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun.” (Luk. 13:24). Az „igyekeztek” görög szó fordítása *agonizomai* ebből ered az az angol szó, hogy „kínlódik; gyötrődik” (agonize). Ne legyetek megtévesztve, Lélekben járni nem egyszerű és nem természetes. A Lélekben való járás valódi törekvést, odaszenteltséget és percről-percre történő összpontosítást igényel.

Ezt a tényt nem lehet elégszer kihangsúlyozni, hogy ez nap, mint nap egy választási lehetőség, döntés mindannyiunk számára, hogy a Lélek, vagy a test szerint élünk. Amikor azt válasszuk, hogy a Lélekben fogunk járni ennek gyakorlati (látható) eredményei lélegzetelállítóak lehetnek. Istennel való közösségünkben, egy csodálatos mélységet és folytonosságot fogunk megtapasztalni. János apostol ezt így írta: „Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Ján. 1:7).

Istennel való közösségünkben különlegesen izgalmas az, hogy minél jobban megtapasztaljuk Őt, annál jobban vágyakozunk rá. Minél személyesebben megérintett bennünket az Úrral való közösség békéje és az Atyával való közösség teljessége, annál nehezebb élni nélküle.

Amikor észrevesszük, hogy már nem vagyunk közösségben vele, belső üresség hív bennünket imába és az Ige olvasásába.

Amikor elkezdünk Lélekben járni, megtapasztaljuk az Úrral való közeli kapcsolat előnyeit, kiváltságait. Tudatosan érezzük, amint az öröm feltör szívünkéből. Amíg az élet bosszantó és elviselhetetlen kötelezettségeivel nézünk szembe, még egy piszkos munka közepette is tudunk dicsőíteni, mert örömünk az Úrban van. A Lélekben való járás békéje, mély megértése, türelme, jósága, gyengédsége tölt el bennünket. A Lélek ereje és hatalma rendelkezésünkre áll, hogy

megbirkózzunk a test állandóan ismétlődő vágyaival. Egyszerre csak elkezdjük látni a teljes képet és megtaláljuk a bűnös természetünkkel való elbánáshoz szükséges bölcsesség valós és ésszerű módját. Pál így foglalta ezt össze: „Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség.” (Róm. 8:6).

Hogyan tudnánk ellenállni annak, hogy teljes szívvel közeledjünk Istenhez és az Ő kegyelme által szabadon felkínált dicsőséges élethez? A Lélek által megerősített élet – a belőlünk túlradó öröm, szeretet és béke az, amire mélységesen vágyunk.

Ahhoz viszont, hogy ezt az áldást megtapasztaljuk a Lélekben való járást kell választanunk. Istenhez kell jönnünk és kérnünk kell, hogy adjon nagyobb vágyat az imádkozáshoz, Bibliaolvasáshoz és Jézussal való közösséghez. Kérnünk kell az Urat, hogy adja meg a kegyelmet ahhoz, hogy az Ő királyságát és igazságát keressük először. Ekkor fogjuk megtapasztalni azt az óriási győzelmet, ami még a legjobban belénkrögződött bűn fölött is tud győzedelmeskedni, és ekkor tud bennünket Isten Lelke felhasználni a legkülönlegesebb módon.

Még akkor is ha mást nem tudunk tenni, csak hangosan felsírni Hozzá!

6. Kegyelem Kert, nem gyár!

Gondoltál-e valaha arra az óriási különbségre, ami a „cselekedetek” és „gyümölcs” között van? A „cselekedetek” szó gyárat idéz fel bennünk, ahol állandó a nyomás, élettelen és folyton szükség van az újratermelésre. Ezzel ellentétben a „gyümölcs” szó nyugalmas, zavartalan kertet juttat eszünkbe, amely olyan környezet, ahol szívesen tartózkodunk, gyönyörködve szépségében, örülve egymás társaságának.

Fontos megérteni, hogy Isten nem azzal az elvárással jön gyárába, hogy a termékeket, cselekedeteket keresse, hanem azért jön a kertjébe, hogy élvezze annak gyümölcsét. Az evangélium kegyelme arra hív el bennünket, hogy a csak cselekedetekből álló élet nyomását és szmogját hagyjuk magunk mögött és olyan gyümölcsöt teremjünk életünk kertjében, amelyet Isten szeretne látni.

A közösség természetes eredménye

A galáciabeliekhez írt levél 3. részének 2,3 verse kritikus azok számára, akik a Lélek szerint kívánnak Isten előtt élni. Pál írja: „Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, azt most testben fejeznétek be?”

Figyeld meg, hogy az apostol két dolgot hasonlít össze:

- a Lelket a hithez kapcsolja;
- a cselekedeteket a testtel vonja össze.

Amikor a cselekedetek birodalmába kerülünk a testtel foglalkozunk. Amikor a Lélek birodalmában vagyunk, akkor a hittel foglalkozunk. A Lélek és a hit úgy kapcsolódnak egymáshoz, mint a cselekedetek a testhez.

Ha valaki azt mondaná: „De hát Chuck, tennünk is kell az Úrért valamit.” Nem kell! Nincs egyetlen dolog sem, amit a test megcselekedhetne, ami kedves az Úr előtt. Másrészt viszont a hit mindig terem gyümölcsöt. Ha cselekedetekkel akarsz tetszelegni az Úrnak, akkor a testre

támaszkodsz, de ha hitben jársz Jézus Krisztussal, akkor a Lélek terem gyümölcsöt az életedben. A gyümölcs nem egy olyan dolog, amit te termelsz ki, azért, mert azt gondolod, hogy neked gyümölcsöznöd kell, hanem a gyümölcs az Istennel való közösség természetes eredménye. Nézd meg ahogy egy zamatos őszibarack lóg a gyümölcsfán. Az őszibarack nem törekszik, gyötrődik nap mint nap, hogy megérjen, csak annyit kell tennie, hogy a fán lóg. A megérés a közösség természetes eredménye. Amíg megmaradnak a fán, édes gyümölcsöt fognak teremni.

Ez velünk is így van. Amíg igazán és őszintén megmaradunk Krisztusban – ami a hit állomása – addig Istennel való közösségünk gyümölcsözni fog. Ha nincs gyümölcs az életemben, akkor megkérdőjelezhető az Úrral való kapcsolatom.

Ezért mondja Pál: „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e? Magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok.” (2Kor. 13:5). Jézus beszélt nekünk arról, hogy jönnek majd farkasok juhbőrbe öltözve. Lehet, hogy kereszténynek nézel ki, úgy csinálsz, mint egy keresztény, úgy beszélsz, mint egy keresztény – mégis nagymama, miért van ilyen nagy fogad? Lehet, hogy a formások megvannak, és úgy nézel ki, mint egy juh, de a valóságban farkas vagy.

Hát akkor hogyan tudjuk megállapítani, hogy ki kicsoda? Jézus azt mondta: „Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.” (Máté 7:20) (kiemelés hozzáadott).

Vizsgálunk kell életünket, hogy meg tudjuk határozni milyen gyümölcsöt termünk. Ha rossz a gyümölcs, akkor valami baj van Istennel való kapcsolatunkkal, hitünkkel. A hitnek Jézus Krisztussal való eleven közössége olyan gyümölcsöt fog teremni – ami romolhatatlan.

A mi nagy hibánk

A legnagyobb hibánk az, hogy bennünket jobban foglalkoztat az, hogy mit teszünk, mint az, hogy mik vagyunk, míg Istent inkább az érdekli, hogy mik vagyunk, mint az, hogy mit teszünk. Ő a gyümölcsöt keresi; mi pedig cselekedeteket próbálunk teremni.

Szomorú, hogy éveken keresztül olyan nehéz dolgokat kell tennünk, mint „ezeket a dolgokat kell megtenned az Úrért, azokat a dolgokat kell megtenned az Úrért” mindig figyelmeztetnek bennünket és nyomást gyakorolnak ránk, hogy cselekedeteket tegyünk Isten királyságáért, és akkor, azért mert a pásztor, vagy a bizottság azt mondta, hogy tegyünk meg valamit, elmegyünk és elkezdjük azt tenni.

Lehet, hogy ez a dolog, amire felszólítottak az, hogy hívogassunk embereket a gyülekezetbe, amikor nem a hívogatás szolgálatára hívtak el bennünket az Úr. Ismerek olyan embereket, akik megdermednek a félelemtől, amikor idegen otthonokat kell meglátogatniuk. Amikor egy ajtóhoz érnek és bekopognak, elkezdnek hevesen imádkozni: „Uram, kérlek csak ne legyenek itthon ma este.” A látogatás számukra nem természetes. Ez egy erőltetett törekvés, a test cselekedete, amit hamarosan neheztelve fognak megtenni. Utálják ezt tenni és ezért elkezdik halogatni. Ekkor a gyülekezeti bizottság elnöke felhívja őket és ezt mondja: „Hiányoltunk a múlt kedden, a hívogató estén. A következő kedden este szeretnénk ott látni.” És akkor vonakodva válaszolnak: „Jól van.” és a dolgok egyre rosszabbra fordulnak. Így kényszerítenek bele olyan formákba, amit Isten nem neked tervezett meg. Természetellenes pozícióba, helyzetbe kényszerítenek és akkor felizgató magad, és dühöngve teszed meg Istennek a szolgálatot. Isten nem akarja, hogy olyan dolgot adjál Neki, ami miatt zúgolódní fogsz. Isten nem szereti a „keresztény zúgolódást”. Ez sérti Őt. Még én is utálok azt, amikor emberek zúgolódnak azért, amit értem tettek. Ez egy kellemetlen érzés. Tulajdonképp ki kérte rá őket?

Ha van valami, amit egyszerűen nem akarsz megcsinálni, ne csináld! Ne csinálj egy nagylelkű, nemes dolgot, és utána meg panaszkodj és zúgolódj. Akkor már jobb ha semmit sem csinálsz.

Hagyd a feladatot azokra, akik ezt szeretik csinálni. Vannak olyan emberek, akik szeretnek idegenekkel beszélgetni. Untatja őket ha csak otthon kell ülniük, amikor alig várják, hogy olyan emberekkel beszélhessenek, akiket nem ismernek. Ez számukra *természetes* – s ez a szolgálat kulcsa.

Amikor egy dolog természetes, akkor ez a dolog a gyümölcs birodalmába tartozik; amikor nyomásra teszünk meg valamit, akkor ez a test törekvésének birodalmához tartozik. Isten mindig felkészít bennünket, hogy azt tegyük, amire Ő elhívott, és ezt természetesen fogjuk tenni, ez természetes lesz számunkra.

Úgy érzik magukat, mint másodosztályú keresztények, mert nem tudják azokat a dolgokat tenni, amire más keresztények képesek, és akkor olyan hívővel futnak össze: „az elmúlt héten, dicsőség az Úrnak, öt embernek tettem bizonytságot és mind az öt elfogadta Jézust.” Akkor az a személy, akinek az ajándéka nem az evangelizáció, hanem valami más, azt gondolja: „Istenem én olyan szörnyű bizonytság vagyok Neked. Én senkinek sem teszek bizonytságot. Én semmirevaló vagyok.” Ekkor büntudatot érez, mert nem csípte nyakon az embereket és nem kérdezgette tőlük, hogy ismerik-e a négy lelki törvényt.

Miért olyan hatásosak egyesek az evangelizációban? Mert ez a természetes számukra. Isten erre a munkára készítette fel őket, ezzel a szolgálattal ruházta őket fel. Krisztus testében nem mindenki száj, mivel a száj is csak akkor tud hatásosan szolgálni, ha az agy aki mögötte áll irányítja és a lábak, akik elviszik az üzenetet oda, ahol szükséges. Nem kellene, hogy büntudatot érezzünk azért, mert nem ugyanaz a szolgálatunk, mint másoknak, vagy nem ugyanaz a hatása a szolgálatunknak, mint másoknak. A test egy egységként működik, és Isten határozta meg mindannyiunk helyét. És Ő választott ki mindannyiunkat arra a szolgálatra, amiben vagyunk Krisztus testében.

Isten azt akarja, hogy ismerd azt, amivel természetileg felruházott. A keresztény élet gyümölcssei természetesen virágoznak majd életedben, amíg megmaradsz Jézus Krisztusban hit által. Jézus ezt mondta: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nekem tanítványaim.” (Ján. 15:8). Isten azt akarja, hogy mérték felett gyümölcsözzünk Neki. A gyümölcs csak akkor tud megteremni, ha megmaradsz Krisztusban – ha megmaradsz hitben.

Testi hit nincs

Máté evangéliuma azt mondja, hogy azon a napon sokan jönnek majd Jézushoz és elmondják Neki mindazokat a dolgokat, amit érte tettek és a Mester majd válaszol: „Soha sem ismertelek titeket;” (Máté 7:23). Az Úr nem fogadja el a test cselekedeteit; soha sem fogadta el.

Emlékezz arra, amikor Isten azt mondta Ábrahámnak: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Morijának földjére és áldozd meg ott égőáldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok neked.” (1Móz. 22:2). Az Úr megjegyzése egy kissé különös volt – mindazok után, miután Ábrahámnak *volt* még egy fia, Izmael, aki legalább 14 évvel idősebb volt Izsáknál. Miért mondta Isten azt: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet”.

A válasz az, hogy Izmael a test gyümölcse volt. Ő nem volt az ígért gyermeke; ő nem a hit gyermeke volt. Izmael a test gyümölcse volt. Isten nem akarta elismerni, felismerni Izmaelt, mert ő a test cselekedete volt. Isten csak Izsákot, a hit gyermekét ismerte el; az ő Lelkének gyümölcsét. Ezért mondta Isten Ábrahámnak: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet”.

Isten soha sem ismeri el, soha sem jutalmazza meg a testnek cselekedeteit. Másrészt viszont féltékenyen vágyik arra, hogy a Lélek gyümölcseinek növekvése jellemezze életünket.

János evangéliumának 15. fejezete elmagyarázza, hogyan gyümölcsözzenek a hívők. „Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok” (Ján. 15:4). Jézus nem azt hangsúlyozta, hogy mit *teszünk*, hanem, hogy mik *vagyunk*. A Vele való kapcsolat eredménye az, hogy milyen gyümölcsöt fogunk teremni életünkben. Nem lehet igaz és helyes kapcsolatunk az Úrral anélkül, hogy gyümölcsöt terménénk. Ha nincs gyümölcs az életünkben – gyümölcseikről fogod megismerni őket – akkor jobb ha újra megvizsgáljuk kapcsolatunkat az Úrral.

Hitehagyott gyümölcsfelügyelő

Isten egy csodálatos munkát végzett el az életedben az Ő Szent Lelke által. Amikor még bűnös voltál, Isten már szeretett. Amikor hitből felkiáltottál Hozzá, megigazított minden rossz

cselekedetedből, amit valaha is elkövettél. Az Úr tiszta lapot adott olyan alaposan eltörölte a múltat, mintha soha sem létezett volna. Ezt jelenti a „megigazulás”.

Abban a pillanatban, amikor hit által elfogadtad Jézus Krisztust, mielőtt egy fillér tizedet is fizettél volna, vagy mielőtt bármit is tettél volna – Isten eltörölt minden vádat, ami ellened volt. Jézus Krisztusba mint a te Megváltódba és Uradba vetett egyszerű hited miatt, Isten megigazított a múltadtól. Hited miatt Isten Jézus Krisztus igazságát tulajdonította neked. A Vele való kapcsolat hittel kezdődött el.

Ez annyira alapvető, mégis annyiszor megfeledkezünk róla. A keresztények gyakran kritizálják egymást, hibát találnak a másik keresztényben: „Tudod, hogy miket csinálnak? Ez szörnyű. Kereszténynek nevezik magukat és ilyeneket meg olyanokat csinálnak. Nem felelnek meg az elvárásoknak, akkor minek is mennek el gyülekezetbe. Ez szörnyű!”.

Mit csinálnak ilyenkor az ilyen hívők? Magukat helyezték, ültették a bírói székbe. Hitehagyott gyümölcsfelügyelőkké váltak. Ők egy másik ember szolgájának a minőségét bírálgatják. Pál mondott erről valamit: „Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon Urának áll, vagy esik. De meg fog állni, mert az Úr által képes, hogy megálljon.” (Róm. 14:4).

*Sokkal könnyebb Istennek kedveskedni,
mint embernek. Hogy Istennek
kedveskedjünk, csak bízunk és
hinnünk kell Benne. Ez a kegyelem
evangéliuma*

Ha engem szolgálnál, lehet hogy megbírálnám szolgálatod. Lehet, hogy azt mondanám: „Te egy pocsék szolga vagy. Nem is tudom, miért tartalak. Ha valami olyat tennél, ami zavarna, akkor azt biztos megmondanám neked. „Nézd, nekem nem tetszik az, ahogyan szárítod az edényeket; túl sok vizet hagysz rajtuk és még nedvesen teszed őket el. Nem szeretek olyan poharat kivenni a szekrényből, ami még nedves. Itt kelnek ki a bacilusok. Szárítsd meg őket rendesen.”

Azt is mondhatom: „Te egy nagyszerű szolga vagy. Olyan nagyszerűen végzed a munkád! Öröm, hogy itt vagy!” Mindkét esetben én lennék az, aki elbírálja a munkádat és nem egy kívülről szemlélő lennék.

Az igazság az, hogy én nem vagyok a te mestered és nem irányíthatlak abban, hogy hogyan szolgálj. Neked a te bírád elé kell állnod; én nem bírálhatom el szolgálatod. Nem mondhatom, hogy: „Olyan pocsék szolga vagy!”. Nincs jogom megítélni Istennek tett szolgálatod. Isten az, akit szolgálsz és vagy megállsz, vagy elbúszs előtte. Pál még ezt is mondja a Róma 14:4-ben „Mert az Úr által képes, hogy megáldjon.”

Ne törődj azzal, hogy egyes emberek el sem tudják képzelni, hogy is fog ez neked valaha is sikerülni. Rájöttem, hogy Istennek kedveskedni sokkal könnyebb, mint embernek. Hiábavaló törekvés megpróbálni mindenkinek eleget tenni. Még akkor is, ha te vagy az, aki irányít. Lesznek, akik majd hibáztatni fognak, hogy az embereknek akarsz tetszelegni. Lehetetlen mindenkinek tetszeni.

Ami nagyszerű, hogy nem kell mindenkinek tetszeni. Istennek kell csak engedelmeskedni. Mit kell tennünk, hogy Istennek tetszünk? Csak bízzál és higgyél Benne. Istennek sem cselekedeteinkkel, sem heves tevékenységünkkel nem kedveskedhetünk. Akkor kedveskedünk Istennek, amikor hiszünk és bízunk benne. Ez a kegyelem evangéliuma.

Örömmel!

A hit az Úrnak kedveskedik és az Úrral teremt kapcsolatot. A kapcsolat gyümölcsöt hoz. Nem csak egyhelyben ülök, tisztán, szentül, igazul, aranyosan mosolyogva, naphosszat szeretetet

mutatva. Tevékenykedem, de olyan tevékenységet teszek, ami számomra nem munka. Fantasztikus azt mondani: „Tudod, pontosan azt csinálom, amit akarok, illetve azt csinálom, amit szeretek!” Ez számomra nem megterhelő munka, nem egy szívesség, ez csak egyszerűen az, amit szeretek csinálni.

Évekkel ezelőtt, amikor egy felekezeten belül szolgáltam, és amikor elmentem egy összejövetelre, ott találkoztam barátaimmal. Kimentünk vacsorázni és akkor elkezdtem beszélni egy Igéről, amit az Úr feltárt előttem „Ó, ugyan már Smith – nem kell tovább színészkedned.” Mondták és témát váltottak, és akkor megkérdeztem: „Hogy érted azt, hogy nem kell tovább színészkednem? Ez az életem! Nincs semmi, amiről szívesebben beszélnék. Nincs ennél izgalmasabb téma.”

Amikor azt csinálod, amit szeretsz, akkor számodra az nem munka. Nem egy boltban vagy, sem egy gyárban. A te tevékenykedésed egy kapcsolat gyümölcse.

Amikor Isten szeretete betölti szívedet, mást sem akarsz csinálni, csak Róla beszélni, az Ő Igéjéről, az Ő jóságáról, az Ő szeretetéről. Nem a pirosponthoz csinálsz, hanem azért, mert azt csinálod, amit szeretsz. Ami számodra természetes, azért nem keresed a jutalmat (Isten meg fog jutalmazni életed gyümölcseiért). Azért teszed ezt, mert a szeretet, mert ez neked természetes, Isten megadta hozzá a vágyat, a szívet, hogy csináld. Tulajdonképpen ez, hogy úgy érzed, ha nem csinálhatnád, belehalnál.

„Krisztus szerelme szorongat” írta Pál (2Kor. 5:14) „Mert, ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert a szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem.” (1Kor. 9:16).

Hiszem azt, hogy mindannyiunknak voltak olyan tapasztalataink, mint Jeremiás prófétának, aki börtönbe vettetett, mert Isten Igéjét szölte Izrael királyainak. Amint ott ült a sötétben, ezt mondta: „Elég volt befejeztem. Uram, itt a fölmondásom. Soha többet ne kérj meg arra, hogy szöljak a nevedben. Nem fogok szölni. Ne tedd többé a Te Igédet az én szívemre, befejeztem. Fölmondtam. Megértetted? Vége. Soha többet nem szölok a nevedben, így bánssz velem. Megengeded, hogy börtönbe dobjanak. Nem viseled gondom. Nem baj; én befejeztem.” (Jer. 20:9).

Jeremiás benne volt a pácban. Mérges volt, de hamarosan bevallotta: „De mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.” (vers 9). Mást nem tehetett, beszélnie kellett. Nem kellett magát kényszerítenie, mintha nehezére eső munka lenne; sőt megpróbálta megfékezni a nyelvét, de mégis beszélnie kellett. Miért? A számára ez természetes volt; ez az ő kapcsolatának a gyümölcse volt.

A zúgolódás nem a Lélek gyümölcse

Isten nem gyárakat vezet, Ő kerteket gondoz. Őt nem érdeklik a te cselekedeteid; Ő a te gyümölcseidben szeretne gyönyörködni. Nem akarja azt, hogy a testedtől függjél; arra hív el bennünket, hogy az Ő Szent Lelkére támaszkodjunk. Ahogy Pál emlékeztet bennünket: „Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (Gal. 3:3). Nem javíthatjuk az Úrral való kapcsolatunkat, hogy cselekedeteket adunk hozzá, az Ő elvégzett munkájához, habár sokan éppen erre törekednek.

Sokszor az emberek az Úrba vetett hitbe kezdik el, szeretik az Urat, szolgálják Őt és örömről telik ebben. A Lélek öröme az övéké. Akkor megjelennek olyan testvérek, akik nehéz terheket tesznek rájuk. „Testvérem, ha valójában keresztény akarsz lenni, akkor ezt kell tenned. Hogyhogy ti ezt csináljátok? Hát ti magatokat keresztényeknek nevezitek? Hát ezt miért nem csináljátok?” Elkezdik lefektetni az alapokat ezekhez a nehéz elvárásokhoz és így a kereszténység zúgolódássá válik. A kereszténység természetes és örömteli kellene, hogy legyen, ehelyett viszont munkává terhes feladattá válik.

Mikor fogjuk végre már megtanulni? Nem tudunk javítani, jobbítani azon az igazságon, amit Istentől kaptunk. Minden egyes cselekedetkre alapozott kapcsolat egy idő után teher, zúgolódás lesz, ami miatt elveszítjük örömről az Úrban. Hirtelen ez a kapcsolat feladattá, kötelezettséggé, súlyos teherré válik. elkezdünk zúgolódni, morogni. Az Úr öröme eltávozik tőlünk. Továbbá már nem a szabadság öröme élvezzük, hanem a cselekedetek igájába hajtjuk magunkat. Azt gondoljuk,

jobb ha ma este imádkozok, mert különben nagy bajba kerülök. Ó, de annyira fáradt vagyok. Nem akarok az ágyból felkelni. Azt hiszem, mégis meg kell tennem – Ó, de annyira hideg van!

Biztos vagyok benne, hogy Isten azt mondja: „Ó, hallgass és menj aludni! Ne is zaklass ilyen hozzáállással.”

Lehet, hogy azt hiszed, hogy ha már valaki tökéletesen megtanulta ezt a leckét, akkor az evangélium szolgálja lehet. Mégis vannak olyanok, akik el szeretnék hitetni velünk, hogy a Lélek dolgait szolgálják, a test cselekedeteit cselekedve. Körülírják majd, hogy mekkora odaszántságra van szükségünk, hogy olyan legyen a szolgálatunk, mint az övék – mekkora személyes áldozatot kell az embernek meghoznia ahhoz, hogy ilyen ereje legyen. Elmondják majd, hogy mennyire elkötelezettek, hogy mennyit böjtölnek, mennyire odaszántak Istennek és erről fognak újra és újra beszélni, mintha Isten látva az ő cselekedeteik által elért lelki szintet, ő kezeikbe helyezte volna ezt a nagy erőt, hatalmat. Azt mondják, hogy Isten nem adhatja meg bárkinek ezt a hatalmat; ők ezt kiérdemelték. Gyakran még ilyen dolgokat is mondanak, hogy: „bementem a másik szobába, becsuktam az ajtót és ezt mondtam: „Istenem én innen addig ki nem jövök, amíg meg nem adod ezt az erőt, hatalmat.” Addig maradtam ott, böjtöltem, imádkoztam amíg megkaptam.” úgy beszélnek, mintha az ő igazságuk érdemelte volna ki Isten jóindulatát. De ez egyáltalán nem így van. Ez csak munka volt. Isten soha sem fogja tisztelni, vagy elismerni a testnek cselekedeteit. Pál ezt mondta: „Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? Annyit szenvedtetek hiába? Ha ugyan hiába.” (Gal. 3:4,5). Isten igaz szolgálja Istennek ad dicsőséget: „...úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék az Istent.” (Máté 5:16).

Mindannyian meghívottak vagyunk

Isten munkája, dolgai nem a mi igazságunk miatt alakulnak ki. Kegyelemből, hit által formálódnak ki, ami azt jelenti, hogy ezt bárki megtehetné. Nem kell, hogy egy különlegesen felkent, megszentelt eszköz légy.

*Hadd legyen életed egy olyan kert,
ahova Isten azért jön, hogy örömét lelje
Krisztusban való megmaradásod
gyümölcsében.*

Jakab azt mondja, hogy Illés ugyanolyan könyörületes ember volt, mint mi (Jak. 5:17). Elbátortalanodott, fölidegesedett, mérges is volt, el is szűrt dolgokat. Mégis, amikor imádkozott, három évig nem esett eső. Illés nem volt egy természetfölötti, szent próféta. Ő nem volt titokzatos. Ugyanolyan ember volt, mint mi, ugyanazokkal az érzelmekkel, amelyek nekünk vannak – ugyanazzal az elbátortalanodással. Mégis Isten meghallgatta őt hite miatt.

Számodra is megvan ugyanez a lehetőség. Csak bízni és hinni kell az Úrban.

Mivel Lélekben kezdted el, Lélekben is kell befejezned. Hitben kezdted el, folytasd is hitben! Ne torzulj el a cselekedetekben; ne engedd meg, hogy keresztény életed unalmassá váljon. Ne válj gyári munkássá, hanem engedd meg, hogy életed egy olyan kert legyen, ahova Isten azért jön, hogy örömet leljen Krisztusban való megmaradásod gyümölcsének.

Kegyelem Higgyünk az áldásokban

Egyes hibák nem fognak elhagyni bennünket. Gondolj csak arra a hibára, ami kétezer évvel ezelőtt csapdába ejtette a galáciai gyülekezetet. Ez a hiba még ma is erősödik. Annak ellenére, hogy Pál erről mit mondott, a mai napig nagyon sok tanító támogatja azt a nézetet, hogy a Szent Lelket a törvény cselekedetei által lehet megkapni. Annyira szörnyű, hogy az egyik legnagyobb akadály a annak, hogy megtapasztaljuk Isten áldásainak teljességét és erejét, épp az a tanítás, amit a gyülekezetben tanítanak! Arról hallunk, hogy ha azt akarjuk, hogy a Szent Lélek az életünkbe jöjjön, először meg kell tisztítanunk cselekedeteinket. Meg kell szabadulnunk minden tisztátalanságtól, ahhoz, hogy kiérdemeljük Isten áldásait.

Habár az ilyen tanítás nagyon komoly, mégis a legkomolyabban helytelen és rossz. Az ilyen tanításnak a lényege az, hogy az által kell igazzá válnunk, hogy hogyan éljük életünket, mennyire törekszünk és talán ez után Isten leereszkedik hozzánk és megérint bennünket. Ugyanez a tévtanítás tartott vissza engem is évekig attól, hogy elfogadjam Istentől a legjobbat.

Hűség, mégis csalódott

Mint egy pünkösdi gyülekezetben növekedő gyermek, őszintén vágytam arra, amit a Szent Lélek keresztségek neveztek. Sok „várakozó találkozóra” elmentem és elég gyakran csatlakoztam apukámhoz, a szombat esti férfi imaórán. Ott várakoztam az Úrra és imádkoztam, hogy az Úr töltsen be életemet az Ő erejével.

Őszintén szerettem az Urat, és vágyakoztam megkapni mindazt az erőt, amit lehetséges volt megkapni, de valami mindig útban állt. Évekig azt hittem, valami titkos bűn tart vissza. Volt az is – de nem azok a bűnök, amikre én gondoltam. Az én bajom nem a vágyakozás volt, nem is a főszevénység, vagy más eredetű szokás. Az én bűnöm az önigazultságom volt.

Lehet, hogy furcsának tartod azt, hogy valaki már ilyen fiatal korban küszködik lelki büszkeséggel, de én mégis ezzel küszködtem. Fejből tanultam meg igéket. Fel tudtam mondani a Biblia könyveit fejből. Isten Igéjéből egész fejezeteket tudtam idézni. Soha nem mentem el szórakozni, soha sem szívtam el egy szál cigarettát sem. Soha nem mentem táncra. A gyülekezet, ahova jártam azt tanította, hogy mindezek a dolgok bűnösök, ezért vallásosan kikerültem ezeket.

Sokszor láttam, hogy a tanító fia csikket szív, de én ezt soha sem tettem volna meg. Lehet, hogy a gyülekezeti barátaim elmentek moziba, a szombat esti gyermekelőadásra, de én ezt sem tettem meg soha. Elhatároztam, hogy *szent* leszek.

Akkor mégis mi volt annyira szörnyű? Az Úr még akkor is megáldotta a barátaimat, amikor csikket szívtak. Azt gondoltam: *Tudod én szentebb vagyok, mint ők. Soha sem tettem azoknak a gonosz dolgoknak egyikét sem. Miért őket áldod, és nem engem?* Szörnyen küszködtem. Ez a helyzet csak egyre jobban fokozódott, amikor az emberek bizonyágtételeikben elmesélték, hogy hogyan vártak a Szent Lélek betöltekezésre. Amint az Úrra várakoztak, az Úr megmutatta nekik a cigarettát a zsebükben; az oltárra tették és az Úr szemmel láthatóan betöltötte őket Szent Lelkével.

*Megpróbáltam kiérdemelni Isten
áldásait, de soha sem voltam elég jó.
Soha sem merült fel bennem, hogy
egyszerűen csak hitből kérjem az Urat.*

Lehet, hogy az volt a bajom, hogy nem volt egy doboz cigaretta a zsebemben, amit az oltárra tehettem volna. Ehelyett viszont soroltam elmémbe a heti bűneimet azt gondolva: „Hát Uram, ezen a héten haragudtam a testvéremre. Kérlek Uram bocsáss meg, hogy haragudtam.” Ez után vártam, hogy az Úr betöltsön Szent Lelkével. De Ő nem tette.

Számtalanszor hallottam, amikor tanítók ezt mondták: „Tudod, Isten nem fog betölteni egy tisztátalan edényt. Ő a *Szent Lélek*. Ezért szent edénynek kell lenned, ahhoz, hogy Isten betöltsön.” Ezért megtettem a legtöbb tölem telhetőt csak, hogy szent lehessenek. Megvallottam Istennek mindent, ami csak eszembe jutott (még olyan dolgokat is, amiket soha sem követtem el, mindenesetre azért elmondtam).

Újra és újra átpörgettem a dolgokat a gondolataimban. Odaszántam, majd újra odaszántam életem Istennek. Föladtam Istennek még a legkisebb kérdéses tevékenységet is és olyan drága dolgokat áldoztam fel Istennek, amelyeket szerettem, mindazért a hiábavaló törekvésért, hogy szentebbé és igazabbá váljak azért, hogy Isten Lelke betöltsen életem. Csalódott voltam és egy teher nehezedett Krisztussal való kapcsolatomra.

Végül kétségbeesésemben azt mondtam: „Jól van Uram, elmegyek és misszionárius leszek Kínában. Kérlek, tölts be Szent Lelkessel!” Ő mégsem töltött be. Megígértem az Úrnak, hogy elmegyek Kínába, Afrikába, Dél-Amerikába, Indiába, csak töltsön be, de Ő még akkor sem töltött be.

Egész idő alatt arra törekedtem, hogy munkám – cselekedeteim – miatt töltsön be az Úr Szent Lelkével – megtartva azokat az elvárásokat, amelyeket én tettem magamnak, hogy ezek által váljak igazzá. A törvény cselekedetei által próbáltam megkapni a Szent Lelket. Megpróbáltam minden fortélyt, amit csak ismertem; őszintén vágyakoztam arra, hogy Isten betöltsön Szent Lelkével, és hogy megkapja ajándékait. Ne tudom hány éjszakán keresztül küszködtem előtte, elmélkedve azon, hogy engem miért nem áldott meg.

Meg voltam győződve, hogy az igazságosságnak egy bizonyos szintjét kell elérnem, mielőtt Isten megáldana. Azt hittem, hogy abban a pillanatban, amikor az igazságosságnak ezt a magas szintjét elértem, Isten azonnal be fog tölteni Szent Lelkével. Mégis összezavart annak a látványa, hogy azok az emberek, akik bejöttek az utcáról és elfogadták Jézus Krisztust megváltójuknak, bűzlöttek az italtól és a nikotintól, de hittek az Úrban, abban a pillanatban, ott helyben megkeresztelte őket Szent Lelkével.

Ez nem volt fair (becsületes). Itt vagyok én, aki az Úrral jártam, teljességben szolgáltam Őt, és őket megáldotta, engem meg nem. Ezt nem tudtam megérteni. Isten ellentmondott magának. Számomra lehetetlen volt összhangba hozni azt a tanítást, amit hallottam és azokat a dolgokat, amik körülöttem történtek.

Bárcsak megértettem volna Isten kegyelmét! Nem kellett volna ennyi éven keresztül várnom arra, hogy betöltsön és megerősítsen Szent Lelkével. Amint elkezdtem olvasni és megérteni Isten Igéjét, elérkeztem ahhoz a részhez, ahol Pál azt kérdezi: „Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?” (Gal. 3:2). Hirtelen megértettem, hogy ez egy költői kérdés. A válasz nyilvánvaló volt, hogy ők a hit hallásából kapták a Szent Lelket.

Meg voltam döbbenve. Ezt nekem soha nem tanították, saját erőmből próbáltam eléggé szent lenni, vagy eléggé igaz lenni, de természetesen soha sem lettem olyan, hogy megérdemeltem volna, hogy Isten betöltsön Szent Lelkével. Soha sem merült föl bennem, hogy csak egyszerűen hitből kérjem Tőle a Lelket. Biztos voltam abban, hogy Istennek szüksége van az én segítségemre.

Azon a napon félretettem minden önigazult cselekedetemet és egyszerűen azt mondtam: „Uram, most elfogadom Tőled a Szent Lelked ajándékát.” Meg is kaptam abban a pillanatban. *Én bolond!* gondoltam: *Már évekkkel ezelőtt megkaphattam volna. Ha tudtam volna. Ha csak tanítottak volna erről.*

Ó, mennyit veszítettem azokban a terméketlen időkben, egy olyan tanítás miatt, ami a törvényekhez és szabályokhoz való engedelmisséget tanította. A Szent Lélekkel való betöltekezést, megerősítést Jézus Krisztusba, mint Megváltónkba vetett hitünk miatt kapjuk és nem bizonyos külső szabályok betartása miatt. Ezért ismételem meg újra és újra ezt az egyszerű, mégis hatalmas

és erőteljes üzenetet kihangsúlyozva Isten kegyelmét, szeretetét, irgalmát és jóságát felénk, érdemtelen bűnösök felé.

Számodra fenntartott áldások

Amikor érteni kezdtem az Igét, láttam, hogy nem az én igazságom, vagy képességem segített eljutnom a szentség egy magasabb fokára, ami méltóvá tett Isten áldásaira. Isten megáld, amikor csak egyszerűen hiszek Neki áldásaiért. Minél tovább élek, annál jobban megértem mennyire érdemtelen és méltatlan vagyok Isten Szent Lelkének érintésére. Ő meg akar engem áldani, nem azért, mert jó vagyok, vagy szent és tiszta, hanem azért, mert ez az Ő természete. Örül, ha megáldhatja gyermekeit.

Tudod, hogy csak egy dolog tarthatja vissza Isten áldásait életedből? Nem az, hogy hűtlen voltál Istenhez reggeli imáidban ezen a héten. Az sem, hogy elbuktál életednek egy bizonyos területén. Mindenki hibázik, elbukik. Az egyedüli dolog, ami visszatarthatja Isten áldásait életedből az, hogy ha elutasítod azt, hogy higgy áldásaiban. *Isten áldásai mindenki számára rendelkezésre állnak, akik csak egyszerűen hisznek és bíznak Benne áldásaiért.*

Ne gyere Istenhez saját igazságod és jóságod szerint. Örült lennél, ha meg akarnád lopni az Urat azoktól a jó dolgoktól, amiket az életedre készített elő! Ez az egyedüli hozzáállás, amit az Úr elfogad: „Én egy bűnös vagyok és nem érdemlem meg áldásait – de kérlek Uram, áldj meg mégis.”

Egyszerre megértettem, hogy az áldások az enyéme ha egyszerűen hiszek bennük, és azóta mindig megtapasztalom Isten áldásait. Annyi áldást kaptam már Istentől, hogy szinte lehetetlen mind nyomon követni. Egy olyan ajtóhoz értem, ami soha sincs zárva előttem. Amikor a saját igazságomban jöttem, az ajtó többnyire zárva volt, de most, amikor az Ő szeretete által jövök Hozzá, az ajtó soha sincs zárva.

Isten *mindig szeret bennünket*. Az Ő szeretete nem változik az egyik napról a másikra. Ma semmivel sem szeret bennünket jobban, mint tegnap. Isten szeretete nem ilyen. Isten szeretete állandó felénk; soha sem változik. Az Ő szeretete nem tőlünk függ, hanem az Ő természetétől.

Isten maga a szeretet. Isten szeret és akkor is, továbbra is szeretni fog bennünket, amikor undorító bűnösök vagyunk. Még akkor is, amikor lázadsz ellene, az öklöd mutogatod Neki és azt mondod: „Gyűlöllek Istenem!” Ő még akkor is szeret. Ő téged most is szeret. Mivel Isten szeretet, ezért meg akar bennünket áldani. Áldásai nem jóságunktól, igazságunktól, vagy hűségunktől függenek. Isten áldása kizárólag attól függ, hogy Isten vágya az, hogy megáldjon bennünket. A mi részünk ebben az, hogy elfogadjuk és higgyünk Neki az Ő áldásaiért. Emlékezz Pál költői kérdésére: „Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából?” (Gal. 3:2). Talán olyan igazzá váltál, hogy Isten végül eldöntötte, hogy: „Hát ő most már eléggé igaz, úgyhogy azt hiszem, be kell őt töltenem Szent Lélekkel.” Nem! Nem vagyunk semmivel sem igazabbak most, mint megtérésünk pillanatában.

El sem tudod képzelni azt az erőt és hatalmat, amit Isten neked akar adni, hogyha csak hiszel és bízol benne, áldásaiért. Olyan gyakran vagyunk mi is olyanok, mint a balgatag galáciabeliek. Miért lennénk olyan balgatagok, hogy újra egy törvénykező módon közeledjünk Istenhez, amikor egy szerető kapcsolattal tudunk közeledni felé? Ne légy bolond, hogy azt követeld, amiről azt gondolod, hogy ezt te megérdemled, mert amit megérdemelsz, az a halál. Mi mindannyian a halált érdemeljük, mert mindannyian bűnösök vagyunk.

Isten *most* akar megáldani, mert szeret. Isten meg akarja áldani életed, és ehhez az áldáshoz vezető sugárút a te hited.

Nem rám gondolsz, ugye?

Lehet, hogy néhányan közületek, akik ezt olvastátok, azt hiszitek, hogy Isten nem áldhat meg benneteket, mert már túl sokszor cserbenhagytátok, vagy mert túl gyengék vagytok, vagy mert valami szörnyű dolgot tettetek. Lehet, hogy állandó problémát jelent hitvány, gyalró természeted, vagy a könnyen elkalandozó szemed. Elmélkedsz ezen: *Hogyan áldhat meg engem Isten, amikor ordítok a gyerekeimre? Hogyan áldhat meg Isten, amikor annyira nyomorult vagyok? Hogyan áldhat meg Isten, amikor ilyen meg olyan vagyok?* Az a baj, hogy Isten áldásait a te magatartásodtól

teszed függővé, ekkor esel az ilyen gondolkodás csapdájába: „Amikor majd olyan jó és tökéletes leszek, akkor fog Isten megáldani.”

Ez annyira téves!

Meg kell értenünk, hogy Isten Szent Lelkével akarja betölteni életünket abban a pillanatban, amikor azt mondjuk: „Uram, én tényleg szeretném ezt az erőt az életemben, és kérlek tölts be.”

Figyelmeztetnem kell téged, hogy ebben a pillanatban egy elkerülhetetlen lelki harc kezdődik el. Amikor Isten Lelkének betöltéséért imádkozol, Sátán azonnal vádakkal, hazugságokkal fogja elárasztani gondolataidat. Meg fogja zavarni. Éreztetni fogja veled, mennyire bűnös és méltatlan vagy – „Mit csinálsz, te ezt kéred Istentől?” – majd gúnyosan mosolyog: „Szégyenlheted magad. Semmi jogod sincs ezt kérni. Nézd meg mi vagy, nézd meg milyen vagy! Nézd, mit tettél. Hogyan is tölthetne be Isten Szent Lelkével?”

Sátán ironikusan fogja használni a *keresztényeket*, hogy kikézbessék hazugságait. Mindazok, akik öngazultak elkerülhetetlenül kárhoztatni fognak. Kijelentik majd, hogy: „Tudod, hogy ez a te hibád. Ha csak egy kicsit több hited lett volna. Ha csak egy kicsit olyan lettél volna, mint én.” Csak egy kis kárhoztatás és már sokan közülünk vissza is lépünk. „Felejtsd el Uram” – mondjuk.

*Isten azt akarja, hogy megtapasztaljuk
szeretetét, érintését, erejét és
felkenetését.*

Milyen tragikus! Tudom, hogy nem érdemlem meg Isten áldásait, de Isten nem azért áld, mert megérdemlem. Isten az Ő szeretete és Jézus Krisztusban nyújtott kegyelme miatt áld meg. Ez az áldás alapja – nem az én jóságom, igazságom, sem tökéletességem. Ha csak ezt meg tudnánk érteni, mérték felett meg lennénk áldva.

Az áldások ott vannak. Isten meg akar áldani. Csak annyit kell tenned, hogy hiszel Neki áldásaiért, habár jól tudod, hogy nem érdemled meg. Az áldások nem a te jó cselekedeteid miatt jönnek, hanem a hited miatt – mert hiszel és bízol Istenben, és ezért áld meg.

Ezért van nagyon sok embernek problémája kereszténységében, mert nem tudja megérteni ezt az igazságot. „Nem tudom, hogy Isten miért áldotta meg őt – ő cigarettázik!” – mondaná valaki. „Mégis nézd meg mennyire áldott! Nem tudom megérteni, hogy Isten miért áld meg olyan embereket, akik cigarettáznak.” Isten áldásai azonban nem a cigarettázási szokásoktól függnék. Isten áldásai csak a mi hitünkől függnék, csak azért, mert Isten gyermekei vagyunk.

Isten *meg akarja* áldani ma. „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik Őhöz tájékozott szívvel ragaszkodnak;” (2Krón. 16:9). Fordulj szíveddel Isten felé, higgyél az Ő Igéjében, és bízzál abban, hogy Ő ígérete szerint fogja megcselekedni azt. Ezt mondd: „Uram áldj meg most!”, és fogadd el.

Tudom, hogy az ilyen szabadon kapott kegyelem szinte meggyalázás számunkra. Abban a pillanatban ezt mondom: „Uram, áldj meg valóban, én egy fantasztikus áldást szeretnék ma este,” és ez után felfogja az elménk, és ezt sugallja: „*Hogy gondolkodod te azt, hogy áldást kérsz? Miről gondolkodtál ma délután, hogyan kérheted Istent, hogy megáldjon?*”

Annyira nehéz önmagunktól elvetni azt a gondolatot, hogy Isten nem érdemeink szerint áld meg bennünket. Egyszerűen csak higgyetek benne és várjátok, hogy Ő megcselekedje – annak ellenére, hogy elbuktunk, és hogy nem érdemeljük meg – mégis ez végtelenül nehéz számunkra. De amikor végre túltesszük magunkat az akadályokon, és Isten elé jövünk, egyszerűen csak azért, hogy megáldjon bennünket, azért, mert megígérte és semmi sem tudja megállítani Isten áldásainak zuhatagát életünkben.

Ábrahám áldása

Milyen nagyszerű áldások ezek! Ugyanazok az áldások, amelyeket Isten megígért Ábrahámnak, azok a mieink is, mert Ábrahám gyermekei vagyunk. Figyelj meg három Ábrahámnak ígért áldást:

- „Nem félj Ábrahám: én pajzsod vagyok teneked, a te jutalmad felette igen bőséges”
(1Móz. 15:1)
- „És felette igen megsokasítalak téged;”
(1Móz. 17:6)
- „És megállapítom az én szövetségemet énközöttem és teközötted, és teutánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek teneked Istened, és a te magodnak teutánad.”
(1Móz. 17:7)

Mindezek az áldások, és ennél még több is a miénk, mert Isten Krisztusban lát bennünket, és Jézus igazságát tulajdonította neked. Ez és egyedül ez az alapja Isten áldásainak.

A kegyelem evangéliuma ragaszkodik ahhoz, hogy annak ellenére, hogy megérdemelnéd az áldásokat, Isten azt akarja, hogy megtapasztald az Ő szeretetét, Szent Lelkének betöltését, erejét, felkenetését. Isten mindenkinek kegyelmének mértéke szerint adott hitet. Gyakorold, alkalmazd és használd ezeket az áldásokat, és ki fognak fejlődni, csak egyszerűen higgy az Úrban, és kérd, hogy áldjon meg.

Soha ne feledd, hogy nem jön el az a nap, amikor annyira szentekké válunk, hogy megérdemeljük Isten Lelkének áldásait. Ez majd akkor lesz, amikor meglátjuk a „fényt” és egyszerűen hiszünk Istennek, hogy megtartja Igéjét. Igazságos cselekedeteinknek mindehhez semmi közük sincs.

Isten útjai egy cseppet sem változtak. Ábrahám áldásai hozzánk egyszerűen hit által jönnek az Úr Jézus Krisztusban. A mi dolgunk egyedül az, hogy higgyünk Neki áldásaiért.

Gondolkozz el ezen – ez már magában áldás.

8.

Kegyelem A harc megkezdődik

Nemrég kaptam egy levelet egy fiatalembertől, aki elmondta mekkora harcot vív testével. Elmesélte az elbátortalanító és egymás után következő bukások sorozatát, szinte visszhangozva Pál felkiáltását a római levélben: „ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem, e halálnak testéből?” (Róm. 7:24)

Számomra könnyű volt azonosulni élményeivel. Mindannyian mentünk már keresztül nehéz időkhöz, amióta Krisztussal járunk. Habár egy olyan életre vágyunk, ami kedves Isten előtt, mégis a testnek nem tudunk ellenállni, és elbukunk.

A történelem során az emberek megpróbálták féken tartani a testet; megpróbálták uralom alatt tartani. Volt egy időszak, amikor sok keresztény hitt abban, hogy az egyedüli módja annak, hogy a test felett győzedelmeskedjen az, hogy bezárják magukat egy kicsi kolostori szobába. Elutasítottak maguktól minden olyan kapcsolatot, ami, vagy aki megbotránkoztatta volna őket. Látjuk naplójuk feljegyzéseiből, hogy elzárkózásuk nem segített.

A korai gyülekezet ismert teológusa Jeromé, egy olyan szobában élt évekig, ami nem sokkal volt nagyobb egy ketrecnél. Az egyedüli kontaktusa a külvilággal egy kis ablak volt, amin keresztül az ételt kapta. Elzárta magát mindentől és mindenkitől, hogy teljes egészében Isten Igéjének tanulmányozására, imára és elmélkedésre tudja magát szentelni. Naplójeljegyzései leírják, hogy szigorú életstílusa, a környező falak vastagsága sem tudta távol tartani a szörnyű gondolatokat, elképzeléseket és elgondolásokat elméjéből, amint ott a sötét kis szobájában ült.

*Addig nem jön segítség, amíg be nem látjuk, hogy a válasz meghaladja a mi képességeinket és erőforrásainkat.
Felsírni Istenhez, ez a szabadulásunk titka.*

A test szörnyen erős ellenség. Egyes keresztények egész kereszténységük alatt egy vesztes csatát vívnak a testtel. úgy érzik magukat, mint az izraeliták, akik elvesztek a sivatagban, mielőtt valaha is bejutottak volna Isten nyugalomába.

Az ilyen keresztények miért nem tapasztalják meg soha Isten győzelmét? Egyszerű; mert minden erejüket és törekvésüket arra fordítják, hogy saját erejükből éljenek Istenfélő életet. Ahelyett, hogy életüket és harcaikat átadnák Istennek, új módszerekkel, tervekkel próbálnak megigazulni. Ezeknek a dolgoknak egyike sem hoz soha győzelmet.

Mindaddig, amíg mi próbáljuk megszabadítani magunkat a „halálnak e testéből” kétségbeesetten keresve egy másik megoldást, vagy képletet, hogy irányítsa törekvéseinket, addig mindig el fogunk bukni. Addig nem jön segítség, amíg nem értjük meg, hogy a válasz meghaladja képességeinket és erőforrásainkat. Gyengeségünkben felkiáltani Istenhez, ez a szabadulásnak titka.

Nincs szükség még egy öntökéletesítő programra

Legtöbbünk számára nagyon nehéz bevallani teljes erőtlenségünket. Szeretjük azt hinni magunkról, hogy erősek vagyunk és képesek vagyunk megoldani dolgainkat. Hányszor kezdtünk már bele egy önjavító programba, azzal a meggyőződéssel, hogy ha csak egy kicsit tudnánk összpontosítani magunkat erre a programra, akkor könnyen ki tudnánk küszöbölni a zavaró szokásainkat? Csak az a szomorú tény, hogy amíg ezt hisszük, hogy saját magunk meg tudjuk változtatni életünket saját erőből, addig nem fog sikerülni.

A keresztény növekedés egyik legnagyobb akadály a az elképzelés, amikor azt gondoljuk, hogy saját törekvéseink által is tudunk Istennek tetsző életet élni. Ha úgy gondoljuk, hogy mi ezt meg tudjuk tenni, akkor a saját javunkra írunk a győzelmet is: „Látod, nem is volt ez olyan nehéz, félretenni azokat a rossz szokásokat! Tudtam, hogy meg tudom tenni.” Ilyenkor nem Istennek adjuk a dicsőséget, hanem egy történetet csinálunk belőle, amiben mi leszünk a főszereplők. Ekkor majd elmeséljük másoknak is, hogy hogyan válhat be az ő életükben is a mi módszerünk, és így Isten egyre távolabb és távolabb kerül a képből.

Előreláthatóan, nagy önbizalmunk ellenére, az első megrázkódtató csalódás össze fogja dönteni kártyavárunkat szemeink előtt.

Isten meg fogja engedni, hogy használjuk mindezeket az önsegítő, önjavító módszereket, amíg ki nem próbáltuk az összest. Megengedi, hogy eljártsszuk minden saját törekvésünk, amíg végül őszinte megvallásra kerül sor „Nem tudom megtenni. Nem tudok igaz lenni saját erőmből. ó, én nyomorult ember!” Az ilyen őszinteség rendkívül nehéz számunkra, mert arra kényszerít bennünket, hogy bevalljuk képtelenségünket, bukásunkat és gyengeségünket. utálunk erre a következtetésre jutni, mert ez megalázza büszkeségünket.

Akkor fogunk csak reményt találni, amikor végre megvalljuk teljes erőtlenségünket. Amikor végre Isten kegyelme felé fordulunk, akkor az Úr olyan munkát kezd el munkálni bennünk, amit mi sohasem tudtunk volna magunkért megtenni. Akkor fogunk csak igazi Krisztusi győzelmet megtapasztalni, amikor tehetetlenségünkől és reménytelenségünkől és a kétségbeeséstől indítva fölkiáltunk az Úrhoz.

Elkezdődik a harc

Egyrészt az a tény, hogy egyáltalán létezik lelki harc, igazi ok az öröme. Ha Isten nem elevenített volna meg bennünket, akkor nem lenne bennünk összetűzés. Ha a lelkem még most is halott volna a bűnökben és vétkekben, akkor nem küszködnék gonosz vágyakkal. Akkor minden akadály nélkül a test szerint élnék. Az a tény, hogy ilyen harcban vagyunk erős bizonyítéka annak, hogy igazán Isten gyermekei vagyunk.

Igazán egy harcban vagyunk. Ki tagadhatná, hogy egy kegyetlen harc folyik mindegyikünk lelkében. A galácia 5:17-ben Pál apostol ezt mondja nekünk: „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.”

Péter is ismerte ezt a harcot. Egyszer ez a természetes halász azzal büszkélkedett Jézusnak, hogy ha az összes tanítvány is otthagyja, ő soha sem fogja elhagyni. Mielőtt végetért volna az éj, Péter háromszor megtagadta az Urat. Jézusnak egész végig igaza volt; a lélek kész, de a test erőtelen.

Gyakran mi is, mint Péter ugyanilyen hevesen reagálunk, mivel nem ismerjük magunkat. Mi a jót szeretnénk tenni és mégis a rosszat tesszük. Ahogy Pál is írta: „Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt, az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.” (Róm. 7:21-23).

Nem ismerhetjük Isten győzelmét mindaddig, amíg nem értjük meg azt, hogy egy állandó harc folyik tagjainkban a Szent Lélek és testünk között. Annak ellenére, hogy kezdtük megtapasztalni és élvezni Isten Lelkének kiváltságait, amikor odaszántuk életünket Krisztusnak, életünket már nem testünk uralja. Testi – bűnös természetünk már legyőztetett, de a harcnak még nincs vége. Mielőtt megtértünk volna a testünk örömmel uralkodott és vezette életünket, és mindaddig, amíg testünk nincs megváltva, addig nem fogja feladni harcát, hogy újra és újra hatalma és ereje alá rendeljen bennünket.

Talán rosszak a vágyaink?

Itt fontos tudnunk azt, hogy testi vágyaink önmagukban nem rosszak, mert Isten teremtette őket, és pótolhatatlanul fontosak az élet fennmaradásához és fenntartásához.

A legerősebb testi szükségletünk a légszomj. Semmi baj nincs azzal, hogy lélegzünk, viszont ezt a természetes funkciót kissé módosítva használhatjuk kokain belégzésére is. Ilyen módon, egy Istentől kapott természetes funkciót egy természetellenes tevékenységgé alakítunk át. A Biblia ezt „bűnnek” nevezi.

A légszomj után másodikként áll testünk folyadékszükséglete. Semmi baj nincs a szomjazással, amíg nem döntünk úgy, hogy egy bárban ülve oltjuk el szomjunkat, leöntve az egyik italt a másik után, amíg szinte már nem is látunk. Ismét egy természetes szükségletet más célra használunk, mint amire Isten szánta.

Következő természetes szükségletünk az éhségérzet. Nincs semmi istentelen az evésben, hacsak nem esünk végletekbe. Úgy, hogy ez már hatást gyakorol egészségünkre. A természetes étkezési vágy meggyalázását a telhetetlenséggel, torkossággal vonjuk párhuzamba, és ez ugyanolyan káros, mint amikor valaki megszállottan vékony akar lenni. Azért élnek, hogy számolják a kalóriákat, és halálra tornáztatják magukat csak azért, hogy vékonyak legyenek. Ez is bűn.

A nemi vágyat is Isten teremtette, nem csak a szaporodás céljából, hanem ez egy gyönyörű kifejezője a férj és feleség kölcsönös szeretetének. Amikor viszont ez a természetes vágy egy vágyakozási játékká válik, akkor már nem a szeretet a központja az egésznek és ekkor válik rosszá.

Látod, hogy hogyan válnak ezek az Istentől kapott jó dolgok önünk önző nyereségeivé, amik a Lélek ellen harcolnak? Mindezeket a testi vágyakat Isten adta nekünk, de nem azért, hogy ezek uraljanak bennünket. Ezek a dolgok az élet szükséges részei, de Isten nem azért teremtette őket, hogy uralják életünket.

Jézus azt mondta, hogy ha csak arra gondolunk, hogy mit fogunk enni, vagy inni, vagy mit fogunk fölhúzni, akkor semmivel sem vagyunk különbek a pogányoknál (lásd Máté 6:31-32). Az az ember, aki nem ismeri Istent, nem tehet mást mint azt, hogy követi testi vágyait. Mi, hívők azonban tudjuk, hogy az élet több az evésnél és a test ruházásánál. Testünk vágyai helyénvalóak, megfelelőek rendeltetési helyükön, de Isten soha sem akarta azt, hogy uraljanak bennünket. Mégis testiességünk, vágyaink *keresik* a lehetőséget, hogy uralkodjanak felettünk. Itt kezdődik a harc.

A Mester haditerve

Ennél a pontnál felmerül a kérdés, akkor mit tegyünk a testtel? Isten gondját *viselte* testünknek. Ő ezt a „keresztnek” nevezi.

Ne próbáld meg megváltani a testet, vagy lelki díszruhába öltöztetni, vagy megváltoztatni. Nem váltható meg. Meg kell feszíteni. Pál azt állította, hogy: „Tudva azt, hogy a mi ó emberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek” (Róm. 6:6).

*A test és a lélek közötti ellentét
megoldásának bibliai előírása, nem az
önfegyelem, sem az önmegtartóztatás,
hanem a Szent Lélek ereje.*

A mi feladatunk az, hogy felismerjük ennek az igazságát. Ha a testnek vágyai már nem jelentenének semmit életünkben, akkor nem kellene Krisztusban halottnak tekintenünk régi természetünk. Bármikor szembetaláljuk magunkat testünknek egy olyan területével, amely még ural bennünket, akkor őszintén be kell vallanunk, hogy a test és a Lélek harca mindig megmarad bennünk! Akkor azt a bizonyos gyengeséget a kereszthez kell hoznunk, és megfeszítettnek tekinteni.

De ez még csak az első lépés! A test és a Lélek közötti ellentét megoldásának bibliai előírása nem az önfegyelem, sem az önmegtartóztatás. A test fölötti hatalom csak a Lélek által irányított életben válhat igazzá. Annak ellenére, hogy ez az ellentét, harc mindaddig meglesz, amíg ebben a testben leszünk, mégis Isten megadja a lelki győzelemhez szükséges alapokat. Amikor megengedjük, hogy Isten Lelke vegye át életünk irányítását és, hogy erősen munkálkodjon bennünk, akkor tudunk győzedelmeskedni elesett természetünk felett.

Bármelyik saját erőnkől megkísérelt megszentelődési folyamat testi törekvésnek fogalmazható meg. Amikor Pál a kétségbeesés pontjára ért, és felkiáltott: „Óh, én nyomorult ember!”. Nem azt kérdezte: „Hogyan tudnék kidolgozni egy olyan haditervet, ami legközelebb beválik?”. Pál már megjárta a hiábavalóságnak ezt az útját. Megértette, hogy az az erő, amely az istenfélő élethez szükséges, nem benne rejlik. Láta, hogy szüksége van egy Szabadítóra, és ezért kiáltott fel: „Ki szabadíthat meg engem?”.

Amikor Jézus megeleveníti lelkünket, új vágyakat is ad. Egy bensőséges kapcsolatot szeretnénk Istennel, és Igéjének mélyebb és jobb megértésére vágyakozunk, és olyan emberekkel való szorosabb kapcsolatra, akik Jézus Krisztusban vannak. Már nem a test vágyai szerint kívánunk élni,

mert rájöttünk, hogy ezeknek a dolgoknak a vége csak csalódás és halál. A test szerinti élet mindig arra kényszerít bennünket, hogy mindig többet akarjunk, mint ami a megértésünk és lehetőségeink felett van, ami végre meghozná a tartós megelégedést. Mégis az ígélet betöltődése megmenekül előlünk.

Amint a Lélek szerint élünk, olyan békét fogunk felfedezni, amit a világ meg nem érthet. Véget ér a végtelen küzdelem – a fájdalmas üresség – és egy csodálatos célt és értelmet találunk életünknek.

A testnek már nincs meg többé az a csalogató csábítása, ami régen volt, és a bennünk levő harc befejeztetett.

Értelmi játékok lelki alkalmazása

Ha tetszik, ha nem, ha beismerjük, vagy sem, munkálkodik bennünk egy romlott törvény: amikor jót szeretnénk tenni, a gonosz szintén jelen van. Pál pontosan ezt írta le, ezt az időnként megvaduló ellenségeskedést, ami annyira része életünknek: „Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.” (Róm. 7:15-17).

Figyeld meg, hogy hogyan bánunk el a legegyszerűbb és legegységesebb parancsával az Igének. Jézus azt mondta: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Ján. 13:34). János később elmondja, hogy ha azt mondjuk, hogy szeretjük Istent, de gyűlöljük felebarátunkat, akkor hazudunk (1Ján. 4:20). Ha nem tudjuk szeretni felebarátunkat, akit látunk, hogyan tudnánk szeretni Istent, akit nem látunk?

Itt merül fel a probléma. Mivel a Biblia egyértelműen tiltja egy személy nyilvános gyűlöletét, ezért néha megpróbáljuk enyhíteni ezt a dolgot, arra hivatkozva, hogy „...hát én nem gyűlölöm őt, csak azt a bűnt, amit tesz”, ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor bevalljuk, hogy mennyire nehéz különválasztani egy személyt a cselekedeteitől. Én nehéznek találom ezt a két dolgot elválasztani egymástól. Azt látom, hogy egy gonosz embernek nemcsak a tetteit gyűlölöm, hanem őt magát is. Ha meghallom, hogy valami kellemetlen dolog történt vele – például összetörte az autóját –, észreveszem, hogy magamban örülök ennek. Tudom, hogy a Biblia azt mondja, hogy más hozzáállásomnak kellene lennie, de ha őszinte vagyok magamhoz, akkor bevallom, hogy ez nem így van.

Gyakran arra döbbenünk rá, hogy becsapjuk saját magunkat, hogy tulajdonképpen mi engedelmeskedünk Istennek, és hogy szeretjük azokat, akiket nehéz szeretni. Ha még jobban megpróbáljuk, akkor azzal is meggyőzzük magunkat, hogy mi valójában szeretünk és meg is bocsátunk. Mégis bensőnk számára igazából egyértelművé válik az, amikor az a „nehéz” személy odajön hozzánk, megveregeti a vállunkat és nagy hangon kihirdeti mindenki előtt: „János testvér, azt hiszem nem volt még időd arra, hogy használd a dezodorodat!”. Az első dolog, amire gondolunk az, hogy *Te idióta! Most mindenki megfordul és engem bámul. Miért nem halsz szörnyet te csúszómászó!* Igazából szeretni akarjuk ezt az embert, de a testünk nem engedi!

Mint Pál, mi is egy gúnyos törvényt látunk munkálkodni testünkben. Amikor jót akarunk tenni, a rossz mindig jelen van. Végül csalódunk magunkban, elégünk lesz botlásainkból és hatalmába kerít bennünket az elbátortalanodás!

Mi is egy lelki vereséget tapasztalunk meg, és Pállal együtt kiáltunk fel: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”.

Nincs ok a dicsekvésre

Csak amikor bevalljuk, hogy képtelenek vagyunk megszabadítani magunkat a bűnnek törvényéből és a halálból, csak akkor fogjuk tudni megtapasztalni azt, amit Isten dicsőséges ereje tud megtenni bennünk, amire mi magunk képtelenek vagyunk. Amint Isten ereje formálja a bensőnket, csak annyit tehetünk, hogy hálát adunk Istennek. Nem mondhatjuk másoknak azt, hogy „Én régen a bűnben voltam, de egy nap, mivel rájöttem, hogy ez nem tetszik Jézusnak, elhatároztam

magam, hogy megfegyelmézem magam és többé nem teszem ezeket a dolgokat.” Nem dicsekedhetünk azzal, hogy milyen jó emberek vagyunk, sem azzal, hogy mennyi önfegyelmünk van. Ahogy az Írás mondja: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztyében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Gal. 6:14).

Találkoztál már olyan emberekkel, akik lelkibbnek látszottak, mint amilyenek voltak? Az ilyen komolytalanság váratlan kikottyantása egy lelki küzdelemről beszél. Amikor az ember bevallja, hogy harcol testével, ezek a „lelki” emberek azonnal egy önigazult „szentebb vagyok, mint te” álarcot tesznek föl. Anélkül, hogy mondanánk valamit, közlik, hogy a testtel való harc egy szörnyen rendellenes dolog egy hívő számára. „Talán, ha többet imádkoztál volna, vagy több időt töltöttél volna az Igében, és ha olyan lelki lettél volna (mint mi) nem lett volna ilyen gondod a testeddel.”

Habár az ilyen szuperlelki tökéletesség igen gyakori, mégsem egyezik a Biblia tanításával. Nem hiszem, hogy amíg ezen a földön élünk meg fogjuk tapasztalni, hogy milyen az, amikor semmi gondunk sincs a testünkkel. Tapasztalatból tudom, hogy testem ugyanolyan problémás és kellemetlen tud lenni most is, mint előtte bármikor.

Amikor Isten megmutat egy olyan dolgot, amitől meg akar szabadítani. Engem például mindig a legjobb szándék vezérel. Látom bűnöm csúnyaságát és megfogadom, hogy nem fogok újra ebbe a hibába esni, és ilyenkor ötlök ki különböző fegyelmzési formákat és terveket, hogy megoldjam ezt a problémát. Megpróbálom minden áron megtalálni a probléma gyakorlati megoldását, de előbb vagy utóbb látni fogom, hogy hogyan esnek szét az én legjobban kigondolt terveim. Ilyenkor akkorát csalódok és felkiáltok: „Istenem segíts!” és csodálatra méltóan Isten segít. Szent Lelke csodálatos módon elkezd formálni életem.

Amint eláraszt a hála, látom, hogy amikor Isten változtat az mennyire egyszerű és mégis mennyivel jobb, mint az én hiábavaló törekvéseim. Megrázom a fejem és ezt mondom: „Mikor fogom végre megérteni a kegyelmet? Hogyan is tudnám azt elképzelni, hogy valaha is tudnék olyan dolgot tenni, amivel bebizonyíthatnám Istennek, hogy én nem is vagyok olyan nyomorult?” Mégis elképzelem.

Isten soha sem akarta, hogy a test uralkodjon felettünk, ezért biztosította a győzelemhez szükséges erőt és erőforrást. Mindaddig, amíg arra kötelezzük el magunkat, hogy mi fogjuk megpróbálni kimunkálni harcainkat, akkor még a legjobb törekvéseink is hiábavalóak lesznek. Minden olyan kísérlet, amely saját erőből próbál istenfélővé válni, a test cselekedete, és ugyanolyan utálatos Isten szemében, mint az, amit próbálunk nem megtenni. Amikor győzelmünk egyedül Isten beavatkozásának köszönhető, saját erőforrásainktól mentesen, akkor a végeredmény dicsőség és hála lesz az Úrnak.

Kikerülendő csapda

Amikor közel érezzük magunkat az Úrhoz, csábító azt mondani: „Ez annyira könnyű, soha többé nem fogok a test szerint élni, mert az annyira üres és értelmetlen!” Sajnos, mire eljön a holnap, elfelejtjük minden jóindulatunkat. Amikor egy hosszú, feszült nap után ágyba vonszoljuk magunkat, hirtelen eszünkbe jut, hogy legjobb törekvéseink ellenére is, eltávolodtunk Istentől, saját dolgaikat hajszoltuk, és a testünk irányított bennünket. Meglepődésünkre a testünk újra átvette az irányítást, és pontosan azt tettük, amit megfogadtunk, hogy nem teszünk.

Ebben a pillanatban követjük el legnagyobb hibánkat. Elkezdjük vádolni és kárhóztatni magunkat, és megfogadjuk, hogy a következő alkalommal megpróbáljuk egy kicsit jobban. Látod-e a problémát? Amikor ilyen ígéretet teszünk, elhatároztuk, hogy testükbe fektetjük bizalmunkat. Ezzel azt mondjuk, hogy a mi törekvéseink fognak bennünket lelkileg megerősíteni, és újra a test birodalmában vagyunk, arra támaszkodunk. Mint Péter, mi is ezt mondjuk: „Soha sem foglak megtagadni.”

Sokan elbátortalanodunk, amikor úgy tűnik, hogy ugyanazokat a harcokat vívjuk újra és újra, habár ez nem kellene, hogy meglepjen bennünket. Mindannyian végigmegegyünk olyan előrelátható lépéseken, melyeken keresztül el kell jutnunk erőnk végére és megérteni azt, hogy saját erőnkől nem tudunk Istennek tetsző életet élni. Kétségbeesetten felkiáltottunk az Úrhoz és Ő kegyelmesen

megszabadít bennünket. Szeretném azt hinni, hogy van lehetőség arra, hogy ne kelljen olyan gyakran mély pontra kerülni, de sajnos ennek a felfedezése még nem történt meg.

A belső változás, ami kívülről látszik

Isten, az Ő kegyelmében lehetővé tette számunkra, hogy örvendjünk győzelmének. Mégis a mennyországnak ezen az oldalán a harc soha sem fejeződik be. Mindannyiunk előtt, minden nap ott van a választási lehetőség, amit meg kell hoznunk: a test vágyainak fogunk élni, vagy életünket Isten Lelke formáló erejének vetjük alá magunkat?

Milyen gyönyörűséges erőforrásaink végére jutni és látni, amint Isten kegyelme által változtatja életünket. Egyedül Jézus Krisztus befejezett munkájában dicsekedhetünk. Mindannyian reménytelenül, örökre elvesztünk volna, ha nem lett volna a keresztség, de Isten nagy szeretete miatt mi, akik elvesztünk bűneinkben, megváltattunk és megkereszteltettünk Krisztusban.

Most már csodálatos kapcsolatunk lehet Istennel, mert nem én élek, hanem Krisztus, aki bennem él. Azt az életet, amit most élünk, hit által éljük Isten Fiában, aki szeretett bennünket, és Magát adta értünk. Isten kegyelme miatt mindannyian új teremtmények vagyunk Krisztus Jézusban. A régiék elmúltak, és minden újjá lett (Gal. 2:20).

Amikor Isten gyermekeivé válunk, lelkünk megelevenedik. Hirtelen megértjük, hogy az élet több annál, minthogy testünk ösztöneit kövessük. Megértjük, hogy a belső éhséget, amelyet testünk soha sem tudott megelégtetni, Istennel való szerető kapcsolatunk tudja betölteni. Minél jobban megismerjük Istent, annál jobban megtapasztaljuk békéjét és örömét, és felfedezzük azt, hogy az a betöltődés, amely a Lélekkel való találkozásból fakad, korlátlanul a test szűk skálája felett van.

Mennyire gyönyörű az, amikor elengedjük hiábavaló törekvéseinket és megengedjük, hogy a Lélek munkálkodjon! Mert a belül kivívott győzelem kifelé sugárzik, és nem kívülről befelé. Ez a tartós győzelem.

9.

Kegyelem Igazán szabadon!

Senki sem olyan szabad ezen a világon, mint az, aki hisz Jézus Krisztusban. Mint ahogy Pál mondta: „Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg és ne kötelezzétek el ismét magatokat szolgaságnak igájával” (Gal. 5:1).

A szabadság egy szabad erkölcsi ügynökséget jelent – annak a lehetősége, hogy igazi választást hozzon az ember. Annak ellenére, hogy a hívő valójában szabad, nem helyes a szabadság fogalmát arra használni, hogy meghatározzuk vele a bűnös embert. A hívőnek igazán csak egy választási lehetősége van – hogy hitét Jézus Krisztusba veti, vagy sem. Olyannyira rabja testének, hogy nem tudja megfékezni tetteit.

Manapság nagyon sokan tesznek rossz dolgokat anélkül, hogy tudnák, miért teszik. Azt mondják: „Gyűlölöm; nem akarom csinálni; nem értem miért teszem. Gyűlölöm magam, azért, mert ezt megteszem, de mégis megteszem.” Egy olyan erő tartja őket rabságban – ami Sátán hatalmának ereje.

Mielőtt Krisztushoz jöttünk volna, mindannyian a harag gyermekei voltunk, és egész életünket a test és érzelem vágyainak betöltéséért éltük. (lásd Eféz. 2:3) Az egyedüli választásunk abban volt, hogy melyik rabságot válasszuk. Nem voltunk erkölcsileg szabad ügynökök, mert nem volt meg hozzá a képességünk, hogy elforduljunk a bűntől. Lehet, hogy át tudtunk váltani az egyik istentelen életformából a másikba, de soha sem voltunk képesek arra, hogy igaz életet éljünk. Ilyen borzasztó állapotban nincs szabadságunk.

*Hogy szabadok maradjunk, nem
használhatjuk szabadságunkat,
egyetlen egy olyan területen sem, ami a
rabság igája alá tud hozni bennünket.*

Ez viszont ellentétben áll azzal a nagyszerű szabadsággal, amit Krisztusban kaptunk! Szabadságot kaptunk a test uralmától, mint Isten szeretetének és megbocsátásának elfogadói. Nem kell tovább testünk vágyainak rabjaiként élnünk. Megkaptuk azt a képességet, amellyel elfordulhatunk a bűntől és szolgálhatunk, és dicsőíthetjük Istent. Megszabadultunk a sötétség láncaitól, amelyek rabságban tartottak bennünket. Mert hiszünk és bízunk Jézus Krisztusban, szabadok vagyunk attól, hogy a törvény elvárásai szerint éljünk, hogy Isten elfogadjon bennünket. Isten gyermekeiként megízleltük a szabadságot mindennél jobban.

Szabadok vagyunk Krisztusban, és szabadságunk annyira kiterjed és olyan hatalmas, hogy Pál ezt mondhatta: „Minden szabad nekem, de nem minden használ; minden szabad nekem, de nem minden épít.” (1Kor. 10:23). Nincs a világon egyetlen olyan filozófia sem, amely ilyen etikai hatást tartalmazna. Az az ember, aki azt mondhatja, hogy: „minden szabad nekem de nem minden használ” a legszabadabb ember, aki valaha is élt.

Pál hangsúlyozta, hogy bár nekünk mindent szabad, de nem minden használ (1Kor. 10:23). Vannak olyan dolgok, amelyeket megtehetnénk, és nem kockáztatnák üdvösségünket, mégis megakadályoznák Istenben való növekedésünket. Kerüljük el azokat a dolgokat, amelyek elvonnak, megzavarnak bennünket, egyszerű, teljes szívvel történő Istenhez való kötődésünkben. Ha szabadok akarunk maradni, nem használhatjuk ki szabadságunkat egyetlen olyan területen sem, ami újra a rabság igája alá tud hajtani bennünket.

Rosszul használt szabadság

Az emberek sokszor félreértik a keresztyény szabadságot. Azt gondolják, hogy a Krisztusi szabadság engedély arra, hogy bármilyen bűnt elkövessenek. A szabadságukat a test dolgainak megcselekvésére használják. Ez teljes elferdítése annak, amit az Ige tanít a keresztyény szabadságról. Szabadságunk soha sem engedély a bűnre.

Az a dicsőséges szabadság, amire elhívtunk elsősorban testünk uralmától való szabadságot jelenti, ami egykor hatalmaskodott felettünk. A Róma 6-ban Pál azt mondja, hogy ez a Krisztusi szabadság egy olyan szabadság, amelyet Isten dicsőítésére és szolgálására kaptunk. Szabadok vagyunk, de nem arra, hogy bűnös, érzéki életünket éljük, amelyet egykor éltünk.

Ádám az Éden kertjében óriási szabadságot kapott. A kert minden fájáról ehetett, kivéve azt az egyet, amely a jó és a rossz tudásának fája volt. Isten már a kezdettől fogva tudta, hogy Ádám meg fogja szegni parancsolatát és enni fog a tiltott fáról, és így bűnt és nyomorúságot fog a világba hozni. Ennek ellenére Isten mégsem akadályozta meg fizikailag Ádámot, hogy egyen a gyümölcsből. Ádám kihasználta szabadságát és a mai napig elszenvedjük választásának katasztrofális következményeit. A bűn úgy jutott a világba, hogy egy ember helytelenül használta – kihasználta szabadságát.

Hasonlóan mi is választhatunk helytelenül abban, hogy hogyan fogjuk kihasználni Krisztusi szabadságunkat. Az is lehetséges, hogy úgy fogjuk használni ezt a nagyszerű szabadságot, hogy újra rabságba kerülünk. Mindannyian hallottuk már azt, amikor az emberek ilyeneket mondanak: „Szabad vagyok, mert keresztyény vagyok, mégis szándékozom megadni testemnek kívánságait, mert szabadságom van ebben.” Meg kell jegyeznünk, hogy arra is megvan a szabadságunk, hogy *ne* tegyük meg. Soha sem lenne szabad használni ezt a szabadságot arra, hogy kimagyarázzuk testünk akaratát és, hogy engedelmeskedjünk testünk akaratának. A Zsidók 12:1,2 azt mondja: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

Szabadság a szolgálatban

Most már tisztázott az a tény, hogy hogyan nem kellene használnunk a Krisztusi szabadságunkat. A kérdés az, hogy *hogyan* használjuk? Hogyan tudjuk úgy használni szabadságunkat, hogy ez dicsőítse Istent és segítsen nekünk növekedni kegyelemben – Pál adta meg erre a választ a Galácia 5:13-ban: „Mert ti szabadságra hívatotok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.” (Gal. 5:13). Azt mondta, hogy arra használjuk szabadságunkat, hogy szeretetben szolgáljuk egymást. Az Ige szüntelenül emlékeztet bennünket azokra a drága értékekre, amelyeket Isten az alázatos szolgálknak ad a szolgaságukért – szorgalmukért.

A Biblia újra és újra emlékeztet bennünket arra, hogy ha valóban Isten királyságában akarunk lenni, akkor szolgálnunk kell. Jézus egy nagyszerű dolgot mondott tanítványainak – amit mi úgy nevezünk: a Nagy parancsolat. Jézus ezt mondta: „Minden hatalom megadatott nekem mennyen és földön.” (Máté 28:18). El tudod képzelni, hogy ez mekkora erő lehetett? A világegyetem *minden* ereje *Neki* adatott. Jézusé minden erő, amely fényt ad a csillagoknak és összetart minden atomot.

Mit tett Jézus ezzel az erővel? Megrázta a világegyetemet? Talán kipörgetett néhány galaxist? Nem! Jézus levette felsőruháját, szolgai formát vett föl és megmosta tanítványai lábát. Miután megmosta az utolsó piszkos bokát és lábujjat, megkérdezte tanítványaitól: „Értitek-e, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam nektek...” (Ján. 13:12-15a).

Mi lenne, ha most azonnal azt mondhatnád, hogy a világegyetem minden hatalma az enyém? Mit tennél ezzel a hatalommal? Jézus vette a törölközőt és a vizet és megmosta tanítványai piszkos lábát. A világegyetem minden ereje és hatalma az Övé volt – mégis mit tett vele? Megmosta tanítványai lábát.

Nagyon kevesen vannak közülünk olyanok, akik szolgálni szeretnének. ellenkezőleg, szeretünk parancsokat osztogatni és vártni embereket. „Menj, hozd ide nekem azt!” „Add, ide azt a szerszámot!” „El kell, hogy menj ide, vagy oda!” Annyira szeretünk parancsokat osztogatni, és annyira mérgesek leszünk, ha parancsaink nincsenek teljesítve! Megsértődünk, duzzogunk. Szeretjük, amikor az uralkodó – uraló – osztály tagjai vagyunk... de Isten legnagyobb áldásai nem itt találhatók. Nem azért szabadítottunk meg, hogy mások felett uralkodjunk, hanem, hogy egymást szeretetben szolgáljuk. Kétség nélkül Isten Lelkének szívünkben való munkálkodására van szükségünk. Természetesen testem lázadni fog az ellen, hogy valakit szeretetben szolgáljak. Gyakran még a legegyszerűbb kérésre is hirtelen fogok reagálni: „Ha kérsz egy pohár vizet, menj és hozz magadnak. Ki volt tegnap a rabszolgád?” Testem szereti, amikor ellátják, gondoskodnak róla. Követeli, hogy szolgálják. Megszabadítottam testem rabságától, hogy most másokat tudjak szeretetben szolgálni! Az egész törvény egy mondatban van összefoglalva: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Máté 22:39).

A szabadság a szeretetre

Buddha, Jézus előtt kétezer évvel azt mondta: „Ne tedd másokkal azt, amit nem akarsz, hogy mások veled tegyenek.” Figyeld meg, hogy tagadó módba tette kijelentését. Ha nem akarsz, hogy valaki orron vágjon, akkor te se vágd orron. Ez egy tagadó módba (negatív) tett parancs.

Az arany szabály nem csupán a rossz kerülése; hanem tevékenyen (aktívan) keresni a lehetőséget arra, hogy gyakorlati módon fejezzük ki a szeretetet.

Sokan vannak, akik összetévesztik Buddha tanácsát az aranyszabállyal. Azt hiszik, hogy azért igazak, amit *nem* tesznek. Lehet, hogy azt mondják: „...hát, én nem bántok senkit. Sohasem öltem, és nem fekszem le mindenkiel.” A sok tiltás miatt az emberek semmirevalókká válnak.

Figyeld meg, hogy Jézus ezeket az etikai megkülönböztetéseket felszólító (pozitív) módba tette. Azt mondta: „És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal.” (Luk. 6:31). Ahogyan én szeretném, hogy szeressenek, úgy szeressek. Ahogyan én szeretnék ajándékokat kapni, úgy adjak én is ajándékokat.

Szeretni felebarátunkat azt jelenti, hogy másokért ötletes tevékenységeket teszünk örömmel. Az aranyszabály nem csupán a rossz kerülése; hanem tevékenyen keresni a lehetőséget arra, hogy gyakorlati módon fejezzük ki a szeretetet.

Jézus azt mondja, hogy a törvényt úgy töltjük be, hogy szeretjük Istent, és szeretjük felebarátainkat és úgy bánunk velük, ahogy mi szeretnénk, hogy ők velünk bánjanak. Szeretjük, amikor jó dolgokat beszélnek rólunk, hát beszéljünk mi is jól másokról. Szeretjük, amikor elnéznek hibáink felett, hát legyünk mi is ugyanolyan kegyelmesek másokkal szemben.

Gyülekezeti kannibalizmus

Miért van az, hogy, amikor valaki valami rosszindulatú, kegyetlen dolgot mond rólunk, az első reakciónk az, hogy megalázzuk? Mi is odadobunk néhány megjegyzést, hogy a többiek tudják, hogy bírálóink nem olyan szentek, mint amilyennek feltüntetik magukat, mások előtt. „...hát én csak az igazságot szeretném elmondani neked róla” – mondjuk. Amikor ők meghallják azt, amit róluk mondtál, akkor a pletykának, rágalmazásnak és a rosszindulatnak egy újabb végtelen körforgása kezdődik el.

Viszont ha látom, hogy valaki szépeket mond rólam és szeret, akkor azt mondom: „...hát, ő igazán egy kitűnő emberismerő. Tudod, ő egy nagyszerű jellem.”

Gyakran csináltam azt, hogy amikor valaki arra törekedett, hogy a másikat darabokra tépje előttem, törbe csaltam. Miután rázműdította szemetét, azt mondtam neki: „...hát ez nagyon érdekes; azt hiszem, hogy nem tudtad, hogy ő a nagybácsim, vagy talán igen?” Szerettem látni, hogyan reagálnak.

Pál figyelmeztetett bennünket: „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek” (Gal. 5:15). Ha észrevesszük, hogy marjuk és faljuk egymást – sértő, romboló és gúnyos dolgokat mondunk egymásról – akkor épp az ellenkezőjét tesszük annak, amit szeretetnek nevezünk. Szomorú, hogy az ilyen személyek közti emberevő viszony egyre nagyobb teret foglal el. Azt vesszük csak észre, hogy egy romboló és gonosz körben forgó okoskodás csapdájába estünk. Féltékenység, keserűség és erőlködés fejlődik ki, és a gyülekezet gyorsan megemészti önmagát. Megemészti egymást.

Hallottam egyszer egy történetet egy emberről, aki Angliában élt és sikeresen tenyésztette a vívókakasok egy különlegesen erős fajtáját. Kakasai szinte legyőzhetetlenek voltak a gödörben, és ez az ember nagyon büszke volt hírnevére, amire szert tett, törekvései során. Minden reggel kiment és csodálta harcos madarait.

Egy nap kiment megnézni kakasait, és elszörnyedésére a ketrecüket rendetlenül találta; tollak, vér és döglött állatok voltak mindenfelé. Drága állatai cafatokra tépve heverték szerteszét. Gyorsan fölhívta munkásait és megkérdezte mit történt. „Ki volt az az örült, aki ezeket a vad állatokat egy ketrecbe zárta kakasaimmal?” dühöngött. A szolga ezt válaszolta: „Én tettem egybe őket, uram.” „És miért tettél ilyen örültséget?” – kérdezte a tulajdonos. „...Hát” – mondta a munkás – „úgy gondoltam, hogy már megtanulhatták volna, hogy mind ugyanazon az oldalon harcolnak.” Persze a madarak nem voltak elég okosak, hogy felismerjék az igazi ellenséget.

Sajnos van, amikor a gyülekezetben mi sem mutatunk ennél sokkal jobb példát, csak lehet, hogy egy kicsit intelligensebben csináljuk. Gyakran megfélekezünk arról, hogy ki az igazi ellenségünk. Ellenségeink nem a baptisták, vagy a presbiteránusok. Igazi ellenségünk a Sötétség Hatalma, ami az embert a tévhit és a bűn rabságában tartja. Abba kell hagynunk önromboló versengéseinket, és elkezdni építeni Isten királyságát. Mert ha marjuk és faljuk egymást akkor megemészti egymást.

Egy napon véresen és összetörtén találjuk majd a gyülekezetet és akkor a világ ezt fogja mondani: „Ez neked kereszténység!”

Olyan tragikus, hogy a gyülekezet történelmében hosszú éveken keresztül marták és emésztették egymást a keresztények. Annyira beleéltük magunkat abba, hogy igazságtalanul megbélyegezzük és lenézzük a másik közösségeket, és ennél már semmi sem lehetne nemkívánatosabb eredményre vezető tényező Isten királyságának épülését tekintve.

Mint Krisztusban szabad emberek a Lélekben kell járnunk – a szeretet, megbocsátás és kegyesség lelkében. Az Úr kegyelmét és segítségét kell keresnünk, mert ez nem egy választási lehetőség számunkra. Hol fogjuk máshol megkapni azt az erőt, amely szükséges ahhoz, hogy ellenálljunk ennek a romboló köteléknek és arra figyeljünk, ami dicséretre méltó másokban, még azokban is, akikkel nem értünk egyet?

A szabadság felelőssége

A szabadsággal nagy felelősség jár. *Mindig*. Valaki egyszer azt mondta, hogy a szabadság ára az állandó éberség. Ahhoz, hogy megtartsuk szabadságunk, ébereknek kell lennünk, mert annyira könnyen elveszíthetjük.

Ne engedd meg, hogy rászedjenek és kihasználják szabadságodat arra, hogy a testednek tégy eleget. Igen, Krisztusban van szabadságunk, hogy úgy viselkedjünk, ahogy akarunk. Mindaddig, amíg Isten nem küldi a lelkedet a pokolba egy kérdéses tevékenységért, vizsgálj meg magad: „Ez a dolog lelassít engem? Talán gátolja a cél felé haladásom?”

Életem legfőbb vágya és célja, hogy teljessé legyek Krisztusban. Pál ezt mondta: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek!” (1Kor. 9:24), „egyet cselekszem, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak nekik dőlve célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.” (Fil. 3:14), „Annakokáért mi is, kiket a bizonyágnak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret. Nézzén a hitnek fedelmére és bevégezjére Jézus Krisztusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” (Zsid. 12:1,2).

Nem akarom, hogy bármi is megfékezzen. Nem akarom, hogy bármi is meggátolja növekedésem. Lehet, hogy valaki azt mondja: „De hát Chuck, semmi baj nincs X-el. Egy keresztény ezt megteheti.” Természetesen megteheti, de ez meg is gátolhatja a cél felé haladását! „Mindent szabad nekem, de nem minden használ; minden szabad nekem, de én nem adatom valakinek hatalma alá.” (1Kor. 6:12). Vannak dolgok, amelyeket megtehetek ugyan, de szétrombolhatják Krisztussal való kapcsolatomban. (1Kor. 6:12).

Ha meg akarom tartani szabadságom, vigyáznom kell, hogy ne használjam szabadságom olyan dolgokban, amelyek hatalmuk alá rendelhetnek. Ha már egyszer megadtam magam, nem vagyok többé szabad. Ha olyan dolgokban akarom használni szabadságomat, amelyek magukkal ragadhatnak, és nem fognak elengedni, akkor tovább már nem vagyok szabad. Nem jól használtam szabadságom. Újra rabságba sodortam magam és így nem lehet élni.

Hála Istennek, hogy mi Krisztusi szabadságot kaptunk és megkaptuk az erőforrásokat is ahhoz, hogy szabadok maradjunk! A szavak csupán nem tudják kifejezni, mit jelent igazán *szabadnak* lenni.

Segítsen bennünket az Úr, hogy szabadon szeressük, szabadon szolgáljuk egymást és szabadon keressük egymás javát. Mert csak akkor tudjuk majd végre teljesen megtapasztalni azokat az összehasonlíthatatlan örömöket, amelyeket csak Isten nagy kegyelmének szabadságában találhatunk meg.

10.

Kegyelem

Nem fognak megvadulni?

Nagyon sok embernek van egy alaptalan félelme, hogy Isten kegyelme bűnös élethez fog vezetni. Attól félnek, hogy ha a hívők megértik azt, hogy Isten nem cselekedeteik alapján ítéli meg őket, hanem Krisztusba vetett hitük alapján, akkor elszabadulnak. „Álljunk csak meg egy kicsit Chuck!” mondják. „Ha így megnyitod az ajtót, akkor az emberek mindenféle gonoszságot és szörnyűséget fognak elkövetni és ezt mondják: „Kegyelme elfedez mindent, amit teszek”. Ez az ellenkezés nem új dolog. Amikor Pál a kegyelem evangéliumát hirdette a pogányok között, a zsidók azonnal ellenkeztek vele. Azt hitték, hogy ha ilyen szabadságot adunk a pogányoknak, akkor megvadulnak. Péter is látta Pál evangéliumának félremagyarázásából adódó veszélyeket és levelében ezt mondta: „És a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségnek tartsátok; amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írta nektek a neki adott bölcsesség szerint; szinte minden levelében is, amikor ezekről beszél azokban; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amiket a tudatlanok és állhatatlanok elcsúrnak-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztere.” (2Péter 3:15,16).

Sajnos mindig voltak és lesznek olyanok, akik kiforgatják Isten ígését – saját veszتükre. Pál evangéliumát kimagyarázásként használják, hogy lázadó, bűnös életüket éljék. Az evangéliumot azonban így soha sem lehet igazából megérteni.

Halott vagy!

A Róma 5-ben Pál bemutatja Isten kegyelmén alapuló kapcsolatát. A 20. versben azt mondja: „...ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik.” A következő fejezet első versében Pál elképzei, amint az emberek azt mondják: „...hát akkor tegyük talán a bűnt, hogy a kegyelem bővülködjön?” Isten bővülködő kegyelme csodálatos. Adjuk hát meg a kegyelemnek a lehetőséget, hogy igazán bővülködjön. Pál erre így válaszol: „Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élnénk még abban?” (Róm. 6:2). Ebben a válaszban a keresztény számára egy kulcsfontosságú dolog található.

Képzeld el, hogy kiraboltam egy bankot. Börtönbe csuknak és bíróság elé vezetnek. Néhány hét múlva az esküdtszék meghozza a döntést „Bűnös!” Ekkor a bíró kitűzi az ítélet kihirdetésének napját. Most jól megnézhetem magam; fegyvert használtam; néhány lyukat lőttem a mennyezetbe; megijesztettem az ostoba bankpénztárost. Végül eljön a nap, amikor meg kell jelennem a bíró előtt az ítélethirdetés miatt. Az igazságszolgáltatás megtörtént. A bíróság letartóztatta és elítélte a bűnöst. A bíróság elé állok, s a bíró ezt mondja: „Kérem, a vádlott álljon fel.” Felállok, és ő ezt mondja: „A bíróság bűnösnek találja és ötévi börtönbüntetésre ítéli, amit az állami fegyházban kell letöltenie.” A hírek annyira megviselnek, hogy szívrohamot kapok és a helyszínen meghalok.

A bíróság talán öt évig majd fogva tartja a holttestem? Nem. Halálom azonnal felment a törvény ítélete alól. Az ítéletnek nincs többé hatalma felettem, mert halott vagyok.

Ez az, amire Pál felhívja figyelmünket, akik Jézus Krisztusba vetett hitünk miatt megigazultunk Isten előtt és most az Ő nagyszerű kegyelmében élünk. Továbbá már nem a test szerint élünk a régi énünk halott. A törvény halálra ítél bennünket. Krisztus keresztfeszítése eleget tett a törvény követeléseinek. A te ó embered meg lett feszítve. Ha a te ó embered halott, akkor hogyan élhetsz tovább a bűnben? Meghaltunk a régi életünknek.

„Krisztussal együtt megfeszítetttem.” írja Pál: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal. 2:20). Többé már nem éljük régi, önző életünket. Véget értek énközpontú napjaink, továbbá nem a test szerint élünk. Most már szabadok vagyunk a törvénytől bűnös természetunktől és ó emberünk szörnyű büntudatától, mert a bűnös ember Krisztussal együtt megfeszítettett. Most már, Krisztusban bízva Istent követjük.

Ha halott vagy, viselkedj is úgy!

Az a hit igazít meg, amely a cselekedeteken keresztül bizonyítja magát Isten dolgaiban. Ha még most is az ó emberem mocskában és romlottságában élek – palástként használva Isten kegyelmét bukásaim elfedésére – akkor saját magam csapom be. Nem vagyok igazán Isten gyermeke. A Jakab 2:26 ezt mondja: „Mert amiképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.”

Az Isten Lelkétől újjászületett ember ezt ki fogja mutatni életében. Jézus ezt mondta: „Miért mondjátok pedig nekem: Uram! Uram! Ha nem teszitek amiket mondok? Valaki énhozzám jön és hallgatja az én beszédeimet és azokat megtartja, megmondom nektek, mihez hasonló. Hasonló valamely házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentumot: amikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta, mert kösziklán épült. Aki pedig hallgatja, de nem tartja meg hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földön építette házat fundamentum nélkül: amelybe beleütközvén a folyóvíz azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.” (Luk. 6:46-49).

János apostol ezt írta: „...és erről tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az és nincs meg abban az igazság.” (1Ján. 2:3,4). Levelében kétszer is megemlíti azt, hogy aki a Lélektől született, nem járhat a bűnben. (1Ján. 3:9; 5:18) Ne áldd útját Isten kegyelmének! Higgy és bízz az Úr Jézus Krisztusban a te Megváltódban és ebben a megújult kapcsolatban élj.

Szeresd Istent és tedd azt, amit akarsz!

Egyesek erre azt mondják: „...hát ha nem a jó cselekedeteink váltanak meg bennünket, akkor miért ne dohányozhatnánk, vagy miért ne lóghatnánk szüntelen a kocsmában?” Nem azért nem teszem ezeket a dolgokat, mert *nem* tehetem, hanem mert nincs rá igényem, vágyam. Krisztus szerelme szorongat, hogy Neki tetsző életet éljek. Miután megtapasztaltam szeretetét, nem akarok elfordulni Tőle. Olyan közel akarok kerülni Jézushoz, amilyen közelre csak lehet, mert szeretem Őt és Ő is szeret engem. Nem akarok semmi olyat tenni, ami meggyalázná Őt. Kissé gúnyosan azt mondhatom, hogy sokkal tisztább életet élek, a kegyelem alatt, mint a törvény alatt. Egy törvénykező kapcsolatban mindig feljebb emelem a mércét. Azt próbálom mindig kideríteni, vajon bizonyos cselekedeteim helyesek-e, vagy helytelenek. Mindig kibúvókat keresek. Minden cselekedetem igazolom. A törvénykezés mércéinek lélek, meg attól talán egy kicsit jobban.

*Isten nem törvénnyel akar megkötözni;
szeretetével magához akar vonni. Ez a
kegyelem evangéliuma.*

Az Úrral való szerető kapcsolat ettől teljesen eltér. Nem vitázom többé, hogy vajon ez a dolog jó vagy rossz, hanem inkább azt kérdezem magamtól: „Kedves ez az én Atyám előtt? Szeretem Őt és kedveskedni akarok Neki. Ő annyira szeret engem, hogy nem akarom megbántani, nem akarok Neki fájdalmat okozni. Örülne ennek az én Atyám, ha megtenném? Talán ahol még a törvény se szólna ellenem, szívem azt mondja, hogy Isten megszomorodna, ha megtenném azt, amire gondoltam.”

Isten egy szerető kapcsolatot szeretne kialakítani mindannyiunkkal. Isten nem törvénnyel akar megkötözni. Szeretetével akar Magához vonni. Ez Isten kegyelmének evangéliuma, az az igazság, amelyet Isten a törvény nélkül tulajdonított nekünk.

Sokan nem értik meg, hogy a szeretet az egyedüli ihletés a jóságra. A keresztyénségben a félelem soha sem elsődleges hajtóerő. Ha csak azért vagyunk jók, mert félünk rosszak lenni, az nem valódi igazság. Lehet, hogy külsőleg óvatosnak és körültekintőnek tűnő életünk különböző rossz indítékokat és helytelen, elferdült indítékokat takar. Ha csak a következményektől való félelem az,

ami visszatart bennünket a rossz cselekvésétől, akkor csupán csak az elfojtott gonoszságnak, rossznak lehetünk példái. Ez nem igazi jóság. Az igazi jóság kizárólag és csakis a szeretet miatt nem teszi a rosszat. Akkor találtuk meg a valódi igazság hajtóerejét, ha erkölcsi választásaink alapja a heves szeretet, amely arra ösztönöz bennünket, hogy távoldartsunk magunktól olyan dolgokat, amelyek megszorítják Isten szívét.

A Lélek gyümölcse a szeretet. A szeretet egyik kiemelkedő jellemzője a jóság. Amikor tudatában vagyunk a szeretetnek, akkor tapasztaljuk meg az örömet. Ha szeretet van az életünkben, akkor békénk is van. A szeretet kimutatása mindig a türelemben és hosszútűrésben mutatkozik meg. A szeretet jellemzője a gyengédség és kedvesség. A lényeg az, hogy amikor a Lélek gyümölcsözik bennünk, a megterhelő külsőségek, mint például a törvény, eltűnnek. *A törvény a szeretet által lett betöltve.*

Felfedezzük, hogy az igazságos élet többé már nem teher számunkra, hanem öröm, mert egy szerelmes kapcsolatban vagyunk Jézussal.

Hosszadalmas probléma

Megismerhetjük és megtapasztalhatjuk Isten kegyelmét. Élhetünk a Jézus Krisztusban való hit általi megigazulás örömeiben és békéjében, és biztosak lehetünk abban, hogy igazakként állunk Isten előtt. Azért van ilyen bizonyosságom, mert tudom, hogy Krisztussal együtt megfeszítettem. A test által uralt életem halott, és most egy új életet élek Jézus Krisztus Lelke által. Új természetem van, Jézus Krisztus természete. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak. Íme újjá lett minden.” (2Kor. 5:17). Ez egy hihetetlenül felszabadító igazság.

Mégis van egy kis problémám. Még mindig ebben a testben vagyok, és amíg ebben a testben vagyok, alá vagyok rendelve a testem vágyainak, erejének. Ezért szüntelenül harc folyik bennem; testem elkezd bombázni. A testem – az ő emberem – halott, mégis olyan, mintha szüntelen magammal kellene hordoznom ezt a hullát. Olyan vagyok, mint „János úr barátja, aki egy hullát vonszol magával”, akitől nem tud megszabadulni.

Fontos emlékeznünk arra, hogy az Ige éles megkülönböztetést tesz: a lelkem meg van váltva, de a testem nincs. Ez óriási ellentétet kelt bennem. Pál ezt mondta a Róma 8:22,23-ban: „Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. Nemcsak ez pedig, hanem maguk a Lélek zsengeinek birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban várva a fiúságot, a mi testünknek megváltását.” Olyan gyakran sóhajtozom és sírok Isten előtt testem gyengeségei miatt.

Miután Jézus imádkozott a Gecsemáné kertben, „...visszatért és alva találta őket és mondta Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.” (Márk 14:37,38). Senki ennél nem szólt igazabb szavakat. Valóban a lelkem kész, de a testem gyenge. Vajúdok, sóhajtozom és azt mondom: „Óh, én nyomorult ember, mikor szabadulok meg már e romlandóságnak testéből!” Alig várom már, hogy megszabaduljak ettől a régi holttesttől.

Gyengeségemben a Lélek meggyőz és megerősít és elmém az Úr felé fordul.

Egy napon mindannyian megszabadulunk bűnös természetunktől. Ezt mondja az Ige: „Mert szükséges, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltözzön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltözzön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz Ige, mely meg van írva: elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn

ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, Aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (1Kor. 15:53-57).

Időközben azért nincs minden veszve. Gyengeségemben a Lélek meggyőződést ad és elménk az Úr felé fordul. Az Ő segítségét és erejét keresem. Elkezdem megtapasztalni Jézus győzelmét. Beláttam, hogy az Ő erejére és hatalmára kell támaszkodnom naponta ahhoz, hogy Neki kedves életet éljek. Nincs lehetőségem arra, hogy egy ideig vegetáljak. Abban a pillanatban, amikor ezt teszem, testem kezd ébredezni, hatást gyakorol rám és elkezd uralni. Legyőzöttnek kell tartanom testi kívánságaimat, mert különben azok fognak uralni engem. Pál írta: „Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.” (1Kor. 9:27).

Ha nem öröködöm, akkor azt fogom látni, hogy újra a testem ural; ez talán azt jelenti, hogy nincs tovább üdvösségem? Talán újra üdvözlőm kell? Nem. Még most is hiszek Jézus Krisztusban. Még most is szeretem az Urat, és továbbra is hitem tulajdoníttatik nekem igazsággul. Éppen hitem és új életem miatt nem engedhetem meg, hogy testem uraljon.

Habár időnként csapdába esek, elbotlok, de nem tudok ottmaradni. Isten nem fogja megengedni, hogy a bűnben maradjak. Nem fogja megengedni, hogy gond nélkül megússzam a dolgokat, mert lehet, hogy én is azt akarom csinálni, mint mások. Lehet, hogy ők megtehetik, minden gond nélkül, de én nem tehetem meg! Ha megpróbálom követni a világ útját, a világ dolgait, amit mindenki csinál, akkor vagy beleesek, vagy meggyűlölöm őket, vagy lebukok. Azért, mert Isten szeret bennünket és gyermekei vagyunk, nem ússzuk meg úgy a bűnt, mint a világ.

Egyáltalán nincsenek mércék?

Lehetséges, hogy valaki még mindig azt mondaná: „Ha kegyelem alatt vagyunk, nem is kell figyelembe vennünk Isten mércéit?” Ez egyáltalán nem így van. Istennel való kapcsolatunkban megkaptuk a Szent Lélek erejét. Krisztusban új természetünk lesz, és ez a természet összhangban vágyik élni Isten szeretetével és szentségével. A Szent Lélek ereje által nem kell tovább tusakodnunk, hogy azt tegyük, ami jó. Így értette ezt János is, amikor ezt írta: „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; az Ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (1Ján. 5:3). Isten bennünk lakozó ereje segít abban, hogy azt válasszuk, ami jó, és hogy tartózkodjunk a gonosztól.

Akik olvasták a klasszikusokat, valószínű, hogy ismerik Odüsszeusz történetét. Utazásai során ez az ókori utazó történeteket hallott a szirének szigetéről – a halálos varázslók olyan gyönyörű zenét játszottak, hogy amikor a hajósok arra vitorláztak; ezt a gyönyörű zenét hallva a sziget felé fordultak és nekiütköztek annak. Senki sem hallotta a habeányok énekét úgy, hogy életben maradt volna. Egy olyan álmodozónak, mint Odüsszeusz ez kihívást jelentett. Elhatározta, hogy ő lesz az első, aki meghallja a habeányok énekét és élve marad.

Annak érdekében, hogy elérje célját, Odüsszeusz viaszt tömetett a legénység fülébe és megparancsolta, hogy jó erősen kössék az árbochoz. Amint a sziget mellett hajóztak megszólalt a csábító zene. Odüsszeusz ki akart szabadulni a kötelékekből, küszködött, hogy kiszabadulhasson és a part felé úszhasson. Átkozta legénységét és kérte, hogy hajózzanak a sziklák felé, de emberei nem hallották kiáltozását. Odüsszeusz továbbra is hadakozott, mert ki akart szabadulni; mindaddig, amíg biztonságosabb vizekre nem hajóztak. Hallotta a szirének énekét és élt – de ezután mindig üldözte ez az elámító zene.

A görög mitológia beszél még egy hajóról, amelyik elhajózott a sziget mellett úgy, hogy emberei életben maradtak. Amikor a habeányok csodálatos zenéje halálba akarta csalogatni a legénységet; egy tehetséges ember, Orfeusz, aki a fedélzeten volt elővette lantját és elkezdett játszani. Orfeusz zenéje sokkal szebb volt, mint a szirének éneke és így a tengerészek elfordultak a sziklától és biztonságban továbbhajóztak, elbűvölve ettől az új, tökéletes hangzású dallamtól, ami életet adott nekik.

Amikor érezzük a kísértés vonzását, vagy azt tesszük, amit Odüsszeusz, vagy azt, amit Orfeusz tett. Egyesek számára a világ varázsló dallamai szinte ellenállhatatlan csábítást jelentenek. A

törvénnyel kötözik meg magukat, mégis, mikor a test hatalma csábítja őket, a törvény szabályai ellen küszködnek. Egyedüli reménységük a törvényben van, ami visszatartja őket a bűntől.

*A Krisztusi egység öröme túlszárnyalja
mindazt, amit a világ nyújthat.*

Vannak olyanok, akik egy új zenét – a menny zenéjét hallották szívükben. Meglátják, hogy Jézus Krisztus szeretete olyan erős és annyira betölt, hogy habár a világ még mindig vonzó, szívesen maguk mögött hagyják azt, hogy Krisztus az Ő csodás jelenébe vonja őket. Nem kell őket sem megötözni sem megszorítani. Nem kell meghatározott korlátok ellen harcolniuk, mert megtalálták Istennel a dicsőséges közelséget.

A Krisztusi egység öröme túlszárnyalja mindazt, amit a világ nyújthat. A bűn csábítása és vonzása elveszítette erejét. Azoknak, akik ezt a betöltekezést megtalálták nincs szükségük törvényre. Ahelyett, hogy szolgai módon követnék azokat a szabályzatokat, amelyek ezt mondják: „Ne verd be felebarátod fejét!” Semmi kedvünk nincs ezt tenni, mert helyette Isten szeretetét választjuk, amely megérintette életünket. Ők csak azt szeretnék látni, ha felebarátjuk megtérne.

Valamelyik nap ezt a valóságban is láttam. Amint a Golgota Gyülekezethez közeli úton vezettem, egy kocsit jelent meg előttem. Az autót egy öreg, ősz hajú néni vezette. Engem se látott és még sok más sem, akiknek majdnem nekiment. Ha a többi autós nem lett volna figyelmes, szörnyű baleset lett volna. A néni olyan sok örült mozdulatot tett, hogy elkezdtem érte imádkozni: „Uram, kérlek segíts ennek az öreg néninek, hogy biztonságban hazaérjen.” Akik ismernek, bizonyíthatják, hogy aggodalmam csodának számított. Annyira csodálatos megtapasztalni mindazokat a változásokat, amelyeket Isten szeretete munkál ki bennem Jézus Krisztuson keresztül.

Állandó szeretet

Krisztus tette lehetővé számunkra, hogy egy igazi egységet tapasztaljunk meg Istennel. Isten nem olyan, hogy egyik pillanatban közel van hozzánk, a másik pillanatban pedig távol. Habár elbotlunk, s még sok területén az életnek gyengék vagyunk, nem vagyunk kevésbé igazak Isten előtt, hangulatunk változásától függően. Istennel való kapcsolatunk szilárd és biztos, mert nem rajtunk, vagy cselekedeteinken alapul. Istennel való kapcsolatunk Jézusra épül. Bűneinket magára vette, helyettünk halt meg, hogy üdvösséget adjon hit által. Felejtük el azt a gondolkodásmódot, amely azt mondja, hogy Isten csak akkor szeret bennünket, ha „jók” vagyunk és elutasít bennünket, ha „rosszak” vagyunk.

Gyakran felhívom az unokámat. Szeretek vele reggelente beszélgetni, hogy hogy mennek a dolgok. Van, amikor beszélgetés közben azt mondja: „Olyan morgolódós vagyok ma, nagyapa.” Talán ezért kevésbé szeretem őt? Tudja, hogy ilyen de ez nem változtatja meg felé érzett szeretetemet egy cseppet sem, és semmivel sem szeretem jobban, amikor aranyos. Én csak szeretem őt. Szeretem akkor is, amikor zsörtölődik és akkor is, amikor aranyos.

Isten szintén így néz bennünket. Amikor zsörtölődünk hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy: *Isten ma nem szerethet. Még magam sem tudom szeretni önmagamat. Szörnyű vagyok. Senkit sem akarok látni.* Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy amikor elbotlunk, Isten nem szeret tovább bennünket. Ez egyáltalán nem így van! Ha igazságunk cselekedeteinktől függne, akkor Jézusnak soha sem kellett volna meghalnia.

Amikor Jézus hitünket számítja igazságnak, akkor egy gyönyörű, szilárd és szerető kapcsolatot kínál fel. Szeretjük azt a hozzáállást, ami azt mondja: „Gyere be és ülj le. Hadd segítsék; hadd erősítselek meg.”

Isten szeret. Annyira drága vagy Neki, hogy kiválasztott és elhívott, hogy az örökkévalóságban Vele légy. Ezért van az, hogy a kegyelem megismerése nem ad a bűnre szabadságot. Sokkal több öröm van a Megváltóban, mint a bűnben, mert Ő örökkévaló, a bűn pedig ideig való.

11. Kegyelem Rejtett csapdák és taposóaknák

Úgy tűnik, hogy mindig vannak olyanok, akik készek szorgalmasan betakarítani a termést.

A Golgota Gyülekezet parkolójában gyakran találkozunk olyan emberekkel, akik furcsa tanításukat terjesztik szórólapok osztogatásával. Máskor meg olyan embereket látunk a kocsifelhajtón, akik tanításukkal megpróbálták befolyásolni a gyülekezetbe jövő hívőket. Mindig megkérdezzük tőlük: „Miért osztogatnád szórólapjaidat egy másik gyülekezetben?” Ha valamilyen különleges eseményt rendeznénk és szórólapok osztogatásával szeretnénk a hívők tudtára adni valamit, akkor testvéreinket küldenénk a partra, vagy a bevásárló központba és nem egy másik gyülekezetbe küldenénk őket! Miért mennél egy olyan gyülekezetbe, ahol az emberek már megalapozottak és miért próbálnád őket megtéríteni.

Ha életerős tanításod van és úgy érzed, hogy ezt másoknak is meg kell érteni és hinni, akkor ahelyett, hogy megpróbálsz bennünket megtéríteni, miért nem adod meg nekünk a lehetőséget, hogy lássuk, hogyan változtatta meg ez az igazság a *te* életed Jézus Krisztus képmására; engedd meg, hogy lássuk, amint megéled ezt az igazságot a *te* életedben, s biztos lehetsz abban, hogy meg fogjuk kérdezni, hogy mi az a másság az életedben, mert látni fogjuk dicsőséges odaszánásodat az Úrnak, és erre mi is vágyunk fogunk.

Szomorú, hogy az emberek soha sincsenek megelégedve ezzel a válasszal. Szörnyű, hogy úgy érzik, hogy isteni elhívásuk van arra, hogy széttepjék Krisztus testét gyözködéseikkel. Ezért van az Újszövetségben annyi helyen figyelmeztetés és intés a hamis tanítók ravasz és csábító tanításaik ellen.

Biztos lehetsz

Minden szekta el akarja ferdíteni Krisztus evangéliumát. Gyakran erősen kihangsúlyozzák a cselekedeteket és a cselekedetek általi megigazulást. Ha egy szektatagot megkérdezel, hogy újjászületett-e, minden bizonnyal ezt fogja válaszolni: „Testvér, ezt addig nem fogod tudni, amíg meg nem halsz, mert nem tudod, hogy mi lesz az utolsó cselekedeted.” Nem lenne szörnyű ezt akkor megtudni?

Isten azt akarja, hogy biztosak legyünk üdvösségünkben és ha Jézus Krisztus munkájától függünk, akkor biztosak lehetünk ebben. Ha üdvösségünk cselekedeteinkre alapszik, akkor üdvösségünk bizonyossága meghaladja értelmünket.

*A Biblia azt tanítja, hogy az üdvösség
útja valóban egy keskeny út.*

Ha üdvösségünk hitvallásunkhoz való hűségunktől, vagy a cselekedeteknek egy rendszerétől függ, akkor valójában addig nem fogjuk megtudni örökkévaló sorsunk, amíg meg nem halunk... de akkor már túl késő lesz, de ha üdvösségünk kizárólag Krisztusba vetett hitünkre és az Ő elvégzett munkájára alapszik, akkor biztosak lehetünk üdvösségünkben.

Tudod, én sem cselekedeteimben, sem önigazultságomban nem bízom. Én az Ő munkájában és igazságában vagyok biztos. Ahogyan a dalíró írta: „Jézus vére s az igazság, amin épül a reménység; nem bízhatom kincseimben, de csakis Jézus nevében.” Pál annyira biztos ebben az igazságban, hogy ezt írja: „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is nektek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk legyen átok.” (Gal. 1:8). Kemény szavak ezek! Pál ezt a kifejezést használja: *anathema*, ami azt jelenti: „a legmélyebb pokolba átkozott”.

Tegyük fel, hogy egy angyal ül ma este az ágyadon. Nyugtalan vagy, fölébredsz és egy sugárzó teremtményt láatsz az ágyad végében ülni, és mellesleg 2,5 méter magas. Ha azt mondja: „Ne félj! Örömhírt hoztam neked. Te egy különleges személy vagy – Isten egy különleges munkára választott ki. Ezt a dolgot csak tedd meg Istennek és akkor üdvözülsz.” Milyen következtetést vonnál le? Egy dolog biztos: ez az angyal nem Istentől jött. Legyen átkozott!

A Biblia azt tanítja, hogy az üdvösség útja valójában egy keskeny út. Pál szavai szinte agyonütötték a manapság is széleskörűen elterjedt vallási formát: „Hiszem, hogy ha egy személy azt teszi, amit szívében jónak lát, akkor azt Isten elfogadja.” Péter ezt mondta: „Ez ama kő, melyet ti, építők megvetettetek, mely lett a szegletnek fejevé. És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap.Csel. 4:11,12).

Sokan manapság így válaszolnának: „Ugyan Péter, te nagyon bekorlátolt vagy. Azt akarod mondani, hogy Jézus az egyedüli út? Ez túl keskeny út. Én ezt nem tudom követni.” Helyes. Akkor légy átkozott. „De hát ezek nagyon kemény szavak” – mondanák. „Túl keskeny. Biztos, hogy Jézus ennél szélesebb útra gondolt!” De hát Jézus maga mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki sem jöhet az Atyához, hanemha én általam.” (Ján. 14:6). És Jézus volt az, aki mondta: „Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, aki megtalálják azt.” (Máté 7:13,14).

Pálnak végig igaza volt, szinte még ma is hallod, amint együtt könyörög a galáciabeliekkel: „Figyeljete, még egyszer mondom. Ha én, vagy egy mennyből való angyal vagy bárki más jönne és terhelne benneteket – azzal, hogy bízz magadban, cselekedeteidben, jószágodban, igazságodban, a törvény megtartásában, a körülmetélkedésben, különböző szertartások követésében, vagy abban, hogy egy bizonyos csoporthoz csatlakozol és sokat adakozol – legyen átkozott!”

Miért volt Pál ilyen hajthatatlan ebben a kérdésben? Mert Isten úgy fogadott el bennünket, ahogy vagyunk –, ahogy hiszünk az Ő fiában, Jézus Krisztusban. Krisztusba vetett hitünk miatt minden bűntől megtisztított bennünket és elfogadott bennünket. Isten szeretné kiárasztani ránk szeretetének gazdagságát és teljességét – nem azért, mert megérdemeljük, hanem azért, mert szeret bennünket. Ez a kegyelem evangéliuma Jézus Krisztusban. Végülis ezért halt meg Pál.

Ez egy csoda

Nem gondolkodtál már azon, hogy miért foglal el olyan jelentős helyet az emberek életében az a tanítás, amely a cselekedetek általi megigazulást hirdeti? Bevallom, én is ezt tettem.

Kétségtelen, hogy Pál is csodálkozott ezen, hiszen ezt mondta a galáciabelieknek: „Csodálkozom, hogy Attól, Aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott ily hamar más evangéliumra hajlotok.” (Gal. 1:6). Valóban csoda az, hogy az emberek elhagynák Krisztus kegyelmét egy másik evangéliumért – különösen, ha ez az „evangélium” egyáltalán nem örömhír!

Bármikor egy személy ezt mondja: „Jó hinni Krisztusban, de ennél egy kicsit többet is kell tenni.” Akkor vigyázz! Abban a pillanatban, amikor azt mondod nekem, hogy szentnek kell lennem és szentségemmel kell bizonyítanom Isten előtt, akkor nem Isten felé vezetsz; ellenkezőleg,

eltávolítasz Tőle. Nem vagyok igaz és szent sem vagyok és semmiképp sem lehetek, ezért amit mondasz *nem* jó hír számomra. Egyáltalán nem jó hír. Ez a halálnak a kihirdetése.

Pál nem tudja megérteni miért akarna valaki elfordulni Istennel kialakított szerető kapcsolattól, és megpróbálnak kialakítani egy olyan kapcsolatot, amely cselekedetekre, körülmétkedésre, vagy a törvény megtartására alapozódik. „Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát” – írta Pál (Gal. 1:7).

A szeretet a fegyvered

Csoda, hogy az emberek elhagynák az igazi evangéliumot egy hamisért, de az nem titok, hogy hogyan toboroznak új tanítványokat a hamis tanítók. Pál kiemeli, hogy az egyik ismert módszerük a buzgóság: „Nem szépen buzgólkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettük buzgólkodjatok.” (Gal. 4:17).

Azok, akiket berángattak egy szektába, gyakran arról a hihetetlen szeretetről és figyelemről beszélnek, amelyet feléjük tanúsítottak, amikor a szekta jó lehetőségnek találta őket. Ha a személy már egyszer elkötelezte magát a csoportnak, akkor buzgóságuk szeretetből az átnevelésre vált át. Ahelyett, hogy szeretettel árasztanák el az újonnan megtértet, fizikailag fárasztó fegyelem alá helyezik, és végül a teljes kimerültségig lefárasztják. Az önbizalom legkisebb formáját is elfojtják, és a személy végletesen gyanakvóvá válik a csoport lelki elferdítéseivel szemben.

A kezdetben annyira könnyedén tanúsított szeretet csak egy eszköz arra, hogy a személyt elkülönítsék és a rabság igájába hajtsák. Ha valaki nem a program elvárásai szerint jár el, a szeretet gyorsan véget ér és a személyt hamarosan kizárják és kiközösítik maguk közül. Ha nem fogadja el az új meggyőzést a „szeretet” gyorsan nyitott ellenségeskedéssé válik. Szolgálatom korai éveiben Tusconban volt egy kellemetlen találkozásom a „Csak Jézus” pünkösdi csoporttal. Ez a szekta azt tanítja, hogy az Atya, Fiú és Szent Lélek megnevezések csupán különböző formái annak, ahogyan Jézust nevezik. (Természetesen nehezen tudják megmagyarázni, hogy kihez szólt Jézus amikor az Atyához imádkozott, vagy ki szólt a mennyből Jézus keresztségénél. Lehet, hogy az a hang, aki a Máté 3:17-ben ezt mondta – „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm” –, csak egy ötletes hasbeszélő volt?) Ennek az elméletnek a bizonyítékai gyengék, mégis ennek a meggyőződésnek a követői mindenféle zavart szeretetnek kelteni.

Szomorú, hogy a gyülekezetünkben néhány befolyásos ember behozta ezt a tévtanítást. Hamarosan engem is célba vettek következő alanyukként és elkezdtek „buzgón befolyásolni”. Meghívtak ebédre és elkezdtek dicsérni nagyszerű szolgálatom, és hogy mennyire szeretik a gyülekezetet.

Mindig gyűlöltem vitázni az emberekkel a Bibliáról. Általában megengedem, hogy kifejtsék hibás nézeteiket anélkül, hogy megpróbálnám őket darabokra tépni. Ezért ezek az emberek elkezdtek idézni az Igét, ahol Jézus ezt mondta: „Én és az Atya egyek vagyunk.” (Ján. 10:30) és én ezt mondtam: „Igen, így van. Jézus ezt mondta.” Minden alkalommal, amikor az Igét idézték azt mondtam: „Igen, ezt mondja.” De nem vitáztam velük.

Természetesen ezt a kérdést sok igével egyértelművé tehettem volna, de nem zavartattam magam, hogy vitázzam velük. Jézus ezt mondta: „Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele” (Máté 5:25). Ezért egyeztem azokkal az igékkel, amelyeket idéztek. Habár nem egyeztem sajátos magyarázataikkal, mégis magával az Igével mindig egyeztem. Mivel nem vitáztam velük azt gondolták, hogy meggyőztek.

Egy nap felhozták tanításukat egy felnőtt bibliaórán. Amikor a tanító alaposan megcáfolta nézetüket, egyesek közülük arra hivatkoztak, hogy részt vettem táborozásukon. A tanító azonnal behívott, hogy lerendezzük ezt a vitát. Amikor az órán elmondtam, hogy hiszem azt, hogy Isten egy és mégis három különböző személyben nyilatkoztatta ki magát: az Atya, a Fiú és a Szent Lélek személyében, akkor a „Csak Jézus” szekta tagjai elsápadtak.

Másnap felhívtak és ezt mondták: „Szeretnénk veled találkozni ma este nálunk.” Az este meglátogattam őket, és akkor elkezdtek követelőzni: „Mi ez a nagy új gondolat, megtagadjuk az igazságot? Hogyan tagadhatod meg azt, amiben igazán hiszel?” Ekkor így válaszoltam: „Nem

tagadtam meg. Sem az igazságot nem tagadtam meg, sem azt, amiben hiszek. Az órán pontosan azt mondtam el, amiben hiszek. Nem hiszem, hogy Jézus olcsó hasbeszélő trükköket játszott, és azt sem hiszem, hogy megpróbálta becsapni az embereket, amikor az Atyához imádkozott. Hiszem, hogy az Atya, Fiú és a Szent Lélek egymástól különálló személyek, mégis csak egy Isten van.” Ekkor láttam, hogy elkezdtek bizonytalankodni.

„Testvér, Isten egy kijelentést adott nekünk, és láttunk egy látomást, amiben egy fekete koporsóban vittek ki hacsak nem állsz a gyülekezet elé és nem mondd, hogy nekünk van igazunk!” – ijesztgettek. Amíg szörnyű ijesztgetéseikkel bombáztak, elkezdtem gondolkodni: *Mi történt mindazzal a szeretettel, amelyet ezek az emberek mutattak felém?*

„Szombatig haladékot adunk neked, hogy megváltoztasd a véleményed, vajon megvallod-e a gyülekezet előtt vagy sem?” Ezt válaszoltam: „Nem kell szombatig várnom, már most megmondhatom.” „Ne szólj tovább egy szót sem” – válaszolták –, „csak imádkozzál ezért testvér, és ha szombat estéig nem ígéred meg, hogy ezt megteszed, akkor nem járunk többé a gyülekezetedbe.” Természetesen a csoport vezetőjének tizenegy gyereke volt és a vasárnapi iskola ötvenhárom gyerekéből a tizenegy az övé volt. Ez egy kissé megnehezíti a dolgokat, amikor növeli akarod a vasárnapi iskolád.

Ez az ember és csoportja csak addig voltak buzgóak velem szemben, amíg egy esélyes megtérő voltam. Amikor belátták, hogy nem fogok meggyőződésük rabsága előtt meghajolni, akkor engem is és a gyülekezetet is elfelejtették, mintha soha sem léteztünk volna.

Ez nem volt igazi szeretet; ez csak egy képmutató szeretet volt, annak érdekében, hogy megtérítsenek. Ahogy egyszer Shakespeare mondta: „Az a szeretet nem szeretet, amely megváltozik, amikor változásra talál.” Amikor nem tudtak áttéríteni, akkor mutatkoztak meg igazi érzelmeik.

A tévtanítóknak ez egy igen gyakori taktikája. Nagyon buzgóan fognak érzelmeket mutatni feléd mindaddig, amíg ebben a kapcsolatban a megtérítés lehetőségét látják. Viszont ha a személy nem hajol meg meggyőződésük előtt, hamarosan és gyorsan kiközösítik maguk közül.

Ezek az emberek nagyon aranyosak és szeretettel teljesek – de csak azért, mert meg akarnak győzni az ő meggyőződésükről. Viszont ha nem sikerül meggyőzniük, akkor vigyázz! Mindennek elneveznek, ítélkezni és kárhozatni fognak. Ez nem a kegyelem evangéliuma.

Ne ess csapdába!

Szomorú azt látni, amikor az emberek hátat fordítanak az igazságnak egy hazugságért. Szereted őket és meg szeretnéd őket kímélni az előrelátható fájdalomtól, de nem sokat tehetsz. Pál jól ismerte ezt az érzést. A Galácia 5:7-ben is érezhető ez a keserű-édes érzés, amely meghatározta az apostol viszonyát a galáciaiakkal. Ezt írja: „Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket, hogy ne engedelmesskedjete az igazságnak?”

A galáciabeliek előzőleg olyan nagy szeretetben jártak Istennel és egymással, és egészen nyitottan és önzetlenül szolgáltak Pálnak végtelen körülmények között is. Még a saját szemüket is odaadták volna Pálért. Utána pedig annyira meg lettek gátolva Istennel való közösségükben, hogy némelyek még Pált is ellenségnek tekintették. Miért? Mert törődött velük annyira, hogy felelősségének érezte, hogy elmondja nekik az igazságot.

Pál egy példát emelt ki az atlétikából, és a galáciabelieket olyan versenyzőkhöz hasonlította, akik jól startoltak, de a verseny során jól összezavarodtak. „Ez a hitetés nem attól van, Aki titeket hív” – írta (Gal. 5:8). Pál hangsúlyozta, hogy ezek az „új és mélyebb igazságok”, amelyeket a júdeisták hoztak be, nem Istentől voltak.

*Minden hívő felelős kutatni az írásokat,
hogy meglássa, vajon a tanítás igaz,
vagy hamis.*

Mégis hány embert megcsal ez a téves meggyőződés! Gyakran még a komoly hívőket is félrevezetik a különböző evangélisták jól kitalált történeteikkel. Nem azért, mert tanulmányozták az Igét, hanem, mert egy erősen befolyásoló személy hatása alá kerültek.

Az ilyen istentelen befolyás eredménye az, hogy az áldozat rabságban találja magát, szinte megfosztva magát személyiségétől. Gondolkodtál már azon, hogy egyes látszólagosan normális emberek annyira egy szekta uralma alatt lehetnek, hogy a végén még virágokat vagy földimogyorót is fognak árulni a reptéren, vezetőjükért? Ez a fajta meggyőződés biztosan nem Istentől van. Sőt, minden ilyen rabságba ejtő rendszerben az emberek végül rájönnek, hogy ember uralma alatt vannak.

Az ilyen csalás elleni legjobb biztosíték ez: „Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok!” (1Thessz. 5:21). Függetlenül attól, hogy egy személy milyen mélységesen tisztelt, vagy mennyire kiemelkedő és nagy követőtábora van, nem térhetünk el az evangélium igazságától. Minden hívő felelős kutatni az Írásokat, hogy lássa, hogy ezek a dolgok valóban így vannak-e.

Annyira szomorú az a tény, hogy minden elővigyázatosságot félretéve elhiszzük mindazt, amit egy különleges tanító mond, csak azért, mert így vagy úgy néz ki, vagy talán mert ékesszólóan beszél, vagy mert különleges rádió vagy tévé szolgálata van. Amikor nem ellenőrizzük le azt a tanítást, amellyel tanítanak bennünket, akkor készek vagyunk befogadni minden olyan meggyőzést, ami nem Attól van, Aki elhív benneteket. Isten nem változtatja meg véleményét. Isten nem új kijelentésekkel állítja össze igazságát. A kegyelem evangéliuma nem változik – habár nehéz olyan pásztorokat találni, akik ezt állítják.

Minden más név – rabság

Még ma is vannak olyan emberek, akik a törvénykezést hirdetik. Ilyen kérdéseket fognak tőled kérdezni: „Hogyan kereszteltek meg, testvér? Ki keresztelt? Mit mondtak, amikor kereszteltek?” Egyesek még ilyet is mondanak: „Ha nem a megfelelő módon vagy megkeresztelve, akkor nem is vagy igazán megkeresztelve. Csak vízzel meghintettek, vagy be is merítették?”

A szörnyű ebben az, hogy ezek a tanítások csak arra szolgálnak, hogy elidegenítsenek bennünket attól a munkától, amelyet Isten végzett el szívünkben, hit által, Jézus Krisztusban. Legyen akár keresztség, úrvacsora, vagy lábmosás, egy cseppet sem használ abban, hogy igazzá tegyen bennünket. Teljesen igazak vagyunk Isten előtt hit által, ami a szeretetnek cselekedete. Ez a kulcsa az igazi erőnek és békének Istennel való kapcsolatunkban. Nem csoda, hogy a nagy apostol ezt mondta: „Csodálkozom, hogy attól, Aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok.” (Gal. 1:6).

Az igazi evangélium *jó hír*. Ez Isten kegyelmének és Krisztus befejezett munkája által megbocsátott bűnöknek az örömhíre. Istennel való közösséged nem a te igazságodra, cselekedeteidre, vagy bizonyos szabályok megtartására épül, hanem Isten áldozatába vetett hitedre. Ha csak hiszel Isten munkájában Jézus Krisztus által, egy gyönyörű és megbonthatatlan kapcsolatod lehet Istennel. Bűneid elmosattak és minden tökéletlenséged, botlásod és hiányosságod eltűnik. Számodra már nem léteznek, mert megigazítottát Jézus Krisztusba vetett hited által.

Pál ismerte a hiábavalóságát annak, hogy cselekedetei által jöjjön Istenhez. Láta ennek a végeredményét, mivel ő épp itt kezdte. „Ne beszélj nekem a törvényről!” – mondaná „Tudok mindent a törvényről. Ismerem azt az igazságot, amely a törvény által van. Farizeus voltam és buzgó. Buzgóbb voltam testvéreimnél. Ne beszélj nekem a törvényről; tudom, hogy miből áll. De hála Istennek, hogy megszabadított mindettől, amikor Jézusba vetett hit által egy új kapcsolatba léptem Istennel!”

Mi is. Ezért megalapozódtunk a kegyelem evangéliumában. Ne engedd meg, hogy az emberek megterheljenek a cselekedetek általi megigazulás elképzelésével. Nem méri meg. Egyikünknek sincs szüksége arra, hogy nevünkhöz kapcsolják az *anathema* szót.

12.

Kegyelem

Mindent vagy semmit

Egy ideig egy pásztorhoz jártam ebédeli Oregonban. Mielőtt elkezdődött volna az előadás valaki megkérdezett, hogy hallottam-e már arról az autóstopposról, aki az Úr visszajöveteléről beszélt és utána eltűnt. „Először 1944-ben Burbankban (Kalifornia) hallottam róla” – mondtam. A történet mindig ugyanúgy végződött. Azok, akik felvették az autóstoppost, félrehúzódtak a szervizbe, s elmesélték, mit hallottak. Ott pedig elmondták nekik, hogy ők ma a kilencediek, akiket ezzel a történettel becsaptak. A pásztor, aki ezt kérdezte tőlem nevetett és ezt mondta: „Látod ez megmutatta, hogy mennyire elzárkózott Oregon – 50 évbe tellett, amíg ez a pletyka ide is eljutott!”

Annyira hajlamosak vagyunk fölpumpálni azokat a dolgokat, amelyek semmit sem érnek! Annyira hálás vagyok, hogy hitünk egy biztos alapra, Isten Igéjére épül. Jobban szeretném, ha az Úr az Ige megpróbált és igaz oldalairól szólna hozzám, mint hogy valahonnan egy természetfeletti, különleges kijelentést kapjak. Még ha egy angyal jönne is bizonygatva, hogy egy forradalmasító igazsága van, akkor is fontolóra venném, hogy ez az üzenet Istentől van-e, vagy sem.

A végtelen találgatás nem árt, ha az Úr Igéjéhez fordulunk. A Biblia az egyedüli biztos alapja hitünknek és kereszténységünknek. Amikor életünket Isten Igéjének igazságára építjük, nem fog elsodorni bennünket a legújabb tanítási hullám, vagy az evangéliumnak egy új és módosított változata. Annyira fontos, hogy szilárdan álljunk Isten Igéjének igazságán! Ez az egyedüli módja annak, hogy megtartsuk azt a dicsőséges szabadságot, amelyet Krisztusban olyan bővülködően megkaptunk.

Hogyan állhatunk meg szilárdan?

Fontos megértenünk azt, hogy azok, akik nem tudnak szilárdan megállni, könnyen elmozdíthatók Krisztusba vetett egyszerű hitűktől Isten Igéje megértésének hiányában. Csak az Ige megbízható megértése hozhat igazi szilárdságot életünkbe.

Pál egyszer azt mondta, hogy Isten adott a gyülekezetnek apostolokat, prófétákat, evangélistákat és pásztor tanítókat a „szentek tökéletesbítése céljából” (Ef. 4:11,12). Ennek a tökéletességnek a jele a hit egysége, amely annyira szilárd, „hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket ide s tova hánynak a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által;” (Ef. 4:14). Annyira fontos, hogy az életünket az Igére építsük, különösen ezekben a megtévesztő időkben!

A „Jólét csoport” materialista megközelítése az, hogy „Isten természetesen azt akarja, hogy minden gyermeke Mercedes-t vezessen. Te csak Toyota-t vezetsz? Hát te biztos nem vagy lelki ember.” A megkeresztelésnek „új” kinyilatkoztatásai, a tanítás furcsa elferdítése; ezek a szabályok és nem a kivételek manapság.

Amikor Pál figyelmezteti testvéreit a Galácia 5:1-ben, hogy: „Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek (kötözzétek meg) meg ismét magatokat szolgásnak igájával.” Üzenete ugyanolyan fontos és lényeges számunkra ma is, mint amilyen fontos volt, amikor Pál először írta ezt a levelet. Leggyakrabban a gyülekezet maga lesz az, aki egy ilyen törvénykező igazságosságot fog előírni nekünk. Általában jól elfogadják ezeket a szabályokat és törvényeket, mert egy bizonyos biztonságot adnak a törvény jól megfogalmazott korlátozásai. A szekták egy nagymértékű személyes útbaigazítást és „biztonságot” adnak az embereknek, amelyek a hatalomhoz való engedelmességből adódnak.

Akik egy ilyen szigorú és fegyelmezett életmódot élnek, személyes szabadságunkat vonják meg maguktól. Nem veszik figyelembe azt, hogy azzal a biztonsággal, amelyről ezek a csoportok gondoskodnak egy fokozott méretű kárhozatal jár, amikor valaki megszegi ezeket az elvárásokat. Mindazok, akik ilyen rendszerben voltak rabságban, elmondták, hogy azt hitték, hogy azzal, hogy

elhagyják a csoportot, egyenértékű volt azzal, hogy Istent is elhagyják. Ha egy megtért elkezd kérdéseket feltenni a csoportnak, vagy valahova máshova szeretne elmenni, akkor azt mondják neki, hogy a pokol veszélye fenyegeti. Az ilyen nyomást gyakorló taktikák és gyalázatos elvárások egy végletes zárat tesznek az igazságra; ezek a rabságba sodró csoportok ismertetőjelei.

Vannak azonban olyan gyülekezetek, amelyek arra bátorítják az embereket, hogy olyan gyülekezetet találjanak, ahol növekedhetnek az Úrban; ez lelki egészségüket mutatja. Mi, a Golgota Gyülekezetben azt tanácsoljuk az embereknek, hogy nézzenek szét és találjanak egy olyan gyülekezetet, amely a leghatásosabban tud szolgálni nekik. Vannak olyanok, akik a gyülekezetünkbe járnak és nagyobb érzelmeket szeretnének tapasztalni, míg mások szenzációhajhászást keresnek szolgálatunkban. Arra bátorítjuk ezeket az embereket, hogy használják arra a szabadságukat, hogy egy olyan gyülekezetet találjanak, amely jobban megfelel elvárásaiknak. Nem szeretnénk azt látni, hogy bárki is a gyülekezethez kötődik.

*Életfontosságú számunkra megérteni
ezt az igazságot: amikor hitünket
cselekedeteinkbe vetjük, akkor az
elzárja tőlünk Isten kegyelmét.*

Amint Pál ezt a kifejezést használja: „rabság igája”, valószínű, hogy Simon Péter szavaira utal, amelyek az első jeruzsálemi tanácskozáson hangzottak el. A Cselekedetek 15. részében Péter felidézte Isten elhívását számára, hogy szolgáljon a Kornéliusz házában levő pogányoknak. Azt tanácsolta, hogy a Nagytanács ne terhelje a rabság igájával a nem zsidókat: „Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, amelyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?” (Ap.Csel. 15:10). Pál, Péter szavait idézi, hogy kihangsúlyozza azt, hogy a kegyelemben levő szabadság üzenetét nem önmaga találta ki. Ez a szabadság Krisztusban a gyülekezet szilárd alapja.

A szertartás nem üdvözít

A kulcstényezője annak a tanításnak, amelyet a jeruzsálemi tanácskozáson elutasítottak az volt, hogy a pogányoknak is végig kell menni a körülmétkedés szertartásán ahhoz, hogy üdvözljenek. A tanács egyezett Pállal abban, hogy a cselekedetek senkit sem tudnak megigazítani. Pál később azt állította, hogy a hit szertartással való felcserélése ellentétben áll az evangélium tanításával. Azt írta: „Íme én, Pál mondom néktek, hogy ha körülmétkedtek, Krisztus nektek semmit sem használ.” (Gal. 5:2).

Ez engedélyt ad arra, hogy szabadon mondjuk azt, hogy ha hitünket *bármely* cselekedetünkre alapozzuk, akkor ez elválaszt bennünket Isten kegyelmétől. Számunkra ezt lényeges megérteni. Nem sok olyan tanító van ma már, aki az üdvösség érdekében a körülmétkedést tanácsolná, viszont hányszor hallottuk már azt igen komoly emberektől, hogy az üdvösségünk érdekében végig kell mennünk a megkeresztelkedés szertartásán?

Némelyek ezt az elvet egészen furcsa végletekig viszik. Vannak olyan szekták, amelyek azt tanítják, hogy üdvösségünkhöz nem csak az szükséges, hogy megkeresztelkedjünk, hanem az is fontos, hogy „helyesen” legyünk megkeresztelve. Egyesek azt emelik ki, hogy csak Jézus nevében kell megkeresztelkednünk. Mások úgy tartják, hogy egy meghatározott személy, illetve felekezetük különleges személye keresztelhet meg. Egyesek olyan nagy problémát csinálnak ezekből a technikai kérdésekből, hogy gyülekezetek szétválását okozták. Például, hogy a megtértet teljesen bemerítsék, vagy csak hintsék meg vízzel; előre, vagy hátrahajolva kereszteljék meg. Minden megoszlás gyökere egy helytelen bizalom egy meghatározott jócselekedetben, amely által igazságot nyerhetünk Isten előtt. A Biblia egyértelműen azt tanítja, hogy ha üdvösségünkért

cselekedeteinkben bízunk, akkor Krisztus semmit sem használ nekünk. Nem bízhatunk Krisztusban is és jócselekedeteinkben is. Ha üdvösségünk alapjaként a keresztségben bízunk, akkor hitünket cselekedeteinkbe vetjük. Lelki házunkat puha alapra építjük, amely képtelen lesz megtartani bennünket.

Néhány évvel ezelőtt odajött hozzám egy fiatalember és azt mondta, hogy ő már nem keresztény, de csatlakozott a mormon templomhoz. Amikor megkérdeztem tőle, hogy mi az örök életének reménysége, azt válaszolta, hogy Jézus Krisztusba vetett hite, és a Mormon Templomhoz való hűsége. Nyíltan megmondtam neki, hogy a választása tragikus volt. Abban a pillanatban, amikor nem egyedül Krisztus befejezett munkájában hiszel üdvösségedért, akkor már régen elhibáztad.

Egyedül csak Krisztusba vetett hitre van szükség ahhoz, hogy igazan álljunk meg Isten előtt. Ha arra törekszünk, hogy higgyünk Jézusban és körülméltessünk (vagy megkeresztelkedjünk, vagy adjuk a tizedet, vagy továbbra is egy gyülekezet tagjai legyünk), akkor számunkra Krisztus semmit sem használ.

Vagy minden, vagy semmi

Azok, akik cselekedeteikben bíznak igazságukért, nem tudják elfogadni a az aprólékos megközelítést. Ha egy bizonyos jócselekedetet elfogadunk, mint szükségszerű elemét az üdvösségnek, akkor az egész törvénynek adósává válunk; ezért teljességében meg kell tartanunk a törvényt. Amint Pál kiemelte a Galácia levélben: „Mert akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” (Gal. 3:10). Jakab egy kissé kibővítette ezt az igazságot, amikor azt mondta: „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.” (Jak. 2:10).

Ha a törvényben keressük a megigazulást, nem csak, hogy Krisztus nem fog használni semmit, hanem minden parancsolatot teljes tökéletességben meg kell tartanunk. Istennel való kapcsolatunk törvénykezésre, vagy kegyelemre alapszik? Pál nem volt kíméletes a zsidó hamis tanítókkal. Ezt írta: „Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestek.” (Gal. 5:4). Azok, akik magukkal hozzák az „én szentebb vagyok, mint te” álarckat a kereszténységbe, elutasították a kegyelmet.

Segítségünkre szolgál, ha visszaemlékezünk arra, hogy senki sem jócselekedetei által fog a mennybe kerülni. Nem kell végighallgatnunk, amíg Ábrahám, Dávid, vagy Pál elmeséli azokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket tettek azért, hogy az igazságnak ezen szintjét elérjék Isten előtt. Ezek az emberek egyszerűen hittek Istenben, és hitük tulajdonított nekik igazságot. Senki sem fogja a mennyben összehasonlítani jócselekedeteit a másikkal, mert csak Egyvalaki lesz, Akinek a munkája tiszteletreméltó lesz Isten királyi széke előtt – a mi Urunk Jézus Krisztusé. Jézus, egyedül Jézus lesz méltó a dicsőre üdvösségünkért. Csak az Ő áldozatáért fogad el bennünket Isten.

Ahogy Pál mondta: „Nekem, pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, Aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.” (Gal. 6:14). Függetlenül attól, hogy mennyi jót cselekedtünk Érte és függetlenül attól, hogy mennyi embert vezettünk elé, vagy mennyi gyülekezetet alapítottunk meg, csak Krisztusban dicsekedhetünk, Aki meghalt értünk. Igazságunk nem jócselekedeteink, emberi törekvéseink, vagy bizonyos szertartások és étkezési szabályok megtartásától függ. A mi igazságunk most és mindörökké Isten Fiába, Jézusba vetett egyszerű hitünknek az eredménye.

A Krisztusba vetett hit általi megigazulás nem ad okot a megkülönböztetésre. Én semmivel sem vagyok jobb, mint te, vagy te, mint én. Mindannyian bűnösök vagyunk, akik csak Isten dicsőséges kegyelme által üdvözlünk. Semmilyen más módon nem lehetünk igazak Isten előtt. Csak egyféle igazság van, amit Isten elfogad: a Jézus Krisztusnak tulajdonított igazság.

Ez nem egy jelentéktelen dolog számunkra, hívők számára. Szilárdan kell, hogy megálljunk abban a szabadságban, amelyre Krisztus szabadított meg bennünket. Nem szabad megengednünk azt, hogy kárhóztató szabályok uralják életünket egészen addig, amíg nem érezzük úgy, hogy ha nem imádkozunk naponta hét órát, vagy nem olvasunk el huszonöt fejezetet az Igéből, akkor nem

vagyunk igazán igazak. Igazságunk nem attól függ, hogy mennyit olvasunk, imádkozunk, böjtölünk vagy adakozunk. Igazságunk egyedül arra alapozódik, hogy hiszünk Jézusban és abban, hogy megmosott és megtisztított bennünket minden bűnünktől és tisztává tett bennünket Isten szemében.

Üdvösségünk elvégeztetett. Semmit sem tehetünk, hogy javítsunk ezen a munkán. Jócselekedeteink Isten elfogadásának és szeretetének eredményei; nem azért teszünk dolgokat, hogy megvásároljuk szeretetét. Attól nem leszünk igazabbak, hogy Krisztus parancsolatai szerint járunk – csak boldogabbak és teljesebbek. Van annál jobb, mint odaadni a szeretetünket Annak, Aki annyira szeret itt és most, és Aki megígérte, hogy örökké gondunkat fogja viselni?!

Csak két lehetőség van

Vagy jócselekedeteinkkel próbálunk elég jók lenni és tetszeni Istennek, vagy hiszünk és bízunk abban, amit Isten tett értünk és amit mi soha sem tudtunk volna megtenni magunkért. Ennek az útnak vagy az egyik, vagy a mások oldalán találjuk magunkat: ha még mindig úgy próbálunk megfelelni Istennek, hogy megpróbálunk elég jók lenni, kudarc és csalódottság lesz a sorsunk. Viszont ha Isten kegyelmében bízunk, hogy az formálja ki bennünk Krisztust, akkor örülni fogunk az életnek és békénk lesz.

*Megtanultam az örökös leckét, hogy a
törvények és a szabályok megtartása
soha sem tudja megváltoztatni
szíveinket.*

Visszaemlékszem arra az alkalomra, amikor családunk közös megegyezésre akart jutni abban, hogy egy még krisztusibb légkört teremtsen az otthonunkban. Eljött az az idő, amikor a gyerekeink növekedtek és amikor úgy tűnt, hogy a testvéri versengés egy szüntelen dologgá vált. Valahogyan gyerekeink rászoktak arra, hogy egymást neveken nevezzék. Láttuk, hogy ez a viselkedésforma, hogy egymást „fajankónak”, „hülyének”, vagy „idiótának” nevezték, s ez súrlódásokat okozott a családban. Ezért megpróbáltuk valahogyan fegyelmezni ezt a helyzetet és bevezettünk néhány szabályt.

Egy kétemeletes házban a legutálatosabb dolog a lépcsők porszívózása. Hogy javítsuk az otthoni élet jellegét, elhatároztuk, hogy feljegyezzük minden egyes családtag sértését. Aki a legdurvább volt, az kellett, hogy porszívózza a lépcsőket. Ez akkor igenis jó ötletnek tűnt, de még a mai napig is erős a gyanúm, hogy felültettek.

Egy napon két fiunk bajba keveredett. Amikor a szobába értem épp valamit romboltak és az első szavak, amik kijöttek a számon ezek voltak: „Ki volt az a hülye idióta, aki ezt a rendetlenséget itt hagyta?” Gondolhatod, hogy kinek kellett felporszívózni a lépcsőket.

Mégis, valami jó is volt ebben. Megtanultam az örökös leckét, hogy a törvények és a szabályok megtartása nem tudja megváltoztatni a szíveinket. Indítékaink jók voltak. Mindannyian ebben a családban küszködtünk és törekedtünk az igazságra – mégis mindannyian szörnyen elbuktunk.

Úgy tűnik, hogy mindegy, mennyire próbálkozunk szentek lenni, mégis szembe kell állnunk azzal a ténnyel, hogy az Úr szemében a mi igazságunk olyan, mint a szennyes rongy. Isten az igazságnak egy másfajta reménységét biztosította számunkra – mégpedig azt, hogy ajándékként kell elfogadnunk igazságát és a Vele való kapcsolatot. Jézus Krisztusba vetett hitünk miatt van igazságunk tudva azt, hogy nem tudunk megfelelni a tökéletesség mércéjének. Megpróbálhatjuk megtisztítani régi, piszkos rongyainkat és megpróbálhatjuk tisztességes külsőbe öltöztetni; vagy választhatjuk azt, hogy Krisztus teljes igazságába öltözünk fel, hit által.

A porszívóm mindig arra emlékeztet, hogy az egyedüli választásom a kegyelem.

A helyes útról letérve, eltűnve szem elől

Mindig csodáltam, hogy mennyire könnyű letérni a helyes útról a keresztény életben. Még a hit egy kis területén elkövetett jelentéktelennek tűnő tévedés vagy cselekvés is annyira könnyen el tud távolítani bennünket Istentől. Ezért a tanítási tisztaság megtartása egyre fontosabbá válik nap, mint nap.

Nemrég lehetőségem volt arra, hogy egy barátommal egy lelki kérdésről vitázzak. Ő hitte, hogy a gyülekezet is jelen lesz a nagy nyomorúság idején. Csodálkozott azon, hogy számomra miért annyira fontos az eszkatológia (az ember halál utáni sorsával foglalkozó tan) azon oldala, amelyet ő jelentéktelennek tartott. Válaszként megkérdeztem tőle: „Ha a gyülekezet jelen lesz a nagy nyomorúság ideje alatt, akkor ki az a 144,000, akiket a Jelenések Könyve említ?” Azt válaszolta, hogy ezek az emberek tagjai a gyülekezetnek, mert a gyülekezet a lelki Izrael. Akkor megkérdeztem tőle, hogy azok az ígérek, amelyeket Isten népének, Izraelnek tett, valamilyen módon lelkileg betöltődtek a gyülekezetben. Egyetértett ezzel. „Igen érdekes” – mondtam –, „hogy ez a *jelentéktelen* területe az eszkatológiának ennyire befolyásolta gyülekezeted tanítását.” Ahogyan Pál mondaná: „Kis kovász az egész tésztát megkeleszti.” (Gal. 5:9).

Közelítsük ezt meg egy másik oldalról. Tételezzük fel, hogy Los Angeles-ből Hawaii-ba repülsz. Leszállás előtt a pilóta ezt mondja a hangosbemondóba: „...hát emberek, egy kis hiba csúszott az irányítórendszerbe, de ne aggódjanak. Természetesen két foknál többet nem térünk el.” Két fokos eltérés Los Angeles-en belül nem is volna olyan sok, de már 5000 km után teljesen elvesznénk az Atlanti-óceán felett. A nagy sziget még a láthatáron sem lenne.

A legjobb természetesen az, amikor kiküszöböljük a legkisebb eltérést is. A tanítást illetően az Ige felszólít bennünket, hogy kutassuk az írásokat, vizsgáljunk meg mindent és kerüljük ki a „rosszra csábító” vitákat az emberekkel. Így állunk meg a kegyelemben.

Az éberség áldozatot követel

Ne légy megcsalatra – az éberségnek ára van. Az evangélium hirdetését már a kezdettől üldöztetések és ellentétek vették körül. Ahogyan Pál mondta a Galácia 5:11-ben: „Én pedig, atyámfiaim, ha még a körülmétélést hirdetem, miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt botránya.” Ha Pál a sorozatos jócselekedetek általi megigazulást hirdette volna, akkor nem lett volna ellenzéke a kereszténységnek. De Krisztus keresztje mindig megbotránkoztatást jelentett.

A kereszt megmutatja, hogy csak egyféleképpen igazulhatunk meg Isten előtt. Az üdvösség igazi üzenete egyedül Krisztus és ez megbotránkoztatja az embereket, mert ez kizár minden más lehetőséget és ez egy nagyon keskeny út. A kereszt ezzel kijelenti az egész világnak, hogy az örök életnek csak egy reménysége van, és ez Jézus Krisztus halála és feltámadása. Pál ezzel lényegében ezt mondja: „Ha szabad gondolkodású akarnék lenni, azt mondanám „ha a körülmételkedés elég neked” akkor senki sem üldözne. Viszont azért üldöztetem, mert törődtem az evangélium igazságával.”

Pál sohasem szépítette a szavakat. Az igazsághoz való teljes elkötelezettségét megláthatjuk abban is, hogy hadjáratot indított el azok ellen, akik elvakultak voltak a körülmételkedés kérdésében. „Bárcsak ki is metszelné magukat, kik titeket bujtogatnak.” (Gal. 5:12). Ez a szó, amelyet a Károli (King James) változat használ szó szerint azt jelenti „kasztrálni”. Pál ez alatt ezt értette: „Ha ezek a tévtanítók azt hiszik, hogy ez a kis megcsonkítása a testnek igazzá teszi őket, akkor miért nem magukkal kezdik, ha már annyira hirdetik. Pál állításának a mai korba illő párhuzama ez lenne: „Azok, akik azt mondják nektek, hogy igazságotok a keresztségből származik, akkor inkább ők maguk fulladnának a vízbe!” Pál kiengedte haragját azok felé, akik el merték ferdíteni a kegyelem dicsőséges evangéliumát.

El tudjátok képzelni, hogy mennyire fájóak lehettek ezek a dolgok az apostol számára. Itt volt egy közösség, ahol munkálkodott a Lélek és ahol az emberek szerették Istent és egymást. Egységük és örömük volt az Úrban mindaddig, amíg nem jelentek meg ezek a tévtanítók. Az evangélium egyéni változatával és sajátos magyarázatával megosztásokat okoztak, és hamarosan kis csoportok alakultak ki. Az a nagyszerű szeretet és közösség, amely jelen volt ebben a

gyülekezetben, hamarosan már csak egy távoli emlék maradt. Nem csoda, hogy Pál ilyen nyíltan vádolta tanításukat!

Kösz, Pál!

Mi, akik megismertük Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmét, köszönettel tartozunk Pálnak. Ha ő nem állt volna ki az evangélium igazsága mellett, akkor sokan a gyülekezetben csak egy másik zsidó szekta tagjaivá lettek volna. De Pál volt az, aki szilárdan kiállt az igazság mellett és új emberekkel ismertette meg Jézus Krisztus kegyelmét. Az evangélium igazságának megvédése sokba került neki. Rágalmazták, üldözték és gonoszul álltak vele szemben szolgálata nagy részében. De megértte! Szolgálata végén leírhatta ezeket a lelkesítő szavakat: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nem csak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.” (2Tim. 4:7,8).

Adja meg Isten a kegyelmet, hogy megálljunk az igazságában, és a bölcsességet, hogy megoszthassuk szeretetét. Adja meg nekünk, hogy szilárdan megálljunk Jézus Krisztusban és az igazság ismeretében. Lássuk meg áldásainak hihetetlen mélységét és azt a szabadságot, amelyet Isten oly bőséggel adott meg nekünk. Tapasztaljuk meg ezeket az áldásokat naponta, amint Isten csodálatos szeretetében járunk és szilárdan megállunk dicsőséges kegyelmében.

13.

Kegyelem A Királyi Család tagjai

Gyerekként gondolkodtál-e már valaha azon, milyen lett volna, ha királyi családba születnél volna? Azok közülünk, akik szegényebb családból jöttünk, biztos sokat álmodoztunk azon, hogy milyen lenne, ha gazdagok lennénk.

Lehet, hogy nem gazdag családból valók vagyunk, de a Biblia egyértelművé teszi azt, hogy Krisztussal való közösségünk miatt, hit által, lelki leszármazottakká válunk. Ahogyan Pál a Galácia 3:29-ben írta: „Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok és ígérte szerint örökösök.” Amikor igazi leszármazásunkat keressük, akkor azt nem Európában, Afrikában vagy Ázsiában találjuk meg. Kegyelem által egész Krisztusig vezethetjük vissza leszármazásunkat, ami Ábrahámnak tett ígéretének beteljesedése. Ez a különleges kapcsolat miatt mi most Isten királyságának közvetlen örökösei vagyunk.

Milyen egy örökös?

Egy hat vagy hét éves gyerek, aki egy nagy örökséget örökölt, tulajdonképpen egy nagyon gazdag személy. Mégis, amíg ez a gyerek nem éri el a felnőttkort, ahogyan ezt szülei meghagyták a végrendeletben, semmivel sem különb a ház szolgáitól. Az örökösnek természetesen minden fizikai szükségletét ellátják, viszont nincs semmi hatalma és beleszólása abba, hogy hogyan bánnak örökségével mindaddig, amíg felnőtté nem válik.

Pál idejétől mostanáig egy örökös életfeltételei nem változtak. Pál ezt írta: „Mondom pedig, hogy ameddig egy örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig.” (Gal. 4:1,2). Pál elmagyarázza, hogy az örökös egy szolga uralma alá helyeztetett, teljes felelősséggel, hogy kezelje vagyonát. Általában gyámot fogadtak, hogy nevelje, tanítsa őt a jó és a rossz megkülönböztetésére és vigyázzon a gyerekekre mindaddig, amíg nem válik felnőtté. A római társadalomban egy fiút hét éves

koráig kisgyermeknek tekintettek. Hét éves korától tizenhét éves koráig egy kis lila szalag, ami a ruháján volt, jelölte, hogy gyerek. Tizenhét éves korában egy másik palástot kapott, amelyen nem volt lila szalag. Ez jelölte, hogy ő már férfiú. Mégis mindaddig, amíg nem érte el huszonötödik életévét nem volt törvényes joga ahhoz, hogy üzlettel foglalkozzon. A zsidó kultúrában ezek a dolgok valamivel egyszerűbbek voltak. Tizenkettedik életévében egy fiú végigment a *bar mitzvah* szertartáson és ezzel teljes korú „fia lett a szövetségnek”. A fiú apja elmondott egy imát, amellyel jelölte, hogy többé nem felelős fia cselekedeteiért. Ugyanakkor a fiú is elmondott egy imát, hogy férfiúként magára vállalja a felelősséget.

Pál ezt a jólismert fenőttkorba való átmenetet használja arra, hogy bemutassa a törvény és Isten népének kapcsolatát. Amikor Izrael a törvény alatt volt, akkor ezt volt Isten ígéretének öröksége. Mindaddig, amíg a nép a törvény alatt volt, a számukra tartogatott dicsőséges ígéret öröksége nem teljesezhetett be. Várták azt a napot, amelyet az „idők teljességének” neveztek, amikor majd Isten betölti minden egyes ígéretét Fián keresztül. Mindaddig, amíg ez nem következett be, Izrael olyan volt, mint egy kisgyermek, aki a törvény hatalma alatt áll.

A törvény rabsága

A törvény magába foglalta a mindennapi életnek szinte minden egyes részletét. Az étkezéstől az üzletek lebonyolításán keresztül a házastársi kapcsolatokig. A törvény szigorúan felülvizsgálta Isten népét mindaddig, amíg nem „tették le” a felnőttkor vizsgáját. Amikor egészen élvezhették a megígért örökség előnyeit. Izrael egy olyan ígéretet kapott, amelyben Isten az eljövendő Messiáson keresztül egy új és csodálatos kapcsolatot ígér. Mégis az ígéret addig nem teljesezhetett be, amíg nem jött el az Atya által kijelölt idő. A törvény az egyének és a teljes társadalmi életéhez szükséges formákat is biztosította ahhoz, hogy az emberek összhangban éljenek. Ha csak ezek a külsőséges korlátok vannak Istennel való kapcsolatunkban, akkor rabságban vagyunk. Ezért írta Pál: „Amikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett.” (Gal. 4:3).

*A törvény soha sem tudja megadni
nekünk azt a gazdag, teljes és szabad
életet, amellyel a Szent Lélek akar
bennünket megáldani.*

Amikor Pál a „világ elemeire” utal arról beszél, amit mi az élet alapvető elemeinek nevezünk. Mózes törvénye igen hatásos volt abban, ami a mindennapi élet „tedd” és „ne tedd” dolgait illette.

Mindig érdekesnek találtam, hogy az első gyülekezeti tanácskozás (említett Ap.Csel. 15-ben). Olyan szigorúan foglalkozott a hívő magatartásának kérdésével. Annak ellenére, hogy leszögezték, hogy a hívő nem köteles többé szolgaként követni a külső viselkedési formulákat, mégis manapság is vannak olyan gyülekezetek, amelyek megpróbálják az emberek életére ráerőltetni a hasonló jellegű formulákat.

Egy olyan gyülekezetben nőttem fel, amely hitt abban, hogy egy isteni felhatalmazása van arra, hogy meghatározza a nőknek hogyan öltözhetnek, hogyan helyes és helytelen viselni hajukat. Úgy nézett ki, hogy a vezető hitt abban is, hogy Isten egy kijelentést adott neki a lányok sminkjéről. Amikor gyerekek voltunk, egy végtelen listája volt azoknak a dolgoknak, amelyeket tehettünk vagy nem. Azért az nem mondanám, hogy a gyülekezet Mózes törvényeivel terhelt bennünket, de azt elmondhatom, hogy a kárhoztatásnak igen nehéz terhét tették rám, és olyan rabság alá hajtottak, amelynek súlyát már nem tudtam elviselni. Folytonosan megtértem, mert egyszerűen nem tudtam megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket fölállítottak. A törvény soha sem tudja megadni

nekünk azt a gazdag, teljes és szabad életet, amellyel a Szent Lélek akar bennünket megáldani. Csak büntudatot, kárhoztatást és csalódást hoz. Szerencse, hogy a történet vége nem a törvény.

Amikor eljön az idő

Pál idejében az örökségekről szóló utasítások igen törvényes és precíz folyamatok voltak. Amikor a gyerek elérte azt a kort, amelyet a végrendeletben meghatároztak, nem volt továbbá szükség gyámra vagy szolgára, hogy az felügyeljen rá. Az örökös megkaphatta a megígért örökséget, amikor elérte azt a meghatározott kort az „idő teljességében”.

Pálnak ez eszében volt, amikor ezt írta: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki a törvény alatt lett” (Gal. 4:4). Mivel Jézus eljött, megtapasztalhatjuk az áldásoknak teljességét, amelyet Isten megígért. Az „idők teljességének” van még egy jelentése. Gondolkodtál-e már valaha azon, hogy miért engedte meg Isten, hogy népe majdnem 1400 évig éljen a törvény alatt, mielőtt elküldte Fiát? Hogy őszinte legyek, lehet, hogy soha sem fogjuk megérteni Isten időzítését. Az Ő útjai nem a mi útjaink, és az Ő gondolatai nem a mi gondolataink. De ha áttekintjük a történelmet, találni fogunk néhány nyilvánvaló okot, hogy miért volt Jézus megérkezése az emberi társadalomba épp akkor időszerű.

Elsősorban Krisztus egy példaként követhető békés területen született. 13 évvel Jézus születése előtt, és egész életén keresztül Janus római templom kapui be voltak zárva. Mindig akkor, amikor a rómaiak harcolni mentek, a templom tele volt emberekkel, akik imádkoztak Janushoz győzelemért. Viszont Krisztus korában a klasszikus Pax Romana szilárdan állt helyén.

Róma óriásian előrehaladott a tömegszállításban. Jól megtervezett és széleskörűen kiterjedt utakat építettek az egész birodalomban. A görög nyelv tisztasága, kifejezőkészsége és különlegessége volt általánosan használatos az egész római birodalomban.

Ezek a tényezők hozzásegítették az evangélium rohamos terjedésért az első században. Meglehet, hogy Isten azért várt erre a stratégiai pillanatra, hogy szeretetének és megbocsátásának üzenetét eljuttathassa minden emberhez, és hogy az evangélium világszerte hatást gyakoroljon az emberekre.

Azt is figyeld meg, hogy Pál arról beszélt, hogy az Atya „elküldte” Krisztust, és nem csak örökkévaló létezését használta, hanem azt is megemlíti, hogy Krisztus egy meghatározott céllal jött el. Jézus azzal a céllal jött el erre a világra, hogy megváltsa az emberiséget. Azért jött, hogy egy új szövetséget hozzon, melynek alapján az ember egy bensőséges kapcsolatot teremthet Istennel és bemehet Isten megígért áldásainak a teljességébe.

Pál azt is elmondja, hogy Jézus „asszonytól született a törvény alatt”. A szűztől való születésre való utalás a Messiásról szóló első ígéretre hivatkozik, amelyet a Biblia megemlít. Az 1Móz. 3:15-ben Isten megígérte: „Ellenségeskedést szerzek közötted, és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, és te pedig annak sarkát mardosod.” Isten megígérte, hogy Jézus megsemmisíti a halál cselekedeteit és hogy visszaépíti azt a kapcsolatot, amelyet Sátán szétszakított az Éden kertjében. Jézus a „törvény alatt” született, zsidó volt, és először azért küldte el az Atya, hogy megváltsa a zsidókat. Azért jött, hogy Isten népe végre elérje a lelki felnőttkort, és hogy örvendhessen a lelki örökség teljességében. Csak Jézuson keresztül kaphatják meg mennyei örökségüket az Atyától.

Milyen nagyszerű Apa!

Gyakran hiányzik nekem egy tőlünk eltávozott szent neve: Iva Newman. Aki a kezdettől a Golgotában volt. Ez az istenfélő asszony sokkal régebb óta járt Istennel, mint amennyit én eddig éltem. Szerettem hallgatni, amint imádkozott. „Drága mennyei Atyám...” – mondta. Annyira szerettem ezt hallani! Neki egy bensőséges, gyönyörű kapcsolata volt Istennel. Így viszonyult Istenhez: „Drága Atyám”.

Tudod-e, hogy Krisztus halála és feltámadása ugyanezt a gazdag és közeli kapcsolatot tette lehetővé számodra? Ezt akarta Pál kihangsúlyozni, amikor ezt írta: „Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, Ki ezt kiáltja: Abba, Atya!” (Gal. 4:6).

Ebben a csodálatos képben látjuk a keresztyén életében lévő Szentháromságot: az Atya Isten elküldi az Ő Fiának Lelkét a mi szíveinkbe. A Róma 8:15,16 ezt mondja: „Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Ilyen kapcsolat csak akkor lehetséges, ha lelkileg teljesen újjászülettünk. Ahogyan Jézus maga mondta: „Ami testtől született, test az; ami Lélektől született, Lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom neked: szükség nektek újonnan születetnek.” (Ján. 3:6,7). Amikor lelkileg újjászületünk, hatalmat kapunk arra, hogy egy csodálatos kapcsolatba lépjünk Istennel. Pál ezt a kifejezést használta, hogy jellemezze ezt a kapcsolatot: „abba”.

Az *abba* egy kedveskedő megnevezése az „apának”. Ez egy arám szó, és még a mai napig is, ha elmész Izraelbe, hallani fogod, amint a kisgyerekek ezt kiáltják: „Abba! Abba!”. Azt mondják: „Apu! Apu!”.

Jézus gyakran használta ezt a kifejezést. Nem csoda, hogy a tanítványai olyan gyakran hallották ezt imáiban, és ezt a szót nem fordították le a görögben. Megtartották ezt az arám kifejezést, mert vissza akarták adni ugyanazt a melegséget és bizalmas kapcsolatot, ami Jézusnak volt Atyjával.

*Isten vágya az, hogy úgy ismerjük meg
Őt, mint szerető Atyánkat, mint
Apukánkat.*

Annyira gyönyörű, hogy Isten velünk is egy ilyen szerető és személyes kapcsolatot akar kialakítani! Hajlamosak vagyunk arra, hogy Istent úgy képzeljük el, mint egy távoli, mindenható Teremtőt, de Isten vágya az, hogy úgy ismerjük meg Őt, mint szerető Atyánkat, mint Apukánkat.

Egyesek úgy tartják, hogy ez a hasonlat tisztességtelen, mégis, maga Isten hív el bennünket a közelségnek erre a szintjére. Emlékszem, hogy amikor lehetőségem nyílt arra, hogy az olasz hívők egy csoportjával imádkozzak – szerencsémre angolul imádkoztak – és még annak ellenére, hogy angolul imádkoztak, Istent „papa”-nak hívták. Először azt hittem, hogy ez túlságosan személyeskedő, de hirtelen megértettem, hogy ez a szó egy mélységes szeretetet és közelséget sugárzott, amelyet az Igében is megtalálhatunk. Fontos tudni azt, hogy Isten szeretettel hív bennünket jelenébe, mint drága gyermekeit és nem szolgákat, akiknek rettegni és félni kell, amint Hozzá szólnak. Az én gyerekeim sem így közelítenek meg: „Ó, felmagasztalt atyám, add meg alázatos gyermekednek kérését ezen a mai napon.” Ez inkább így szokott elhangzani: „Apu szükségem lenne 500 forintra. Most nincs időm megmagyarázni, majd később elmesélem.”

Isten azt szeretné, ha a Vele eltöltött idő építőleg és nyugtatólag hatna szíveinkre. Isten azt akarja, hogy szabadok legyünk Vele; hogy nyitottak és bátrak legyünk Vele szemben. Ugyanakkor tudnunk kell azt is, hogy életünk nyitott könyv előtte. Jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat.

Isten nem akarja, hogy hideg, tartózkodó és zárkózott kapcsolatunk legyen Vele. Isten azt akarja, hogy személyesen ismerjük meg szeretetét szívünk mélységében. Mindegy, hogy „Apát”, „Aput” vagy „Papát” használunk, csak tapasztaljuk meg Isten teljes elfogadását és közelségét.

Az ideális Apa

Isten a szó legtisztább, legigazabb és legszentebb értelmében a mi Atyánk. Ő egy tökéletes Atya. Isten segít abban, hogy az apáról kialakított kép megváltozzon, amely sok gyerek szívében már kialakult ebben a romlott társadalomban. Ez szörnyű. Hálát adok istenfélő édesapámnak, akinek viselkedése segített abban, hogy Istennel egy közeli kapcsolatot tudjak kialakítani. Nagyon sajnálom azokat az embereket, akik nem tudják meglátni, hogy Isten milyen nagyszerű Atya, csak azért, mert szüntelen rossz példát láttak. Bármit is tapasztaltál, Isten azt akarja, hogy egy közeli és

bensőséges kapcsolatba kerülj Vele, és hogy megismerd mennyire szerető, aggódó, igaz, szent és tiszta Atya Ő. A bennünk lakozó Lélek fölkiált Hozzá: „Abba! Apu! Atyám!”.

Isten kiárasztja ránk szeretetét, jóságát és kedvességét, hogy jobban és jobban tudjuk Őt szeretni. Ez Isten szándéka az emberrel. Életed mindaddig nem lesz teljes, amíg Isten be nem teljesítette akarátát életedben – amíg nem tudsz Hozzá közelíteni ezen a személyes módon: „Óh, Abba!” – úgy, hogy ezt a szívedben is érezd.

Apák, emlékeztek-e arra az első alkalomra, amikor gyereketek ezt mondta: „Apu”? Teljes egészében megértettétek, amikor ezt mondta. Az én kislányom is annyira okos volt. Az első szó, amit kimondott ez volt: „Apu”. Olyan tiszta volt, amilyen csak lehetett. Megfordultam, ordítottam, kiáltottam. „Mit mondtál?” – kiáltottam. Csak azt sajnáltam, hogy senki más nem hallotta, mert hát ki hitt volna nekem. Megpróbáltam rávenni arra, hogy még egyszer mondja ki, de ő aranyosan mosolygott, kis mindentudó mosolyával – de nem ismételte volna meg. Én mégis hallottam! Hamarosan mások előtt is mondta, és én ennek annyira örültem.

Azon a napon, amikor először mondjuk „Óh, Abba!” Ő meghall bennünket, Isten örül. Ez egy kapcsolatnak a kezdete és a szívből mondhatjuk „Ő az én Abbám. Ő az én Apukám.” A csodálatos ebben az, hogy ez csak Istennel való kapcsolatunk gazdagságának kezdete.

Isten örökösei

Mennyire felfoghatatlanul nagyszerű dolog egy ilyen kapcsolatba lépni Istennel és ez még csak kezdete a kapcsolatnak. Pál ezt mondja: „Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is, Krisztus által.” (Gal. 4:7). Amikor Istennel egy ilyen kapcsolatba lépünk és az Ő örökösfiává válunk, az Ő Lelke kiáltja szívből: „Óh, Abba!” Isten örököseivé váltunk. Mi Isten örököseivé válunk, az Ő királyságának örökösei lettünk.

A mi Atyánk annyira szeret bennünket és oly bőkezűen tett bennünket örököseivé. Ezeket a lelki örökségeket Isten szánta nekünk, hogy valós áldások legyenek életünkben.

Vannak, akik tévesen azt gondolják, hogy egy hívőnek meg kell várnia, amíg a mennybe jut, hogy élvezhesse örökségét, de ez távol áll az igazságtól. A Biblia azt mondja, hogy Isten királyságának ismertetőjelei: az igazság, a béke és a Szent Léleknek öröme. (Róm. 14:17) Itt és most megkaphatjuk ezeket a nagyszerű áldásokat. Isten békéje, amely meghalad minden értelmet, megtarthatja szíveinket és elménket *itt és most*. A lelkünk túlradhat kifejezhetetlen örömmel és dicsőséggel, *most!* Megtapasztalhatjuk a bűntudattól és félelemtől való megszabadulást, mert Jézus Krisztus befejezett munkája miatt igazakká váltunk.

Ez még nem minden, emberek!

Ezek csak részei annak a nagyszerű örökségnek, amelyek már a mieink, mert Isten Jézus örökösfiává tett bennünket. Mennyei Atyánk nagyszerű szeretete és kegyelme miatt beléphetünk az áldások bőségébe.

És ez még nem minden. Jézus azt mondta, hogy eljön az a nap, amikor ezt mondja majd azoknak, akik az Ő jobbkeze felől fognak állni. „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.” (Máté 25:34). Én Isten örököse vagyok; én a Királynak örökbefogadott fia vagyok. Ha az én Atyám a világegyetem királya, akkor én a herceg vagyok.

Ez téged is herceggé vagy hercegnővé tesz. A királyság örökösevé tesz – az a királyság, amelyet Isten meg akar osztani veled végtelen. Ekkor fog megvalósulni az a terv, amelyet Isten az ember számára készített. Ekkor lesz az ember egy teljes, tökéletes és intim kapcsolatban Istennel. Szívünk túlrad hálaadással, melegséggel és biztonsággal, mert érezzük Isten határtalan szeretetét és gondviselését. Micsoda erő van abban a tudatban, hogy Isten gondunkat viseli, vigyáz ránk és megtart bennünket szeretetében! Biztosak lehetünk abban, hogy egy olyan Atyánk van, aki mögöttünk áll minden lépésnél és minden erőforrást biztosít számunkra, hogy járassunk Vele, ebben a megújult életben.

A mi Abbánk odaszánta magát arra, hogy megőrizzen bennünket a botlástól, és hogy hibátlanul állítson bennünket Isten elé (Júdás 24). Fiúságot és romolhatatlan örökséget adott nekünk Jézus Krisztuson, a mi Urunkon keresztül. Nem azért, mert megérdemeltük. Nem azért mert megvásároltuk. Mindez az Ő gazdag irgalma és kegyelme által lehetséges.

Annyira érdekes, hogy amikor lelkileg újjászületünk felfedezzük, hogy különleges módon lelkileg is gazdaggá váltunk és a királyi család tagjaivá váltunk, a szó legszorosabb értelmében. Mivel Isten gyermekei vagyunk, az Ő királyságának hercegeivé és hercegnőivé váltunk. Krisztus áldozatáért egy romolhatatlan és tiszta örökséget kapunk, amely soha sem fog elmúlni – ami ránk vár az örökkévalóságban.

14. Kegyelem Egyetlen felelősségünk

Az Újszövetség üzenete egyszerű, határozott és félreérthetetlen. Egyedül Isten kegyelméből, hit által üdvözülünk, és nem jócselekedeteink alapján. A keresztény egyedüli felelőssége, hogy higgyen Isten szeretetében és kegyelmében, amelyet Isten szabadon adott nekünk. Ez a tanítás éles ellentétben áll azzal az üzenettel, amelyet azok tanítanak, akik azt akarják, hogy higgyünk Krisztusban és engedelmeskedjünk bizonyos szabályoknak, vagy tartsunk meg bizonyos szertartásokat. Ezek a tanítók üzenetüket evangéliumnak nevezik, de ez egyáltalán nem jó hír. Azt mondják, hogy ahhoz, hogy Isten elfogadjon bennünket, megfelelő cselekedeteket kell cselekednünk. A kegyelmet és a törvényt úgy állítják egymás mellé, mintha egyenértékűek lennének az igazságot illetően. Ezekkel a tévtanítókkal ellentétben az Újtestamentum kihangsúlyozza, hogy nem a törvény cselekedetei igazítanak meg, hanem Isten kegyelme és a mi hitünk.

A vagy/vagy helyzetnek egy klasszikus példájával állunk szemben. Az igazság *vagy* hit által jön egyedül Krisztustól, *vagy* Isten törvényének tökéletes megtartásából. Hit általi megigazulás, vagy cselekedetek általi üdvösség. Az egyik kizárja a másikat. Amikor Isten előtti igazságunkat keressük, döntenünk kell és nem szabad megalkuvókká válnunk.

Ábrahám egyszerűen csak hitt Istenben és Isten, hitét tulajdonította neki igazságul. Ugyanolyan alapokon állunk, mint Ábrahám, és ugyanazoknak az áldásoknak és ígéreteknek vagyunk az örökösei, mint amelyeknek ő volt. Ez az előnyben részesítés csak hit által jön és nem a törvényhez, vagy szabályokhoz való engedelmességből. Ha inkább cselekedeteink által akarunk megigazulni Isten előtt és nem hitből, akkor a törvény átka alá kerülünk. Ennél a szabálynál nincsenek kivételek.

Ha úgy nézünk a törvényre, mint megigazulásunk egyedüli reménységére, az egyedüli biztonságunk az lesz, hogy ha tökéletesen megtartunk minden parancsolatot. Ahogy Pál írta: „Mert akik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megírtak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje” (Gal. 3:10). Ez azt jelenti, hogy mindaddig, amíg meg nem halnánk nem tudnánk, hogy üdvözülünk-e vagy sem. Ki tud ilyen nyomás alatt élni?

Képzeld el, hogy tökéletes életet éltél; megtartottál minden parancsolatot, soha sem követtél el rosszat. Egy nap elhatározod, hogy átmész az úton. Hirtelen egy autós átrohan a piroson és elüt. Látod, amint az autó elhalad a fejed mellett, neveken nevezed a sofőrt, mielőtt elhagynád ezt a világot. Ezzel a jelentéktelennek tűnő tettel elhibáztad a célpontot. Nem vagy többé tökéletes. Vétkeztél – a Biblia azt mondja, hogy a bűn zsoldja halál.

Lehet, hogy Isten parancsolatai közül kilencet tökéletesen meg tudsz tartani, de a tizediket elhibázkod, akkor elhibáztad a célpontot. Vétkeztél. A rossz hírem az, hogy hacsak nem tartod meg

mindazt, amit a törvény előír és nem úgy cselekszel, ahogy azt a törvény előírja, akkor bűnös vagy. Mindegy, hogy melyik parancsolatnál hibáztál. Egy hibával mindent elrontottál.

Ezért jócselekedeteidet tekintve, törvény szerint nem vagy igaz. Elhibáztál egyet. Elhibáztad a célpontot. A törvény átka vár rád. A cselekedetek általi megigazulás lehetetlen, mert tökéletlen emberi törekvésre támaszkodik. A törvénykezés az átok útja.

Viszont az igazság és áldások útja a hit, mert ez nem a te saját törekvéseidre támaszkodik, hanem Isten nagyságos és bőséges kegyelmére, amelyet Jézus Krisztusban kaptál. Habár elvétetted a célpontot – habár végzetesen elbuktál –, Isten megigazított téged Fiában. Jézus vállalta a te hibáidért a felelősséget és kifizette a büntetést amellyel tartoztál, amelyet soha sem tudtál volna megfizetni. Ő az Ő tökéletes igazságát adja neked, ha hiszel és bízol Benne. Mivel hittél Jézusban, igaz vagy Isten előtt, ezért Isten gyönyörű áldásait élvezheted.

Tragikus hiba

A gyülekezet legtragikusabb hibája az, amikor a cselekedeteket hangsúlyozzák a hívők körében. Hányszor hallottál már olyan kárhóztató tanításokat, amelyek azt mondják: „Többet kell imádkoznod! Többet kell adnod! Többet kell bizonyosságot tenned, vagy olvasnod a Bibliád, vagy még odaszántabban kell szolgálnod Istent!” Hányszor mész úgy el a gyülekezetbe, hogy bátorításra vársz és nem pedig arra, hogy azt hallgasd, hogy Isten mennyire elégedetlen veled?

Nincs arra szükségem, hogy bárki is terheljen hibáim miatt. Tudom, hogy többet kellene tennem, senki sem kell, hogy ezt mondja. Az ilyen szövegektől még nagyobb büntudatom lesz. Csalódásom egyre jobban növekszik, mert valójában *jobban akarom* szeretni Istent, *többet akarok* imádkozni és mélyebb kapcsolatba akarok kerülni Vele. Amikor a hibákat emeljük ki, akkor kudarcot, elbátoraltalanodást teremtünk a keresztyényekben, akik majd feladják a harcot.

Az Újszövetség üzenete ettől teljesen eltér! Nem azt hangsúlyozza, hogy mit kellene nekünk Istenért tenni, hanem azt, hogy Isten mit tett értünk. Soha sem tehetünk eleget Istenért. Az igazságra való törekvéseinket mindig megrontja tökéletlenségünk. De az, amit Isten értünk tett tökéletes, teljes, gyönyörű és fantasztikus. Annyira szomorú, hogy megfordítottuk ezt a sorrendet és folyton a mi felelősségünkön lovagolunk, ahelyett, hogy Isten nagyszerű kegyelméről beszéljünk! Ezért látjuk azt, hogy annyi gyülekezet haldoklik. Nincs annyira szükségünk arra, hogy valaki folyton emlékeztessen bennünket hibáinkra, hanem inkább arra van szükségünk, hogy valaki megmutassa a kivezető utat. Kegyelemre és nem büntudatra van szükségünk.

Egyetlen feladatod

Isten csak egyetlen egyszerű dolgot kért tőled: higgy ígéretében! Élvezheted Istennel való kapcsolatod annak ellenére, hogy lehet, hogy nem adakozol eleget, vagy nem imádkozol eleget, vagy nem áldozol eleget, mégis hiszel abban, amit Isten márt megtett érted.

Isten Jézust bűnné tette értünk, hogy általa mi Isten igazsága lehessünk. Jézus neked adja az Ő igazságát, amikor egyszerűen hiszel és bízol az Ő befejezett munkájában. Az ő munkája teljes kegyelem.

Pál ezzel az üdvözléssel kezdi Galáciabeliekhez írt levelét: „Kegyelem és béke nektek.” És ezzel fejezte be: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiai! Ámen.” Áldásainak gazdagsága teljesen más fénybe kerül, mivel a levél központjába Isten dicsőséges kegyelme áll.

Hogyan válaszoltak erre a galáciaiak? Nem tudjuk. Talán azért, mert a galáciaiaknak feltett kérdés mindig nyitott kérdés maradt. Saját igazságodra fogsz támaszkodni, vagy bízol Isten kegyelmében? Megmaradsz-e a kegyelemből való hit általi üdvösség egyszerű üzenetében? Vagy talán Krisztus befejezett munkájához hozzáadod a te igaz cselekedeteid listáját? Egyedül Krisztus keresztyével fogsz dicsekedni, vagy talán ennek a világnak a jutalmát és elismerését fogod keresni, hogy testedben dicsekedhess.

Ezek olyan kérdések, amelyekkel minden hívőnek, minden nemzedéknek előbb vagy utóbb foglalkoznia kell. Válaszod és választásod fogja meghatározni békéd, vagy félelmed, büszkeséged, vagy igaz alázatod, még lelki életed és halálod is.

Allj meg szilárdan Jézus Krisztus kegyelmében. Ne engedd meg, hogy az embereknek való tetszelgés vágya megcsaljon. Úgy törődjete az odafentvalókkal, hogy ti legyetek a leggazdagabbak ezen a földön és tartsátok az Élet Igéjét e sötét és reménytelen világ elé. Egyedül és kizárólag azzal dicsekedj ezen a mai napon, amit Jézus tett érted!